

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2001/06 • 10 Şubat 2001 • 150.000 TL

- ✓ **Faşist baskı ve teröre**
- ✓ **İMF-TÜSİAD yıkım programına**
- ✓ **Hücrelerdeki katliam saldırısına karşı**

**Baharı kazanmak için
mücadeleyi
yükseltelim!**

İÇİNDEKİLER

İMF saldırı programı, düzenin zorlanma alanları ve devrimci görevler	3
“Ölümlere tanıklık yapmak istemiyoruz. .4	
Düzenin açmazları ve mücadelenin olanakları	5-6
“Özgür” savcı ya da “hükümetin itibarı” 7	
Kürdistan'da kontr-gerilla operasyonları sürüyor	8
Hatay'da “Demokrasi ve İnsan Hakları” mitingi	9
Sınıf hareketi.	10-11
Teslimiyet terk edilmeksizin çıkış yolu bulunamaz	12-13
Ekim'den	14-15
Direnış, katliam ve sol hareket/3 (orta sayfa)	16-17
İHD İstanbul Şubesi: Artık yeter demek için Ankara'ya gidiyoruz!	18
Faşist baskı ve terörün bilançosu	19
Faşist vahşetin ve devrimci direnişin Bayrampaşa cephesi	20-22
“Kitlelerden gördüğümüz desteği kitle örgütlerinden göremedik”	23
Emperyalist küreselleşmeye militan kitlelel öfke!	24-25
ÖO direnişçilerinden mektuplar.	26-27
Bir kitap: Haydari Kampı	28
Kitap tanıtımı: Devrimci Taktiğin Sorunları.	29
Yok saymak çözüm mü?	30
Mücadele postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/06 • 10 Şubat 2001
Fiyatı: 150 000 TL (KDV dahil)
Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Baharı kazanmanın yolu Ölüm Oruçları'nı kazanmaktan geçecektir!

Ölüm Oruçları'nın başlamasının üzerinden 114, katliamın üzerinden 54 gün geçti.

Düzenle devrim arasındaki irade savaşı, hala (ve fakat esasta) hücrelerde direnen devrimci tutsaklar üzerinden sürüyor. Katliamdan bu yana, 54 gündür, direnişin dışarıdaki ayağı bir türlü toparlanıp harekete geçirilemedi.

Estirilen devlet terörünün, 3 bin civarında gözaltı, 200'e yakın tutuklamanın, kurumlara yönelik kapatma saldırılarının vb. bu geri çekilmede kuşkusuz önemli bir payı var. Ancak ve buna rağmen, direnişin dışarıdaki desteğini yükseltmek de tarihi bir sorumluluk olarak karşımızda durmaya devam ediyor. Kaldı ki, içeride tüm baskı ve teröre rağmen sürdürülen direniş, devlet terörünün dışarıda yarattığı olumsuz havanın dağıtılabilmesi için gerekli olan moral gücü oluşturmaya da devam ediyor.

Cezaevlerinde katliam, dışarıda baskı ve terörün artırılmasıyla sonuçlanan operasyonun ardından, mücadelenin dışarıdaki ayağında yaşanan kırılmayı ortadan kaldırmak, hareketi yeniden canlandırmak için her imkânın, her aracın sonuna kadar kullanılması, en verimli biçimde değerlendirilmesi gerektiği açıktır. Bunun bir yolu da, zindan gündemli tüm eylem ve etkinliklerin en güçlü biçimde desteklenmesinden geçmektedir. Bu çerçevede, İstanbul İHD'nin 12 Şubat'taki Ankara yolculuğuna, gerek uğurlama gerekse karşılama aşamasında güçlü bir katılım gerçekleştirilmelidir. Aynı gereklilik, ilerici partilerin 11 Şubat'ta İstanbul'da yapmaya hazırlandığı miting için de geçerlidir. Direnişin 115. gününde gerçekleştirilecek olan bu mitingin, sona yaklaşan direnişin zaferini büyütmek/bedelini küçültmek için gerekli olan toparlanma ve çıkış için

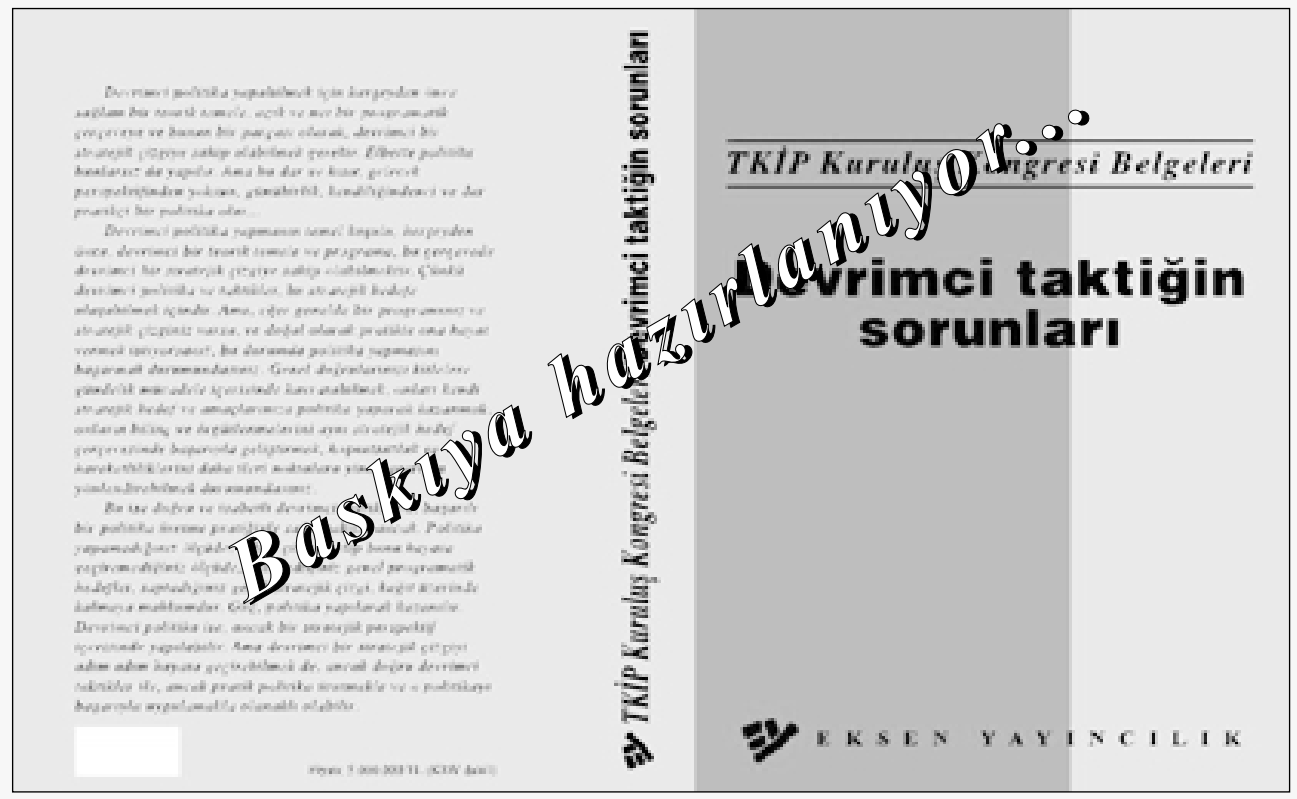

bir imkan ve zemin işlevi görebilmesi/bu yönlü değerlendirilebilmesi gerekmektedir.

Hücre saldırısı ve katliam karşısında onurlu bir tutumla devrimci tutsakları ve taleplerini sahiplenen DKÖ'lerin, meslek örgütü ve sendikaların, üzerlerine yoğunlaştırılan devlet terörünün ardından yaşanan durgunlukla birlikte ortaya çıkan sinmişlik görüntüsünü kolayından hazmetmeleri beklenmemelidir. Kaldı ki, sürmekte olan direnişin (ve direnişe yönelik devlet terörünün) yarattığı yeni ölümler beklentisi, tüm devrimci-ilerici kamuoyu üzerinde yarattığı baskı da günden güne artmaktadır.

Bir kez daha; zindan direnişinde kazanılacak zafer, baharı kazanmanın da güvencesi ve temel dayanağı olacaktır.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

İMF saldırı programı, düzenin zorlanma alanları ve devrimci görevler

Yoğunlaşan saldırılar, durgunluğu bir yerinden parçalayacak çıkışları giderek daha çok zorlamaktadır. Ama daha büyük imkanlar, devrim cephesinde biriktirilmiş bulunuyor. Özellikle zindanlarda sürmekte olan devrimci direnişin sınıf kitleleri üzerinde yarattığı etki ve saygınlık mutlaka değerlendirilmeli, devrimcilere duyulan güvenin bir özgüven ortamını yeşertebilmesi için gereken her şey yapılmalıdır. Gerek hızla sonuca yaklaşan Ölüm Orucu Direnişi'ni en az kayıp/en büyük kazanımla sonuçlandırmak, gerekse buradan elde edilecek zaferin gücüyle girilen bahar sürecini kazanmak için, varolan mücadeleyi sınıfın mücadelesiyle, varolan güçleri sınıf güçleriyle beslemek/büyütmek tek ve zorunlu koşuldur.

Ciddi zorlanma alanlarına rağmen - ve bu zorlanma alanlarında kırılmalar da göze alınarak- iki yıldır adım adım uygulanan İMF-TÜSİAD yıkım programı, gelinen noktada icracılarını daha da zorlayacak tikanmaları yaratmış bulunuyor. Zorlanma alanlarından birisi, İMF cephesinden gelen hızlandırma sıkıştırmasıdır. Emperyalizmin hükümetteki onursuz uşakları buna "ek niyet mektubu" ile hemen "olur" vermekle birlikte, uygulamadaki verili hızı nasıl aşabilecekleri konusunda bir fikir üretmekten de yoksundurlar. Çünkü verili hız, niyetlerinin değil, imkanlarının ürünüdür ve bu imkanlarda bir gelişme değil, tersine bir daralma sözkonusudur.

İkinci zorlanma alanı, programın yolaçtığı yıkımın nihayet sermaye kesimlerine de dokunmaya başlamış olması yüzünden ortaya çıkan düzen içi sıkıntı ve çatışmalardır. Programın yıkıcı gücü işçiyi-memuru vurduğunda, "ben İMF'ye söz verdim" deyip arkasını dönen hükümet, şikayet sermaye çevrelerinden gelmeye başlayınca

alelacele "ekonomi zirvesi" toplamak durumunda kalmaktadır.

Düzenin önündeki en büyük zorlanma alanının devrimci mücadele olduğu ortaya çıkmıştır

Üçüncü ve asıl zorlanma alanını ise, baştan beri devrim cephesi oluşturmuştur. Denilebilir ki, bu hükümet, ülkeyi emperyalizme peşkeş çekebilmek için oluk oluk devrimci kanı akıtmak zorunda kalmıştır. Özellikle de zindanlarda esir tuttuğu devrimcilerin kanını... Ve işin bu yanı, tüm güç ve kararlılık gösterilerine rağmen, aslında devrim karşısında ne kadar aciz durumda olduklarının bir göstergesidir. Sermaye iktidarına devrim cephesinden yaratılan zorluğun daha iyi anlaşılabilmesi için, yaşananları tersinden ifade etmekte yarar var: Devrimciler, ülkenin emperyalizme peşkeş çekilmesine izin vermemek için canlarını ortaya koymakta en küçük bir tereddüt göstermeyeceklerini, bu iki yıllık süreçte defalarca kanıtlanmış bulunuyorlar. Son katliama ve hücrelere gömülme çabasına rağmen kırılmayan ve artık kaçınılmaz sona hızla yaklaşmakta olan zindanlardaki Ölüm Orucu Direnişi ile de, devrimci kahramanlık ve feda ruhunun en son ve çarpıcı örneğini sergilemeyi sürdürüyorlar.

İktidarın elinde, "bükülmektense kırılmayı" yeğleyen bu zorlanma alanını aşmaya yönelik bir koz da kalmamış durumdadır. Bu konuda yapabileceklerinin azamisini yapmış, en kanlı katliamları hayata geçirmiş, ancak devrimci iradeyi kırmayı başaramamış, bunun yerine, kendisinin "devrim belasından kurtulma umudu" kırılmıştır.

Tüm bunların; yani devrimin gücünü/iktidarın acizliğini açığa çıkaran bu çatışmanın, sınıf ve kitle hareketinin dibe vurduğu koşullarda gerçekleştiği de hesaba katılırsa, devrimin, sisteme ve yıkım programına çıkarabileceği zorluğun boyutları daha iyi anlaşılacaktır.

Sıra bu onurlu direnişi sınıfsal zeminiyle buluşturmaktadır

Düzen cephesi ve devrim cephesi tabirleri, her iki kesim açısından da, siyasi temsilcileri ile birlikte sosyal/sınıfsal tabanlarını da içermektedir. Bilindiği gibi, gerek yıkım programı ve gerekse de onun uygulamasını kolaylaştırıcı hukuki, siyasal, askeri-polisiye önlemler konusunda, hükümetin arkasından

sınıfsal destek hiç eksik olmamıştır. Özellikle patronlar kulübü TÜSİAD, bu desteği kimi zaman sözlü, kimi zaman bir bildiri formunda yazılı biçimde ifade etmeyi gerekli görmektedir. Devrim cephesinde ise durumun çok farklı olduğu biliniyor. İşçi sınıfı ve emekçiler, henüz, sermayenin yıkım saldırısının karşısına kitlesel, örgütlü ve kararlı bir biçimde çıkabilmiş değiller. Programın adım adım uygulamaya konulduğu son iki yıl boyunca, ücretlerden sosyal haklara kadar bir dizi hak kaybına, ciddi boyutlardaki işsizleştirmeye rağmen bu böyle. Yani bugünkü çatışmada, işçi sınıfı ve emekçiler adına düzenin karşısına dikilen, sadece siyasi temsilcileri/öncüleri konumundaki devrimci yapılarıdır. Devrimciler açısından ödenen bedelleri ağırlaştırılan, sınıf ve kitleler açısından kayıpları büyüten de bu durumdur.

Bu çarpık tablonun kendisi, bedel ödemekten bedel almaya, kaybetmekten kazanmaya doğru yol alabilmek için ne yapılması, nereden yüklenilmesi gerektiğini de ortaya koymaya yeterlidir. Onurla, fakat büyük bedeller pahasına sürdürülen devrimci direniş, bir an önce sınıfsal zeminine yayılmak zorundadır.

İMF programının hızla yıkıma sürüklediği işçi-emekçi kitlelerin öfke ve tepkilerini örgütlemek, yıkım ve katliam düzeninin karşısına dikmek, herkesten önce devrimci öncü güçlerin görevidir. Hele de, sendikaların büyük oranda "ihanet şebekeleri" tarafından işgal edilmiş bulunduğu günümüz koşullarında, sendikal cepheden bir gelişme beklemenin, kitle kuyrukçuluğunun da ötesinde büyük bir aymazlık örneği olacağı aşikar.

Daha da hızlandırılan yıkım programı kitlelerin sabrını zorluyor

İMF'nin son direktifleri, TÜSİAD'ın açıklama ve uyarıları ve hükümetin niyet mektubuyla verdiği "ek" vaatler, yıkım programının daha da hızlandırılmaya çalışıldığını göstermektedir. Ortada adeta bir yangından mal kaçırma telaşı gözleniyor. Emperyalist-kapitalist sermaye açısından "kaçırılmayacak" değerlerde bir hazine, koskoca bir ülke (KİT'leri, yeraltı-yerüstü zenginlikleri, taşı-toprağı, havası-suyu ile) talan edilmeyi, açık eksiltmeye çıkarılmış emek-gücü daha azgın bir biçimde sömürülmeyi ve köleleştirilmeyi bekliyor. Telaş, bunun böyle sonsuza dek sürüp gitmeyeceğini, işçi sınıfı ve emekçilere bugüne dek yüklenen faturanın bir "sosyal patlama" için yeterli

ağırlıkta olduğunu bilmelerinden ve bu patlamayı bekliyor olmalarından kaynaklanıyor. Sermayenin telaşı, sadece en tepede, programın yapımcıları ve uygulayıcıları nezdinde ortaya çıkmıyor. Bu soygun ve talan programının aşağılara doğru nasıl adı suçlar şeklinde örgütlendiğini, her gün bir yenisi düzenlenmek zorunda kalınan operasyonlar ortaya çıkarıyor.

Düzen saflarındaki bu telaşın yersiz olmadığı bilinmelidir. Sınıf kitleleri eğer bunca kayba, bunca sefalete, kıyım ve katliama rağmen hareketsiz kalabiliyorsa, bunun, sendikal cephedeki ihanet ve devrimci cephedeki yetersizliklerle doğrudan ilişkisi görülebilmeli, görev ve sorumluluklara bu açıklıkla yaklaşılabilir.

Estirilen devlet terörünün de payı olmakla birlikte, sınıf cephesindeki suskunluğun nedenlerinin başında örgütsüzlük gelmektedir. Sendikal cephede ihanet ve aymazlığın yol düzlediği örgütsüzlüğe saldırısı yüzünden, yine sendikaları işlemezleştiren bürokratik engeller ve düşmanla açık işbirliği/ihanetlerin yolaçtığı güvensizlik yüzünden, sınıf kitleleri, tümüyle örgütsüzlük ve sahipsizlik psikolojisi içinde, devrimci öncü güçlerin katliam ve kıyımına olduğu kadar kendi yıkımına da seyirci konuma düşmüş durumdadır. Ve bu konumdan hızla kurtulmak zorundadır. Sınıfın, devrimci direnişi zayıflatan, düzene ise güç veren bu konumunu bir an önce bozmak gerektiği ortadadır. Bunun bir imkanını, saldırı programını hızlandırarak, bizzat düzen sunmaktadır. Yoğunlaşan saldırılar, durgunluğu bir yerinden parçalayacak çıkışları giderek daha çok zorlamaktadır. Ama daha büyük imkanlar, devrim cephesinde biriktirilmiş bulunuyor. Özellikle zindanlarda sürmekte olan devrimci direnişin sınıf kitleleri üzerinde yarattığı etki ve saygınlık mutlaka değerlendirilmeli, devrimcilere duyulan güvenin bir özgüven ortamını yeşertebilmesi için gereken her şey yapılmalıdır. Yapılacakların başında da, sınıfın mücadelesini örgütlemeye bizzat girişmek geliyor. Bunun için de, güç ve imkanların büyük bölümünü istisnasız buna ayırmak...

Gerek hızla sonuca yaklaşan Ölüm Orucu Direnişi'ni en az kayıp/en büyük kazanımla sonuçlandırmak, gerekse buradan elde edilecek zaferin gücüyle girilen bahar sürecini kazanmak için, varolan mücadeleyi sınıfın mücadelesiyle, varolan güçleri sınıf güçleriyle beslemek/büyütmek tek ve zorunlu koşuldur.

Türk Tabipler Birliği Merkez Konseyi'nden**“Cezaevlerindeki Açlık Grevleri için Acil Çağrı”:****“Ölümlere tanıklık yapmak istemiyoruz...”**

Türk Tabipleri Birliği üç ayı aşan bir süredir devam eden açlık grevlerinin ulaştığı noktada aşağıdaki değerlendirmesini kamuoyuna iletir:

Türkiye koşulsuz ve önyargısız olarak insanı merkeze alan bir değerler bütününe her zamankinden daha çok ihtiyaç duyduğu günleri yaşamaktadır.

Türk Tabipleri Birliği bir hekim örgütü olarak bu anlamda daha doğrudan bir sorumluluk ve duyarlılık içindedir. Çünkü hekimlik; sağlığın korunması kadar aynı zamanda hastaların acı ve sıkıntılarını birebir yaşayan, gözlemleyen ve çare bulmaya çalışan bir meslektir. Bu duyarlılığın da bir gereği olarak yaşamın değeri, bireysel ve toplumsal acıların azaltılmasını ısrarla talep eder, çaba harcar.

Ne yazık ki, ülkenin hemen bir çok sorununun yanı sıra son üç-dört aydır cezaevlerinde yapılan açlık grevleri özel bir gündem oluşturmuştur. Bu gündemin Türkiye'yi sınavan bir yanı da sözkonusudur: Önce insan diyerek yaşamdan yana çözümler üretebilmek becerisiyle, diğer bütün seçenek(sizlik)ler arasında tercihte bulunmak!

Türk Tabipleri Birliği başından bu yana bu özel sorunda da herkese yaşamın dışında bir seçeneğin olmaması gerektiğini söylemeye çalışmış ve bu yönde tutum alarak çaba harcamıştır. Bu amaçla, 19 Aralık 2000 Cezaevleri Operasyonu öncesi yaptıklarımız kamuoyunun bilgisinde olup, Adalet Bakanı tarafından da 15 Aralık 2000 tarihli basın toplantısında “TTB, sürecin çözümü konusunda olağanüstü çabalar sarfetmiştir” ifadesiyle belirtilmiştir.

Türk Tabipleri Birliği doğası gereği 19 Aralık sonrası da aynı yaklaşımla hem hekimlik adına, hem toplumsal duyarlılık adına çaba harcamıştır.

1- Türk Tabipleri Birliği'ne kurumsal olarak talepte bulunulması üzerine, hekimlik sorumluluğu çerçevesinde Adalet Bakanlığı'na başvurularak görev üstlenilebileceği bildirilmiştir.

2- Bu talebin yerinde bulunması üzerine 10 Ocak 2001 tarihinden başlayarak Ankara (Sincan), Edirne, Kocaeli (Kandıra) F tipi cezaevleri ile İstanbul Kartal Özel Tip ve Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi ile Bursa Özel Tip Cezaevi'nde açlık grevi yapan tutuklu ve hükümlülerden oluşan toplam 242 kişilik bir grubun tıbbi değerlendirmesi yapılmıştır. Bu izlemlere yönelik belgeler ilgili tabip odalarınca muhafaza edilmektedir.

3- Bu izlemlere ilişkin iki saptamanın yapılması yerinde olacaktır:

- Hekimlik mesleğinin gerek cezaevi, gerek hastanelerde bütünlüklü uygulanabilmesi için ortam, gereğince sağlıklı değildir. Tıp dışı saiklerin baskın olduğu bu süreçte iyi hekimlik uygulaması için olmazsa olmaz koşul olan bağımsız mesleki uygulama önemli ölçüde sınırlandırılmıştır.

- 19 Aralık sonrası fiilen açılan F tipi cezaevleri (9 Aralık Adalet Bakanı'nın söylediği gibi çok sayıda insanın eleştirisine neden olan ve hemfikirlik sağlanmadan açılmayacağı belirtilen) Türk Tabipleri Birliği'nin önceden raporunda da dile getirdiği gibi izolasyon koşulları ve bunun sağlığa olumsuz etkilerini taşımaktadır.

4- Bugün için sağlık durumları kritik olan ve heyetlerimizce bizzat görülen 12 kişi bulunmaktadır.

5- Türk Tabipleri Birliği adına görevli olan meslektaşlarımızın son derece özverili çabalarına karşın;

- Operasyon öncesi Ümraniye Cezaevi çıkışında heyetimizin gözaltına alınması,

- Yine operasyon öncesi hazırlık yapıldığı anlaşılan ancak operasyon sonrası elimize ulaşan Bursa'daki heyetimiz hakkında çelişkili tutanaklar tutulması,

- Ve son olarak Ankara Tabip Odamızın Sincan F Tipi Cezaevi, Ankara Numune Hastanesi ve Ankara Hastanesi'nde yaptığı tıbbi değerlendirmeleri içeren açıklaması üzerine Adalet Bakanlığı Basın Müşavirliği'nin 30 Ocak 2001 tarihinde yaptığı açıklama, anlaşıldığı kadarıyla Türk Tabipleri Birliği'nin izlediği çizginin ilgililer tarafından en iyimser ifadeyle yeterince kavranmadığını göstermektedir. Bütünüyle evrensel değerler ışığında ve hekimlik sorumluluğu çerçevesinde yürütülen çalışmaların ve hasta ifadelerine de yer veren metinlere yönelik “terör örgütleri gibi” nitelmesi cezaevleri dışının koşullarını da göstermektedir. Böyle bir tutumu kabul etmemiz düşünülemez.

Türk Tabipleri Birliği ne yazık ki, 1989'larda da tutuklu ve hükümlülere su, tuz ve şeker verilmesini önerdiğinde, dönemin Adalet Bakanı tarafından da benzer bir ifadeye maruz kalmıştı. Geçen 11 yılın üzerine anılan Adalet Bakanı değişmiş, tutuklu ve hükümlülere su, tuz ve şeker verilmesi kabul edilmiş olup, Türk Tabipleri Birliği'nin evrensel değerleri konusundaki ısrarının yerinde olduğu ortaya çıkmıştır.

6- SONUÇ OLARAK;

Önce sağlık yaklaşımı gereği hekimlerin bağımsız mesleki uygulama ortamları sağlanmalıdır. Bu

çerçevede, sağlık ile ilgili süreçlerde karar mercii hekimler/sağlıkçılar olmak durumundadır.

Özellikle hekimlere ulaşma hakkını caydırabilecek şekilde güvenlik önlemleri uygulaması olmamak durumundadır (hastanelerde yatağa kelepçelenme, sevkler sırasında aşağılayıcı ya da kötü muamele vb.)

Mesleğimizin gereği insan yaşamını korumak için bu süreçte yer alan hekimler ve kurumu Türk Tabipleri Birliği, sürmekte olan açlık grevlerinin izleyicisi durumunda bırakılmaktadır.

Özgür tartışma ortamlarının kapatılmaya çalışıldığı, düşünce ve ifade özgürlüğünün önemli ölçüde kısıtlandığı derin sessizlik ortamında, klinik tabloların ağırlaştığı bugün, biz izleyici olmaya mahkum olmadığımız inancındayız. Ölümlere tanıklık yapmak istemiyoruz.

Türk Tabipleri Birliği bir değerler örgütü olmanın sorumluluğuyla davranmak durumunda olup, beklentisi ve umudu bunun paylaşılması ve çoğalmasındır. Bu umudun bir sonucu olarak da önce insan diyen çözümleri yaratmak üzere; başta hükümet ve ilgili bakanlıkların esas çabayı göstermesi gerekenler olduğunu belirterek tüm kurumları, kuruluşları, açlık grevindeki tutuklu ve hükümlüleri çözüm için çaba harcamaya çağırır.

Türk Tabipler Birliği

Merkez Konseyi

7 Şubat 2001

Direnişçi devrimci tutsaklardan ortak açıklama:**F-Tipi tecrit hücrelerini asla kabul etmeyeceğiz!**

Tüm Türkiye ve dünya kamuoyunun gözleri önünde yaşanan ve 20 Ekim 2000'de 20 hapisanede Süresiz Açlık Grevi ile başlayıp 19 Kasım'dan itibaren kademe kademe Ölüm Orucu'na dönüştürülen direniş karşısında devlet, bir kez daha katliamcı saldırgan yüzünü gösterdi.

Taleplerimiz çok somut ve haklı olduğu halde, devlet, bu taleplerimize muğlak, belirsiz cevaplar vererek, "F tipini erteledik, direnişi bitirin" diye bizleri oyalayarak görüşmeleri bitirmiştir. Daha "erteledik" sözünün üzerinden çok geçmeden ise "bir yıldır hazırlanıyorduk" dedikleri "Hayata Dönüş" katliam saldırısını gerçekleştirdiler.

Verdikleri sözün ne kadar yalan olduğu bu gerçekte bir kez daha görüldü.

19 Aralık'da 20 hapisanedeki tüm devrimci tutsaklara saldırarak 28 insanımızın katledilmesine, onlarcamızın sakat kalmasına, yüzlerceimizin yaralanmasına neden oldular. Devlet, bu saldırı ile biz devrimci tutsakların direnişini kırmayı amaçlıyordu. Ancak bekledikleri gibi olmadı. Hapishanelerdeki bütün devrimci tutsaklar bu imha saldırısına direnişle cevap verdiler.

Saldırının ardından sistemli işkencelerden geçirilerek adına F tipi denilen ölüm hücrelerine konulup tecrit edildik. "Örgüt baskısıyla, zorla" direniyorlar diye yalan söyleyen devlet yetkililerine, bu koşullarda da haklı ve onurlu direnişimizi kıramayacağı, asla F-Tipi tecriti kabul

etmeyeceğimiz gösterilerek, Ölüm Orucu'na yeni katılımlar ve tüm devrimci tutsak kitlesinin sürdürdüğü Süresiz Açlık Grevi ile cevap verildi.

Halktan, haklıdan, demokrasi ve özgürlüklerden yana olan hiç kimse bu yaşananlar karşısında suskun ve seyirci kalamaz, kalmamalıdır.

Bir kez daha ilan ediyoruz ki;

F-Tipi tecrit hücrelerini asla kabul etmeyeceğiz. Yeni bedeller ödeme pahasına taleplerimiz kabul edilene kadar direnişimize devam edeceğiz. Direnişle, F-Tipi hücrelerden yine zaferle çıkacağız.

Ödediğimiz ve ödeyeceğimiz bedellerin sorumlusu, başta devlet olmak üzere, direnişimiz karşısında seyirci ve suskun kalanlar olacaktır. Tarih er-geç bunun hesabını soracaktır.

Tüm duyarlı, demokrat, ilerici, aydın, devrimci kamuoyunu haklı ve onurlu direnişimizi desteklemeye çağırıyoruz.

F-Tipi tecrit hücrelerini yıkacağız!**Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!****Yaşasın genel direnişimiz!****Kahrolsun faşizm yaşasın mücadelemiz!****Biz kazanacağız, halkımız kazanacak!**

DHKP-C, TKP(ML), TKİP, TKP/ML, MLSPB, MLKP, TİKB, TDP, TKP-Kıvılcım Dava Tutsakları

29 Ocak 2001

Düzenin açmazları mücadelenin olanakları

Ecevit, "Cezaevleri sorununun çözülmüş olması, geleceğe umutla bakmamıza etken oluyor" demişti yeni yıl demeçlerinin birinde. Cezaevleri sorununun çözüldüğünü iddia edenin durumu, korkusunu bastırmak için mezarlıktan geçen bir insanın ıslık çalmasına benziyor. O da artık çok iyi biliyor ki, cezaevleri sorunu çözülmek bir yana, kendileri açısından daha da ağır bir hal almış durumda. Bundan hareketle "geleceğe umutla bakmak" ise, hücre saldırısının ve katliamın kirli amacını en kaba bir biçimde açığa vurmaktan başka bir anlama gelmiyor.

Ağır bir istikrarsızlığa doğru

Bugün düzen ve devlet, çok yönlü bir bunalım içinde debelenmektedir. Ekonomiden iç ve dış politikaya kadar bir dizi alanda sarsıntı yaşanmaktadır. Daha bir yıl önce çizilen toz pembe tablo, bugün yerini yaygın bir karamsarlığa bıraktı. Bunu artık düzen kalemleri bile itiraf ediyorlar.

Hükümet siyasi ve ekonomik olarak en zor günlerini yaşıyor. Bir dizi alana uzanan bunalımın temelinde kapitalist ekonominin yaşamakta olduğu bunalımın olduğu açıktır. Yıllardır yapısal bunalımın pençesinde kıvranan ekonomiye devresel krizler eşlik etmektedir. Yılın son aylarında yaşanan kriz, sadece finansal alanda değil, etkisini giderek reel sektörde de göstermektedir.

Hükümetin İMF'ye verdiği 18 Aralık tarihli "ek niyet mektubu" çok ağır yaptırımlar içeriyor. Tarımdan bütçeye, vergilemeden sosyal güvenliğe uzanan, uygulanması zorunlu politikalar sıralanıyor. 2001 yılı özelleştirme yılı ilan ediliyor. Şimdiye kadar ihale tarihini verecek kadar ileri giden bu türden bir uşakça bağımlılık mektubu hazırlanmamıştı. İMF teftişi bir aya inmiş durumda. Bağımlılıkta geline son nokta bu.

İMF'ye sunulan 3. "ek niyet mektubu"na göre, TBMM'nin yapısal değişiklik içeren tasarıları birkaç ayda yasallaştırması gerekiyor. Bunlar şeker, tütün, elektrik, alkollü içkiler, fonlar, kamu finansmanı ve borç yönetimi yasası, TEAŞ'ın üçe bölünmesi...

Yılbaşında yeni vergiler yürürlüğe girdi. Vergilere yüzde 30'dan yüzde 212'ye varan zamlar yapıldı. Asgari ücretliye aylık yüzde 30 vergi yükü bindirilirken rantiyenin yükü on binde 2.

Niyet mektubu gündemi önümüze tabak gibi koyuyor: Ekonomi dalgalanacak, piyasalar sıkışacak, satınalma gücü daha da düşecek, özelleştirmeler; iflaslar; şirket ve banka birleşmeleriyle işsizlik artacak.

Şu günlerde sunulan son niyet mektubu ise, hükümetin tüm emperyalist dayatmalara harfiyen uymadaki uşakça sadakatini gösteriyor.

Sosyal bunalım ve "sosyal patlama" korkusu

Bunlar sadece geleceğe ait öngörüler değil, yaşanan gerçekler aynı zamanda. Örneğin, son 20 yılda meydana gelen intiharlardaki ekonomik nedenlerin oranı 7 kat artış gösterdi, son 2 yıl içinde yüzde 69.3'e yükseldi. Bu çarpıcı rakamlar, yaşamın emekçiler için nasıl katlanılmaz hale geldiğinin çiplak

göstergesi. Yaşamın katlanılmazlığının bir yüzü intiharların çoğalması ise, öbür yüzü sınıf ve kitle hareketinin gelişme zemininin genişliği ve derinliğidir. Bu iyimser bir beklenti değildir. Burjuva kalemler bile, yılbaşı gecesi Taksim Meydanı'nda toplanan bir grubun Marmara Otel'i ni taşlamasının gerisindeki sınıflararası uçuruma dikkat çekip, "sosyal patlama" uyarısı yaptılar. Düzenin bekçisi polislerin yürüyüşünden bile nem kaparak bu gerçeğe parmak bastılar. Şişli Emniyeti'ndeki intihar eyleminin aynasında, varoşlarda yaşayan Alevi kent yoksullarının sistem için ne kadar büyük tehlike teşkil ettiği gerçeğiyle irkildiler.

Burjuvazi bir yandan herbir olayda devrim korkusunu yaşarken, varlık nedeni olan sömürüyü yoğunlaştırmaktan da geri durmuyor. Örneğin TİSK, ücretlerin düşürülmesinin yanı sıra işçilerin yıllardır kazanılmış hakları olan haftasonu tatilinin kaldırılmasını ve çalışma saatlerinin artırılmasını istiyor. Önümüzdeki TİS sürecinde bu kazanımlara el uzatmaya başladı bile. İşçi ve emekçi hareketinin zaafı onlara bu cesareti veriyor.

Sermaye sınıfı ve iktidarı, her vesileyle "istikrar programı"ni kararlılıkla uygulayacağını söylüyor. Ortaya bir irade koyuyor. İşçi ve emekçiler için henüz durum öyle değil. Çünkü iradi kararlılığın gerisinde sınıf bilinci ve örgütlülük vardır. Sınıf henüz bundan yoksun. Ama bu imkana kavuşmasının zemini de genişliyor. İşçi ve emekçiler mevcut burjuva partilerinden uzaklaşıyorlar, ama henüz kendi bayraklarının altında birleşme iradesini de gösteremiyorlar. Yapılan anketlere göre, halkın yüzde 40'ı düzen partilerinden hiçbirine oy vermeyeceğini söylüyor. Burjuva partilerinin en iyileri bile baraj sınırında.

Düzen cephesinde iç çelişki ve dalaşmalar

Sermaye sınıfı ve iktidarının "istikrarı" fay hattı üzerindeki bir konunun istikrarı kadardır. Bu istikrarsızlığı belirleyen etkenlerden biri toplumsal kutuplaşmanın derinleşmesi, diğeri egemen sınıfların kendi iç çelişkileridir. Birçok konuda bugün daha sık karşı karşıya gelmektedirler. Kuşkusuz ipler MGK'nın elindedir. Diğerleri de MGK ile çelişkilerini belirli bir sınırdan ötesine götüremiyor. Ama yine de örtülü ya da açık bir çekişmedir gidiyor. 12 Eylül'ün yarattığı statükoyu olduğu gibi sürdürmeye çalışan kesim ile bu statükonun belli bir makyajdan geçirilmesini isteyen kesimlerdir sözkonusu olan. Kuşkusuz her iki kesimin geçişken ve ortak noktaları var. Ama aralarında yöneme ilişkin belli farklar da olduğu açık.

Sözkonusu çelişme, kendini en belirgin bir şekilde "AB'ye uyum" politikalarındaki farklılaşmada gösteriyor. Ecevit Nice Zirvesinde iken Kıvrıkoğlu'nun AB karşıtı demeci, bazı generallerin çeşitli vesilelerle AB karşıtlıklarını dile getirmeleri, bu farklılaşmanın ifadesi. Hükümet ortakları arasında da AB'nin istediği siyasi kriterler konusunda bir mutabakat yok. Bu nedenle hükümet, Ocak ayı sonuna kadar AB'ye sunacağını açıkladığı "Ulusal Programı" geciktirme kararı aldı.

Erken seçim korkusu

Sermaye iktidarı işçi ve emekçilerin düzenden uzaklaşmalarını frenlemek, dahası onları yeniden düzene bağlamak için bir dizi manevraya başvuruyor. Bunlardan biri de "yolsuzluk ve rüşvet operasyonları"dır.

Egemen sınıflar, düzenin aklanmasında birleşirken, birbirlerinin kirli çamaşırlarını sergilemekten de geri durmuyorlar. "Beyaz Enerji operasyonu"nda olduğu gibi, "düğmeye kim bastı" üzerinden ağız dalaşına giriyorlar ve karşılıklı konumlarını güçlendirmeye çalışıyorlar.

FP kapanırsa erken bir seçim gündeme gelecek. Bu durum İMF damgalı yıkım programını uygulamada ciddi bir zaafiyet yaratacak. Buna kitle tabanlarının oldukça zayıflamış olmasının yarattığı zaafiyeti de eklemek gerekir. Bu yüzden seçim olasılığını göze alamıyorlar. Bu nedenle, FP'nin kapatılmasını önlemek için Anayasa'da parti kapatmayı zorlaştıran bir değişiklik yapmaya çalıştılar. Ancak Anayasa Mahkemesi'nin sert uyarıları ile karşılaştılar. Aynı uyarıyı Cumhurbaşkanı ve Genelkurmay'ın da yaptığı söyleniyor. Bu durumda hükümet geri adım atarak, Anayasa değişikliği paketini askıya almak zorunda kaldı. Hükümet, "seçim korkusu" ile "rejim uyarıları" arasına sıkışmış durumda.

Dış politikada başarısızlıklar zinciri

Sermaye iktidarı sadece iç politikada değil, dış politikada da zor günler yaşıyor. Koyduğu hedeflere ulaşmasının o kadar kolay olmadığını, zorluklarla yüzyüze olduğunu görüyor. ABD emperyalizmine uşaklıkta sınır tanımamanın ise, sorunların çözümünde kolaylık değil, tersine, yeni zorluklara zemin hazırladığı bilinen bir gerçek.

Dün gürültülü bir propagandayla sunulan Bakü-Ceyhan boru hattı projesi iptal olasılığı ile yüzyüze. ABD'deki strateji analistleri, Bakü-Ceyhan'a karşı İran seçeneğinin daha ekonomik olacağını ifade ediyorlar. Bush kabinesinin enerji bakanı bu projeye soğuk baktığını açıklıyor.

Bakü-Ceyhan projesi konusunda soğuk rüzgarlar Rusya'dan da geliyor. SSCB'nin dağılmasından sonra ilk defa bir Rus devlet başkanı Azerbaycan'a gitti. Putin'le Aliyev, iki ülke arasında çeşitli konularda işbirliğini öngören, Hazar'daki statü sorunu, petrol yataklarının ortak kullanımı ve Bakü deklarasyonunun da yer aldığı 8 anlaşma imzalandı. Azerbaycan'la yakınlaşmaya çalışan Putin'in amacı, Azerbaycan'ın zengin petrol yataklarından pay alabilmek ve Bakü-Tiflis-Ceyhan gibi projeleri egellemek. Türk burjuvazisi bu gelişmeleri kaygıyla izliyor. Putin'in gezi defterinde Azerbaycan'dan sonra Ermenistan var. Rusya İran'la da ilişkilerini sıkılaştırdı. '90'lı yıllarda Orta Asya'da ABD taşeronluğuna soyunan Türk burjuvazisinin bu cepheye hezimete uğramasının (ki bu aslında ABD'nin hezimetidir) ardından şimdi de Kafkasya'da kaygıyla izlenen bu gelişmeler yaşanıyor.

Türkiye, ABD-İsrail ekseninde yer alması nedeniyle, Ortadoğu'da da hızlı bir tecriti yaşıyor.

Örneğin, İslam Konferansı Örgütü Genel Sekreterliği'ne adaylığı konusunda umduğunu bulamadı, Faslı aday Genel Sekreterliğe getirildi.

Şimdi Türkiye'nin öne çıkardığı en önemli sorun, Ermeni soykırım yasa tasarılarının birçok ülkenin parlamentolarından geçme olasılığı. ABD Temsilciler Meclisi'nden geçmesi son anda önlenen Ermeni soykırım tasarısı, İsrail, Fransa, İngiltere, İtalya, İsveç, Hollanda, İran ve Avrupa Parlamentosu'nda da gündeme geldi. Fransa Meclisi yasa tasarısını onayladı.

Türkiye, Ermeni soykırımının dış politikada yarattığı baskıyı aşmak için, Ermenistan ile "diplomatik temas" geliştirme kararı aldı. Ayrıca Fransa'ya yaptırım uygulamak istiyor. Ancak işi zor. Çünkü cephe sadece Fransa'yla sınırlı değil, birçok ülkeyi kapsıyor. Bu nedenle Fransa'ya yönelik yaptırım politikasında inişe geçme sinyali verdiler. Kuşkusuz hedef bir ülke ile sınırlı olsa idi, şovenist histeri dalgasını yükseltip iç politikada kullanarak kitleleri terörize etmek için iyi bir fırsattı bu. Ama yine de, Fransa'ya yaptırımda geri adım atsa bile, kontrollü bir şovenizm tırmanışı onun için iştah kabartıcı olacaktır. Çünkü sermaye devletinin kitle mücadelesini dizginlemede sarıdığı iki temel araçtan biri şovenizm, diğeri ise dizginsiz faşist baskı ve terördür. Önümüzdeki kritik süreçte, kitle mücadelesinin alacağı seyre de bağlı olarak, bu araçların içiçe kullanılmasına devam edilecek.

Devrimci sınıf mücadelesi için olgunlaşmakta olan koşullar

Kaba hatlarıyla çizdiğimiz tablo, sermaye iktidarının ekonomiden iç ve dış politikaya kadar bir dizi alanda zor günler yaşadığını ortaya koyuyor. Bu tablo, devrimci sınıf ve kitle hareketinin gelişmesinin nesnel koşullarının epeyce olgunlaştığına işaret ediyor. Ama en kritik sorun, nesnel koşulları değerlendirebilecek olgun bir siyasal devrimci harekette düşümleniyor. Sorun, kitle hareketinin avantajını, dezavantajını, zayıf ve güçlü yanlarını derinlemesine kavramış, kitle hareketinin sunduğu hiçbir imkana dudak bükmeyen, ama bunu abartmayan da, bu hareketin gelişmesi için bilincini, özverisini, kararlılığını devreye sokabilen bir önderlik konumuna, tutumuna ve pratiğine sahip olabilmektir. Bu bir sabır, azim, zamanında ve yerinde refleks sorunudur. İlkelerde netlik ve katılık, fakat taktiklerde esneklik sorunudur. Olaylar karmaşılaştıkça, işaret edilen bu son yeteneği göstermek daha da önemlidir.

Zindan direnişi suskuluğu parçalayacak bir aşamada

Devlet sistematik baskı ve terörle hücre karşıtı muhalefeti bir ölçüde gerilettiler. Ölüm Orucu direnişi katliam sonrasında bir suskunluk fesadıyla yüzyüze kaldı, böylece toplumsal tedirginlik ve vicdani sorumluluk yaratan basınç zayıfladı. Ölüm Orucu direnişçilerinin sesi duyulmaz oldu. Kuşkusuz bunun bir sınırının olduğunun görülmesine de sayılı günler kaldı.

Devlet katliamının ardından kitle eyleminin gelişmesini engellemek için gerekli önlemleri aldı. Baskı ve tutuklamalar reformist çevreleri içine alacak şekilde genişletildi. Amaç, sol muhalefeti ve kitleleri tedirginlik ve panik içine sokmak, böylece direnişi yalnızlaştırarak kırmaktır.

Fakat tüm bu çabaların da sınırına gelinmiştir artık. Devlet dayandığı imkanların sınırına, devrimci tutsaklar ise hızla zafere yaklaşıyor. Şehitlerimiz suskunluk duvarlarını hızla yıkacak, durgunluk yerini çok daha güçlü kitle eylemlerine bırakacaktır. Bunun için devrimcilere ve komünistlere büyük bir sorumluluk düştüğü ise açıktır.

Son anda ihanete uğramazsa eğer,

Tekstil'de 71 bin işçi 21 Şubat'ta greve çıkacak...

Tekstil patronları saldırıda, sendika bürokratları uzlaşmada sınır tanımıyor!..

Tekstil işkolunda, 18. Dönem Grup TİS görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine grev kararı alındı. 71 bin işçi, TİS'leri satışa getirilmezse, 21 Şubat'ta greve çıkacak. Greve çıkacaklar arasında, Sümerbank, Altınyıldız, Vakko, Akfil, Edip İplik, Bahariye Mensucat vb. entegre işletmeler de bulunuyor.

Sektörde örgütlü Teksif, Öz-İplik İş ile DİSK Tekstil Sendikası, 18 Ocak'ta alınan grev kararına, kendilerinin ilk altı ay için %17'lik ücret artışı talebine işveren sendikasının %13'de ısrar etmesinin neden olduğunu belirterek, greve gitmek

istemediklerini, anlaşma umudu içerisinde olduklarını açıkladılar. Patronlar cephesi alınan grev kararına lokavt ilan ederek yanıt verdi, sendikaların grev kararından vazgeçmesini istedi.

Altı aydır kapalı kapılar ardında sürdürülen TİS görüşmeleri kazanılmış haklara saldırılarla başladı. Görüşmelerde sendikalar ilk altı ay için önerdikleri %40'lık zam oranını %17'lere çekerek daha başından sefalet ücretini kabullendiler.

Masabaşında "toplumsal uzlaşma" zemininde yürütülen görüşmelerde tekstil patronları daha çok kazanılmış hakları pazarlık konusu yaptılar. Uygulamada olan taşeron sisteminin yaygınlaştırılması, esnek çalışma, mesai ücretlerinin %50'ye çekilmesi, geçici işçiliğe geçiş, ikramiye ödemelerinin kaldırılması, ücretsiz izinler vb. saldırı maddelerinin sözleşmeye dahil edilmesi dayatıldı. Sendikalar, sözde karşı çıkışlarına rağmen patronların istediklerini TİS sürecinde uygulamaya koydular. Aynı dönemde Merinos kumaş işletmesi özelleştirildi ve başka işletmelerin özelleştirilmesine hız verildi. Tensikat, örgütsüzleştirme vb. nedenlerle binlerce işçi işten atıldı. Grevde olan Cengiz Tekstil işletmesinde sendika sökülüp atılırken, EXSA grevine saldırılar oldu. %10 işkolu barajı saldırısıyla işçilerin toplu sözleşme hakları ellerinden alındı.

Saldırıları karşısında sendika bürokratlarının izlediği teslimiyetçi tutum anlaşılır. Fakat tabandan

da saldırıları püskürtebilecek anlamlı bir tepki ortaya konulamadı. Sümerbank, Akfil, Teknoteks, Enboy işçilerinin TİSK merkezi önünde yaptıkları eylemlerle sınırlı kaldı. Tabana yayılmadı. Tabanda biriken öfke, sınıf dayanışması fikri ise, sendika bürokratlarınca çeşitli biçimlerde engellendi.

Saldırıları grev kapsamındaki sendikalı işçilerle sınırlı değil. Yaklaşık 2 milyon işçinin istihdam edildiği sektörde dizginsiz sömürü örgütsüz işyerlerinde daha katmerli olarak kendini gösteriyor.

Kriz, örgütsüzleştirme, işyeri kampanyası vb. nedenlerle son 4 yılda bu sektörde atılan işçi sayısı 800 bini aştı. Son derece sağlıklı ortamlarda, 15-16 saati aşan çalışma karşılığı işçiler sefalet ücretine mahkum ediliyorlar. Sektörde son yıllarda çalışan yabancı uyruklu işçiler de çok düşük ücretlerle sefalet koşullarına mahkumlar. Örgütsüzlüğün hakim olduğu sektörde sendikalı işçi

sayısı 100 binin altında

bulunuyor. Dolayısıyla tekstil işkolunda yapılacak grev işkolundaki tüm işçileri yakından ilgilendiriyor.

Olası bir grev için sendikalar ciddi bir hazırlık içerisinde olmadıkları gibi, bu durum işletmelerde de kendini gösteriyor. TİS dönemini özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek çalışma, düşük ücret vb. saldırılara karşı mücadeleye dönüştürme iradesi ve örgütlülüğünü ortaya koymayan tekstil işçileri henüz birkaç işletme dışında grev, direniş vb. komiteler de oluşturmuş değiller. Bunlar bir yana, taban gelişmelerin bilgisine dahi sahip değil, çoğu atanmış temsilcilerin grev gününü işçilere duyurması dışında.

Tüm bu olumsuzluklara karşın, işçiler grev mücadelesine hazırlanmak üzere grev vb. komitelerini oluşturmak için hemen harekete geçmek zorundalar. Grevin kazanımla sonuçlanması, mücadelecilik kimliği ile öne çıkmış belli işletmelerdeki öncü işçi ve temsilcilerin bu olumsuz sürece müdahale çabalarına bağlı.

“Özgür” savcı ya da “hükümetin itibarı”

Türk sermaye düzeni çözümsüzlük ve krizler içinde debeleniyor. Bunun kaçınılmaz sonucu, burjuva siyaset sahnesinde istikrarsızlık, rüşvetçilik ve çürümedir.

Yolsuzluk, yağma ve rüşvetin nasıl ayyuka çıktığı “Beyaz Enerji Operasyonu”yla bir kez daha görüldü. Vurgunun boyutu ve yapanların konumları, sermaye iktidarını sıkıntıya sokmuş, pislüğün üstünü örtme telaşına düşürmüştür. Bunun bir yansıması da, DGM savcısının İMF, DB ve AB temsilcilerinden konuyla ilgili belge talep etmesine başbakanın tepki göstermesidir.

Başbakana göre, hükümetin itibarını sarsan bir icraatta bulunan savcıya haddi bildirilecek. Savcı ise, “özgür” olduğunu söyleyip, gerekeni yaptığını ve devlete bağlılığını ilan etti.

Bu açıklamaların ardından, suni gündem oluşturmak ve kitleleri sersemletmek için fırsat kollayan kirli medya hemen konuyu baş sayfalarına yerleştirdi. İşçi ve emekçilerle ilgili hiçbir sorun ve eylemi, yüzüncü günleri geride bırakan Ölüm Orucu haber konusu olmazken, sermaye uşağı iki ayrı kurum arasındaki çelişkiler gündem haline getiriliyor.

"Özgür" savcı nereye kadar özgür?

“Hukukun üstünlüğü”, “yargının bağımsızlığı” gibi kavramların, burjuva bir aldatmaca ve hukukun sınıfsal niteliğini örtme amaçlı yalanlar olduğu bilinmektedir. Ancak Türkiye’de savcılar burjuva hukukunu uygulamakta bile özgür değildirlir. Bu gerçeği birçok savcı ifade etmektedir. Eğer böyle olmasaydı, 1982 diktatörlük anayasasını bile çiğneyenler, katiller, çeteler, vurguncular vb. bu savcılar tarafından mahkum edilirdi. Susurluk olayının da gösterdiği gibi, çete devleti tetikçilerini bile korudu. Tüm açık delillere rağmen katilleri ödüllendirdiler.

Eğer sözkonusu savcı DGM’de işini icra ediyorsa, bağımsız olmasının lafı bile edilemez. Zira bu mahkemeler devrimcilere, ilericilere, işçi ve emekçilere karşı tam bir giyotin gibi işlemektedir. Her türden kirli suçları işleyenleri “delil yetersizliği”nden beraat ettiren bu mahkemeler, sözkonusu devrimciler ya da muhalif kesimler olunca cezalar yağdırmaktadır. Delilleri ise, ya işkence altında alınan ifadeler ya da işkenceci polislerin hazırladığı fezlekelerdir. Ulucanlar gibi faşist bir katliamda sağ kurtulabilen devrimciler yargılanırken, katiller hakkında soruşturmaya bile ihtiyaç duymayan bir hukuk sisteminde “özgürlüğün”, “bağımsızlığın” sınırları kendiliğinden ortaya çıkar.

İMF-TÜSİAD kuklası hükümet ne kadar itibarlı?

Cumhuriyet tarihinin en kişiliksiz, en uşak ruhlu, en onursuz hükümetinin başındaki adam kalkıp itibardan bahsedebiliyor. Daha bir ay önce, cezaevlerinde hunharca bir katliamdan sonra, “siz sonuca bakın” diyerek övünen, cezaevleriyle ilgili bir gün önce dünya kamuoyu önünde verdiği sözü çiğneyen bir başbakanın, bir hükümetin kaç paralık itibarı olabilir ki?

Bu aynı hükümetin, kurulduğu günden beri, emperyalist tekeller ve işbirlikçi burjuvazinin kârlarını artırmak için emekçilere yapmadığı kötülük kalmamıştır. İMF reçeteleri, niyet mektupları, “kararlılık” açıklamaları vb. işçi sınıfı, kamu emekçileri, kent ve kır yoksullarına daha çok yoksulluk ve sefaletten başka bir şey getirmemiştir.

Onbinlerce insan enkaz altında can çekişirken,

mezarda emeklilik ve tahkim yasalarını meclisten geçirdiler. Dahası depremzedelere yapılan yardımları yağmaladılar ve depremi bahane ederek ek vergilerle halkı soydular ve buna devam ediyorlar.

Yine bu hükümet, özelleştirme adı altında KİT’leri kapitalistlere ve emperyalist tekellere peşkeş çekmiş, binlerce işçiyi sokağa atmıştır. Bankaların içinin boşaltılmasını sağlamış ve faturayı emekçilere kesmiştir.

Ayrıca hükümetin başındaki katil ABD’ye giderken, emperyalizme uşaklığının ispatı olarak, on devrimcinin kanını efendilerine sunmuştur. Öncekiler gibi bu hükümet de, her ay MGK’nın emirlerini alıp uygulamaktadır. Kardeş Kürt halkı, işçi ve emekçiler üzerinden faşist terörünü eksik etmemektedir. Zorbalıkla devrimci tutsakları F tipi hücrelere kapatmakta ve sistemli işkence yapmaktadır.

Ama bütün bu uygulamalar ne hikmetse hükümetin itibarını sürekli artırmaktadır. Acaba kimin gözünde?

Açıktır ki, gerici-faşist hükümetin, saldırganlığı, katliamları, emekçi kitleler üzerinde estirdiği ekonomik ve siyasi terörü sayesinde emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerinin gözünde itibarı artmaktadır. Nitekim cezaevlerinde yaptığı faşist katliamın hemen ardından emperyalist efendileri tarafından kredilerle ödüllendirilmiştir. Bu da hükümetin kimin gözünde itibarlı olduğunu somut göstergesidir. “Beyaz Enerji Operasyonu”yla ilgili belgelerin istenmesinin neden hükümetin itibarını sarstığı da böylece anlaşılacaktır. Emperyalist efendilerin temsilcilerinden belge istemek kimsenin haddi değildir!

Sermaye uşağı eli kanlı hükümetinin emekçilerin gözünde on paralık itibarı yoktur ve olamaz. Ayyuka çıkan pisliklerden, kanlı katliamlardan, baskı ve terörden, ardı arkası gelmeyen yıkım saldırılarından bunalan emekçi kitleler, emperyalizmin ve tekellci burjuvazinin bu onursuz uşaklarından yalnızca tiksiniyorlar.

Meclis cinayeti ve İMF’ye kölece bağımlılık

Geçtiğimiz hafta mecliste bir cinayet işlendi. Meclis oturumunda çıkan kavgada bir milletvekili aldığı darbelerden dolayı yaşamını yitirdi. Emekçilere saldırı kararlarının onaylayıcısı olarak çalışan bu meclisten böylesi bir cinayetin çıkması doğal. Ama iş bununla sınırlı değil. Burjuva medyanın cinayetin sansasyonel yönü üzerinde kopardığı yaygaranın altında saklanmaya çalışılan bir gerçek var. Bu gerçek, hem meclisin karakterine ışık tutuyor, hem de işçi ve emekçileri doğrudan etkileyebilecek bir özelliğe sahip.

İMF’ye uşaklık uğruna işlenen cinayet!

Cinayete yolaçan sorun, hükümetin İMF’ye uşaklığını ispatlama çabasından kaynaklanıyor.

Kavgaya konu olan yasal değişiklik, meclis içtüzüğüne ilişkin. Hükümet, meclis içtüzüğüne yapılacak değişikliklerle istediği yasaları hızlı çıkarma imkanına sahip olacak. Meclis içtüzüğünde, meclisteki milletvekili sayısının belli bir çoğunluğunun onayı ile, yasa taslağı herhangi bir görüşme yapılmadan yasalaşabiliyor. Hükümetin yapmak istediği yeni düzenlemeyle, bir yasanın bu kapsama alınabilmesi için gerekli çoğunluk, hükümet partilerinin sahip olduğu milletvekili sayısının yeterli olacağı bir çoğunluk olarak belirleniyor. İşte gürültü bu noktada koptu. Muhalefet partileri kendilerini pazarlama imkanlarını kaybetme tehlikesiyle yüzyüze kalınca, canıyaş bir çabayla bu yasayı engellemeye çalıştılar. Meclis kürsüsüne saldırmaktan mikrofonları devirmeye kadar vardı iş. İşte bu anda meclisin tescilli MHP’li katilleri işbaşı yaparak, icraatlarını gerçekleştirdiler.

Hükümetin bu içtüzük değişikliğine neden ihtiyaç duyduğu açık. İMF’ye verilen “ek niyet mektubu”nda altına girilen yükümlülükleri zamanında yerine getirebilmek. Kasım ayındaki mali çöküntü ardından İMF’ye karşı nasıl onursuzca bir yükümlülük altına girildiği biliniyor. İMF bu kez alınan sözleri ve kanlı

kararlılık gösterilerini yeterli görmemiş, verilen ödevlerin yerine getirilmesini belli tarihlere bağlamıştı. Bu tarihlerdeki aksama, verilecek kredinin askıya alınması anlamına geliyordu. Bu nedenle, İMF’nin buyruklarının gereklerinin yerine getirilmesi için, mevcut meclis işleyişinin ortadan kaldırılması gerekiyordu. Çünkü sözkonusu yasaların İMF’nin belirlediği zaman dilimlerinde bu meclisten çıkması mümkün değildi. İşte bu nedenle, burjuva-liberal çevrelerin bile meclis iradesini yok sayma olarak değerlendirdikleri içtüzük değişikliği gündeme alındı.

İradesiz uşak takımı emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazinin kılıcı sallamaktadır

Bu hükümetin ve devletin sermayenin ve emperyalizmin çıkarlarından bağımsız hiçbir politik iradesi bulunmamaktadır. Bağımsızlık ve vatan adına edilen onca lafın emekçilerin zihinlerini bulandırmaktan başka hiçbir karşılığı yoktur. Kutsal olan tekellci burjuvazinin ve emperyalizmin çıkarlarıdır. Tüm çaba ve davranışlar bu çıkarları kollamaya ve korumaya dönüktür. Sömürücü asalaklar buyurur, bu uşaklar gereğini yerine getirir. Bunun için devrimci kanı dökülür, gerektiğinde mecliste cinayet işlenir.

Emperyalizmin ve işbirlikçi tekellci burjuvazinin tüm soysuz uşakları, işçi ve emekçilerin sefaleti, yokluğu ve kırımı için çalışmaktadırlar. İşçi ve emekçiler, tüm bu onursuzluklara ve soysuzluğa karşı çıkmak, kendisine bu uşak takımı tarafından yöneltilen saldırılara yanıt vermek zorundadırlar. Ama sadece bu uşak takımı değil, aynı zamanda ipleri tutan gerçek iktidar odakları hedef alınmalıdır. Çünkü bu emirlerleri bu iktidar odaklarının, yani emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazinin kılıcını sallamaktadır.

**İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son!
Kahrolsun emperyalizm!
Yaşasın bağımsız-sosyalist Türkiye!**

Jandarma karakoluna çağrılan Silopi HADEP yöneticileri 15 gündür kayıp!

Kürdistan'da kontr-gerilla operasyonları sürüyor!

İmralı süreciyle birlikte Kürt halkının haklı ve meşru ulusal demokratik talepleri bir yana bırakıldığı halde, katliam ve işkence bitmek bilmedi. Sermaye devleti daha fazlasını istiyordu. Şimdiye kadar yaratılmış tüm değerlerin teslim edilmesi, Kürt halkının onursuzca diz çökmesi bekleniyordu.

Faşist rejim Kürt halkına tam bir teslimiyeti dayatmaktadır. Güneye seferler düzenleyerek, baskı ve terörü boyutlandırmaktadır. Kirli savaş uygulamalarını gündeme getirerek, her ne pahasına olursa olsun tam teslimiyet çizgisinde sonuç almak istemektedir.

Teslimiyet platformu, Kürt halkının önüne Türk burjuvazisiyle ve devletiyle uzlaşmayı, tersinden de, Türkiye işçi ve emekçilerinden, ilerici ve devrimci güçlerinden uzaklaşmayı koydu. Ama devletin inkarcı tutumu ve kanlı saldırıları, Kürt halk kitlelerini sermaye sınıfına ve devletine değil, son birkaç aylık gelişmelerin somut olarak da ortaya koyduğu gibi, yeniden ilerici ve devrimci güçlere yakınlaştırdı.

Kürt halk kitlelerindeki bu yönelim sermaye devletinin baskı ve terörünü daha da yoğunlaştırmasını getirmiş görünüyor. Silopi'de yaşanan son kayıp olayı, yeniden yoğunlaştırılmış terörün son örneğidir. Çağrıldıkları Silopi Merkez Jandarma Karakolu'na

giden HADEP Silopi İlçe Başkanı Serdar Tanış ile yönetici Ebubekir Deniz'den bugüne kadar hiçbir haber alınmadı. Aradan iki hafta geçmesine karşın, yakınları hakkında bilgi almak isteyenler, gerek Jandarma Karakolu'ndan, gerekse ilgili devlet kuruluşlarından yanıt alamadılar. Belli ki yine kirli savaş yöntemleri kullanılmaktadır. HADEP yöneticileri, tıpkı daha önce kaybedilip katledilen binlerce insan gibi, kaybedilip katledilmişlerdir.

Katliam, işkence ve kaybederek katletmek, sermaye devletinin temel bir kimliği ve geleneğidir. Dün binlerce insanı "terörle mücadele" adı altında katleden, "bin operasyon" düzenleyen devlet, bugün Kürt halkının en küçük direnme potansiyelini aynı yöntemlerle ezmeye çabalamaktadır. Bu gerçek, ne barış üzerine parıltılı ve duygusal sözler, ne de yalana dayalı vaatlerle gizlenebilir. Kürt emekçileri ancak Türkiye'nin tüm öteki milliyetlerinden işçi sınıfı ve emekçilerle birleşerek eşitlik ve özgürlük yolunda ilerleyebilirler. Olaylar bunu gitgide daha açık hale getirmektedir.

Diyarbakır polisinin "şefkatli" elleri halkın üzerinde!

Gözaltında kaybedilen Silopi HADEP İlçe Başkanı ve yöneticisine sahip çıkmak ve bu kontr-gerilla operasyonunu protesto etmek amacıyla eylem yapan 2 bin kişilik kitleye Diyarbakır polisi vahşice saldırdı. Onlarca kişi yaralandı, çok sayıda kişi gözaltına alındı.

Diyarbakır polisinin basın açıklamasına izin vermemesine karşın, Ofis semtindeki Belediye Konukevi önünde biraraya gelen HADEP'li kitle, buradan polislin engellemelerine aldırmayarak yürüyüşe geçti. Yürüyüşte sık sık "Barışa uzanan eller kırılınsın!" sloganı atıldı. Ancak bir süre sonra polis yürüyen kitleye vahşice saldırarak dağıttı.

Daha birkaç hafta önce, öldürülen polislin cenazesine onbinlerce Diyarbakırlının katılması üzerinden, Diyarbakır'a huzurun geldiği yaygaraları koparılıyordu. Ama gözaltındaki kayıplar ve bu gösteride sergilenen vahşi terör, bu "huzur"un sınırlarının ne olduğunu kısa sürede açığa vurdu. Devletin şefkati, Diyarbakır halkının üzerinde inen cop, işkence ve kontr-gerilla operasyonlarıdır. Diyarbakır halkının bu "şefkat"e yanıtı elbette kendi katillerinin arkasından gitmek olamazdı. Diyarbakır sokakları, öldürülen polislin cenazesindeki sahte görüntüden sonra asıl gerçekliğe tanıklık etmektedir. Böylece "huzur", "barış", "devlet-millet elele" yalanları da çökmektedir.

Ölüm Orucu'nun 107. gününde <zmir Hücre Karşıtı Platform'dan oturma eylemi...

Ölüm Orucu Direnişi'nin 107. gününde, İzmir Hücre Karşıtı Platform tarafından Konak Sümerbank önünde süreklileşen oturma eylemi bir kez daha yapıldı. Saat 13.30'da yapılan oturma eylemine yaklaşık 200 kişi katıldı. Saygı duruşuyla başlayan eylemde, basın metnini Dr. Alp Ayan okudu. "Zorla besleme işkencedir!", "Şehit namırın!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" vb. sloganların atıldığı eylem sonrasında iki üniversite öğrencisi gözaltına alındı.

<zmir <HD'de basın açıklaması>...

19 Aralık katliamını ve F tipi cezaevlerinin açılışını protesto etmek için Menemen-Asarlık'ta yapılacak basın açıklamasına katılmak isteyen insanlar dövülerek, silah sıkılarak gözaltına alınmış ve 10 kişi tutuklanmıştı. 25 gün sonra yapılan ilk mahkemede ise 7 kişi serbest bırakılırken, 3 kişinin yine Ege Üniversitesi'nde yapılan Serkan Eroğlu'nun ölüm yıldönümü ve 19 Aralık katliamına tepki eyleminden dolayı aranır durumda olduklarından, tutukluluk durumları devam etti. Cezaevinden tahliye olanlar, 5 Şubat'ta İHD İzmir Şubesi'nde bir basın açıklaması yaparak uğradıkları keyfi uygulamayı protesto ettiler.

Kızıl Bayrak/İzmir

Düzen medyası pislik akıtmaya devam ediyor!

Örgütten kaçabilmek için kendini yaktı
GURBET GÖKÇE Edirne DHA

Hayata Dönüş Operasyonu'nun ardından Edirne F tipi Cezaevi'ne getirilen DHKP-C'li hükümlü Fethi Ateş, kaldığı 3 kişilik koğuştan tek kişilik hücreye geçme isteği yerine getirilmediği için odada biriktirilen gazeteleri tutuşturarak kendini yakmaya kalkıştı. Yetkililer, Ateş'in örgüt baskısından kurtulmak için tek kişilik hücreye geçmek istediğini belirtti.

"Örgütten kaçabilmek için kendini yaktı!
Hayata Dönüş operasyonunun ardından Edirne F Tipi Cezaevi'ne getirilen DHKP-C'li hükümlü Fethi Ateş, kaldığı 3 kişilik koğuştan tek kişilik hücreye geçme isteği yerine getirilmediği için odada biriktirilen gazeteleri tutuşturarak kendini yakmaya kalkıştı. Yetkililer, Ateş'in örgüt baskısından kurtulmak için tek kişilik hücreye geçmek istediğini belirtti."

Bu haber, katliam günlerinde en rezil, en aşağılık bir yayın çizgisi izleyen Milliyet gazetesinin 5 Şubat tarihli sayısında yayınlandı. Haber, burjuva medyanın yalancılık, ikiyüzlülük ve soysuzluğunun çarpıcı bir örneği. Devrimci tutsakların katliamına alkış tutan burjuva medya, devletin psikolojik savaş karargahlarından çıktığı belli olan bu haberle bir kez daha uşaklığını teyid etmiş bulunuyor.

Dün katliamı meşrulaştırmak için "örgüt baskısı" yalanını kullanıyorlardı. Ama bu yalan F tipi hücrelerde süren direnişle yanıtlandı. Bu nasıl bir örgüt baskısıydı

ki, tam bir yalıtmanın olduğu F tiplerinde de direniş devam ediyordu. Burjuva medya direnişin çökerttiği bu yalanlar karşısında tam bir suskunluk fesadı sergiledi. Tüm yalanlarını ve yaydığı pislikleri yuttu.

Daha dün F tipleri "örgüt hakimiyeti"ne son verildiği için göklere çıkarılırken, bugün yine "örgüt baskısı" yalanı piyasaya sürülüyor. Çünkü direniş sürüyor, devrimci tutsaklar kendilerine dayatılan onursuzluğu reddediyorlar. Edirne F tipindeki bazı tutsaklar da kendilerine dayatılan onursuzluğa karşı bedenlerini tutuşturarak yanıt vermişlerdir.

Can bedeli süren direniş, devletin "teslim aldık" yalanlarını ve bu eksende topluma yaymaya çalıştığı kirli havayı dağıtıyor. Bu nedenle düzen cephesi acizleşip zavallılaşıyor.

Ama direnişin gücü karşısında bu tür çabalar beyhudedir. Direniş yalan ve provokasyonları boşa çıkaracak güçtedir. Kirli ve kanlı düzen cephesinin akıbeti, direniş karşısında diz çökmek olacaktır.

Hatay'da "Demokrasi ve İnsan Hakları" mitingine 1500 kişi katıldı...

Mitinge coşku ve kararlılık hakimdi!

Hatay Demokrasi Platformu tarafından organize edilen "Demokrasi ve İnsan Hakları" mitingi, 4 Şubat günü, 1500 kişinin katılımıyla yapıldı. Mitinge Hatay Demokrasi Platformu bileşenlerinin (İHD, HADEP, EMEP, ÖDP, ÇSA, KESK, MKÜ-ÖDER) yanısıra, Hücre Karşıtı Platform (Kızıl Bayrak, Alınlarımız, Özgür Gelecek, Güneş Ülkesi), Asi gazetesi, tutuklu ve hükümlü aileleri ve Atılım katıldı.

4 Şubat günü saat 12.30'da Adana, İskenderun, Samandağ'dan gelenlerin toparlanmasıyla kortejler oluşturularak yürüyüşe geçildi.

Eylemde reformistlerin tüm engelleme çabalarına karşın devrimci etkinlik kırılmadı. Reformist çevrelerin devrimci sloganları kesme ve bastırma çabası devrimci irade ve kararlılık sayesinde boşa çıkarıldı.

Uğur Mumcu Alanı'nda devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından kısa konuşmalar yapıldı. Ölüm Orucu Direnişi'ni sürdüren bir tutsak annesinin konuşması kitlenin coşkusuna coşku kattı.

Eylem esnasında bir apartmanın tepesinde kitleye

yönelen polis kamerasına tepki olarak, tüm devrimci kortejler sıkılı yumruklarını havaya kaldırıp kameraya döndüler.

Eylem müzik dinletisi ve halayların çekilmesiyle bitirildi.

Eylemde yoğun bir şekilde Kızıl Bayrak kuşlamaları yapıldı.

"Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!"

Hücre Karşıtı Platform "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" pankartıyla alandaki yerini aldı. Eylemde öne çıkan sloganlar şunlardı: "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Katil devlet hesap verecek!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!" ve "Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık!"

Kızıl Bayrak/Antakya

Mamak'ta hücre karşıtı eylemler...

Mamak Ölüm Orucuyla Dayanışma Komitesi, 31 Ocak akşamı saat 19:00'da, Şirintepe mahallesinde bir eylem gerçekleştirdi. Eyleme katılanlar, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" "katil devlet hesap verecek" gibi sloganlar attılar. Ana cadde üzerinden kapatılan yolda lastikler ateşe verildi. Mahalle halkı pencerelerden ve cadde üzerinden eylemi izledi. Mamak'ta komitenin yaptığı bu üçüncü eylem, semtteki ilericiler için hareketi geçirmesi açısından gayet anlamlıydı.

Öte yandan Mamak Ölüm Orucuyla Dayanışma Komitesi ve Mamak Hücre Karşıtı Platformu, 3 Şubat Cumartesi günü saat 17:30'da, Ege mahallesi pazarında bir eylem gerçekleştirdi. Eyleme 30 kadar kişi katıldı. Pazar içinde sloganlarla yürüyen kitle burada bir konuşma yaptıktan sonra sloganlarla dağıldı. Eyleme pazarcılar da alkışlarla destek verdiler.

Mamak Ölüm Orucuyla Dayanışma Komitesi'nden bir çalışan

Nürnberg/Almanya

Zindan direnişiyle enternasyonal dayanışma!

Bizler TKİP Nürnberg taraftarları olarak, 19 Aralık zindan direnişi öncesinde olduğu gibi, sonrasında da enternasyonal dayanışmayı örgütlemek ve Alman ilericiler devrimci güçlerinin desteğini almak için, yoğun bir çalışma içine girdik. Nihayetinde, 19 Aralık katliamı sonrası Uluslararası Dayanışma Komitesi-Nürnberg kuruldu. Bölgemizde DETUDAK artık fiilen çalışmıyor. Fakat faaliyet yürüten bileşenleri bu yeni oluşumun içerisinde bulunuyor.

Almanya çapında yapılan merkezi eylemlere devamlı katıldık. Her hafta çarşamba günü toplantılarımızı yapıyoruz. Her hafta kendi bölgemizde meşaleli miting ve bildiri dağıtma etkinliklerimizi aralıksız sürdürüyoruz.

3 Şubat günü de Nürnberg şehrinin Lorenzkirche alanında toplandık ve Gostenhof'daki Nachbarschaftshausa kadar yürüdük. Eylem toplam 3 saati buldu. Eylem öncesi 500 adet afiş ve 3 bin adet arkalı önlü (bir tarafı Türkçe bir tarafı da Almanca olan) bildiriye basıp dağıttık. Teknik cihaz donanımı çok iyi idi. Almanca ve Türkçe konuşma metni ve ortak marşları önceden kasete çekmiştik. Yürüyüş boyunca açıklamalarımız okundu ve marşlarımız söylendi.

Almanca, TKİP imzalı, bir tarafta 'F' yapımlı gamalı haç ve bir tarafta da "Helikopterleriyle, bombalarıyla, iş makineleriyle geldiler, direniş sürüyor!" yazılı pankartımızı taşıdık. Toplam 300 civarında bir katılım oldu. Hava koşulları çok kötü idi. Buna rağmen basın yayın kuruluşları eyleme ilgilidiler. Bölgenin yerel

gazetesi bir sayfa yer ayırmıştı. Ayrıca İstanbul'daki bir eylemde polislerin tutsak analarına saldırısını gösteren bir fotoğrafla beraber, bunu teşhir eden bir yazıyı da yayınlanmıştı. Alman ilericiler güçleri Türkiyeli kitleden daha fazlaydılar. Eylemimizi Enternasyonal Marş ile sonuçlandırdık.

Bölgemizdeki yurtseverler eylem çağrısına imza atmışlardı, ama nedense yürüyüşe katılmadılar.

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

TKİP Taraftarları/Nürnberg

Berlin'de katliamı protesto eylemi

Berlin'de 3 Şubat günü, Türk devlet yetkililerinin açacağı bir sergi vesile edilerek, zindan katliamını protesto eden yeni bir eylem yapıldı. Eyleme yaklaşık 300 kişi katıldı. Yapılan konuşmalarla Türkiye'nin son durumu, insan hakları ihlalleri, işkenceler, katliamlar anlatılarak protesto edildi. F tipi hücre sistemi saldırısı teşhir edilerek, devrimci tutsakların devam etmekte olan Ölüm Orucu Direnişi anlatıldı. Türkiye'de ve dünyada devrim ve sosyalizm uğruna şehit düşenler anısına 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Okunan bildiri ve açıklamalar sonunda çekilen halaylarla miting sona erdirildi.

Biz de bu eylemde BİR-KAR olarak yerimizi aldık. "Hücre tipi saldırısına geçit vermeyelim, siyasi tutsaklarla dayanışmaya!" yazılı pankartımızla eyleme katıldık. Almanca olarak çıkardığımız 19- 22 Aralık katliamını ve direniş işleyen broşürümüzü dağıttık.

Devrimci tutsaklar yalnız değildir!

BİR-KAR/Berlin

Kısa...Kısa... Haberler...

YÇKM Mühürlendi

4 Şubat günü Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi, yapılmak istenen "İnsan haklarıyla insandır" başlıklı etkinlikten dolayı polis tarafından basılarak mühürlendi. YÇKM tarafından yapılan açıklamada baskının amacının toplumu pasifize ederek tek tip insan yaratmak olduğu vurgulandı.

Galatasaray'da Cumartesi eylemi

F tipi cezaevlerini ve Ölüm Oruçları'na kayıtsız kalınmasını protesto eden tutsak yakınlarına saldıran polis, 15 kişiyi gözaltına aldı. Basın açıklamasına izin verilmemesine rağmen açıklama okundu. Açıklamada F tipi cezaevlerine karşı sürdürülen Ölüm Orucu'nun 108. gününde olduğu vurgulanarak bundan sonra da Ölüm Oruçları'na destek vereceklerini belirttiler. Tutuklu yakınlarından Zeynep Doğan, Ulviye Güneş'in tutuklanarak Ulucanlar Cezaevi'ne konulduğunu belirten aileler, "F tiplerinde işkence, tecavüz sürüyor. Hiçbir şey evlatlarımızın yanında olmamızı ve onurumuzu sahiplenmemizi engelleyemez" dediler.

Tutuklu ailelerinden suç duyurusu

Tutuklu aileleri, Kandıra F Tipi Cezaevi'nde tutuklu yakınları için yatırılan para ve eşyaların cezaevi idaresi tarafından tutuklulara verilmemesinden dolayı, cezaevi yetkilileri hakkında suç duyurusunda bulundu. 2 Şubat günü İstanbul Adliyesi'nde yaklaşık 30 tutuklu yakını, götürdükleri para, yiyecek ve giyecek gibi temel ihtiyaçların çocuklarına verilmediğini, bu uygulamaya son verilmesini istediler.

DİSK Genel-İş şubelerinden faşist baskılara protesto

DİSK Genel-İş 2 No'lu Şube Başkanı Mehmet Karagöz, 3 No'lu Şube Başkanı Mevsim Gürlevik ve 7 No'lu Şube Başkanı İsmail Yurtseven, 3 Şubat'ta yaptıkları yazılı açıklamada, F tipi cezaevlerine karşı çıkan kişi, kuruluş ve kitle örgütlerinin susturulmasını kınadılar. Muhalefete yönelik saldırıları protesto ettiğini söyleyen Genel-İş şubeleri ile birlik olunması çağrısı yapıldı.

TİYAD üyelerine tutuklama

30 Ocak günü Ankara TİYAD üyeleri evleri basılarak gözaltına alındılar. 2 Şubat günü DGM'de ifadeleri alındıktan sonra 9'u serbest bırakılıken, Betül Gökoğlu, Alaatin Uğraş, Çiğdem Eren ve Mehmet Bakır "Terör örgütüne yardım ettikleri" gerekçesiyle tutuklandılar.

Öncü İşçi İnisiyatifi'nin sürdürdüğü çalışmalara katılan işçilerin gözlem ve değerlendirmeleri...

Sermayenin karşısına bir sınıf olarak çıkmanın zamanı gelmiştir!

Biz metal ve tekstil sektöründe çalışan işçileriz. İstanbul'un Avrupa yakasında organize edilen ve işçi-emekçilerin sorunlarının tartışıldığı geniş katılımlı toplantıya biz de katıldık. Toplantıda tekstil sektörünün ve birçok sektörün sorunları dile getirildi.

Önplana çıkan genel sorunlar başlıca şöyle idi; sigortasız çalışma, maaşların ödenmemesi, işçi sirkülasyonu, işçilerin birbirleriyle rekabete sürüklenmesi, zorunlu mesai, tüm bunlara bağlı olarak sendikal ve genel faaliyet yürütmenin zorluğu vb.

Metal sektörü üzerinden tartışılan sorunlar; ağır iş şartlarına karşın ücretlerin düşük olması, iş güvencesinin olmaması, kimyasal maddelerin yaydığı kokuların çeşitli hastalıklara yolaçması ve taşeronlaştırmanın yaygınlığı gibi, diğer sektörlerle ortaklaşılan sorunlardı.

Bu sorunların çözümüne nasıl ulaşılabileceği üzerine tartıştık. Ortak tartışma sonucunda, örgütlenmekten başka çıkar yol olmadığı konusunda herkes hemfikir. Örgütlü bir çalışma yürütmek için faaliyet komitesi seçmek gerekliydi. Komitenin bileşenleri gönüllü arkadaşların öne çıkmasıyla belirlendi.

Komitenin ilk toplantısında, "Tüm işçi ve emekçileri sermayenin saldırılarına karşı **BİRLEŞİK MÜCADELEYİ YÜKSELTMEYE ÇAĞIRIYORUZ!**" başlıklı bildirgeyi çıkardık. Kitle örgütlerine, legal sol parti binalarına ve sendikalarda örgütlü işyerlerinin toplantı salonlarının panolarına asma kararı aldık. Hemen ardından bildirimizi ulaştırılması gereken yerlere vakit kaybetmeden ulaştırmaya başladık.

Eğitim-Sen, ÖDP, EMEP, *Manşet* ve *Expres* gazetesi, HADEP, Petrol-İş, Halkevleri, *Dayanışma* gazetesi ve CHP, bildirimimizi ilk ulaştırdığımız yerler oldu. Ayrıca, Cengiz Tekstil işçilerinin toplandığı yere, Avcılar ve Küçükçekmece Belediyesi'nin tüm birimlerine ve Esenyurt

İşçievi'nde düzenlenen toplantıya katılan değişik sektörlerden işçi arkadaşlara bildirimizi dağıttık.

Bildirgemizin ulaştırılması esnasında olumlu-olumsuz tepkiler aldık.

HADEP, Eğitim-Sen, *Dayanışma*, CHP, Avcılar ve Küçükçekmece Belediyesi'nin bütün birimleri, bildirimimizi ilgiyle karşıladılar. Bazı yerlerde bildirimimizi biz astık. Bazı yerlerde ise kendileri asmak istediler.

Manşet ve *Expres* gazetelerine bildirimimizi içeriğini anlatarak verdik. Verdikleri karşılık, böyle anlamlı bir çalışmayı gazetelerinde ücretsiz yayımlayabilecekleri şeklinde oldu.

Cengiz Tekstil'den katılan arkadaşların desteğiyle yayımladığımız bildirgenin altına Cengiz Tekstil işçileri imzası atmamızı bazı işçi arkadaşlar eleştirdiler. Bu eleştiri; "Esenyurt'tan tekstil işçileri imzası olduğu halde, niye bizim imzamızı ayrıca atıyorsunuz? Biz Esenyurt tekstil işçileri kapsamında yer alıyoruz" şeklindeydi. Biz ise, "Cengiz Tekstil işçilerinin sürdürmüş olduğu direnişe atfen böyle bir imza kullandık. Kaldı ki toplantıya katılan bazı arkadaşlarınızla birlikte bu kararı aldık" dedik.

Bildirimimizi EMEP'e götürdük. Alışık olduğumuz grupçu bakış açısıyla; bu bildirmede yeralan söylemlerin gereğini zaten yaptıklarını, bundan dolayı da asmaya gerek duymadıklarını söylediler. Bu arada biz "gençler"i kırmamak için asabileceklarini eklemeyi de ihmal etmediler. Elbette bu tutumlarına şaşırmadık. Öyle ya, bu liberal işçi politikacıları ne de olsa sınıfın tek temsilcileri, onların gevşek liberal "sınıf parti"leri varken sınıfa yönelik başka çalışmaların ve iddiaların sözü mü olurdu.

Bir sonraki toplantıda sorunlarımızın ve taleplerimizin yeraldığı bir bildiri çıkarma kararı

alındı. Hemen ardından, "Tüm işçi ve emekçileri, sermayenin saldırılarına karşı; **BİRLEŞİK MÜCADELEYİ YÜKSELTMEYE ÇAĞIRIYORUZ!**" başlıklı ve "İstanbul Avrupa yakasından çeşitli sektörlerde çalışan öncü işçiler" imzalı çok sayıda bildiri çıkarttık. Bildirimimizi birçok fabrikada servislere, işçilerin sabahları toplandıkları güzergahlara dağıtmaya başladık. Genel olarak dağıtımlarda (bir fabrika dışında) olumsuz bir tepkiyle karşılaşmadık. Oldukça olumlu karşılayanlar, soru soranlar oluyordu. Kimisi yazılan şeylerin doğru olduğunu, ama bu birliği ve beraberliği yaratmanın zor olduğunu dile getiriyorlardı. Biz de, şu an ihtiyaç duyduğumuz birlik ve örgütlülüğü yaratmanın kolay olmadığını, ama imkansız da olmadığını, bunun için emek vermek gerektiğini vurguladık.

Bildiri dağıtımına devam ediyoruz. Çalışmada çeşitli araçlar yaratıp daha geniş kitlelere ulaşarak, onları mücadeleye katacağız. Çünkü, sermaye devletinin biz işçi ve emekçilere dayattığı insanlık dışı yaşam koşullarına, faşist baskı ve katliamlara karşı sınıfsal örgütlülüğümüzü sağlayıp bir sınıf olarak sermayenin karşısına çıkmanın zamanı gelmiştir.

**Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!**

Öncü İşçi Komitesi'nden işçiler

Kazanmanın yolu örgütlü mücadeleden geçiyor

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Sermaye düzeninin biz işçi ve emekçilere yönelik saldırısı her geçen gün azgınlaşıyor. Bugün çok daha sistemli ve acımasız bir saldırıyla karşı karşıyayız.

İşçilere sefalet ücreti, taşeronlaştırma, esnek üretim, sendikasızlaştırma ve özelleştirme dayatılmaktadır. Her türlü hak arama mücadelesi sermayenin terör güçleri polis ve jandarma tarafından dipçik ve copla bastırılmaya çalışılmaktadır. İşçiler tam bir ücretli köle haline getirilmek istenmektedir. Telekom, THY gibi devlet kuruluşları özelleştirilmekte, SSK tasfiye edilmektedir.

Bu saldırıları boşa çıkarmak, haklarımızı savunmak, sermayenin karşısında örgütlü bir sınıf olarak durmak ve taban örgütlülüğünü sağlamak için, İstanbul'un çeşitli bölgelerinde değişik işkollarından (tekstil-metal) öncü ve devrimci işçiler olarak toplantılar düzenledik. Canlı bir tartışma ortamında geçen toplantıda sınıfa yönelik saldırıları, işçilerin durumunu, direnişte olan fabrikaları tartıştık. Devletin cezaevlerinde gerçekleştirdiği katliamı lanetleyip, devrimci tutsaklarla dayanışmayı yükseltmek için biz işçilere düşen görev ve sorumluluklara dikkat çektik. Toplantılar sonucunda belli kararlar aldık. 5 bin adet

bildiri hazırladık ve taleplerimizi içeren bir deklarasyon yayınladık:

- IMF'nin ekonomik-sosyal yıkım politikalarına, emperyalist yağma ve sömürüye hayır!
- Özelleştirmeler durdurulsun. Tahkim yasası iptal edilsin!
- Gaspedilen sosyal haklar geri verilsin!
- Tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika yasası! Yasa işçilerin talepleri doğrultusunda değiştirilsin! Bütün çalışanların ücretleri toplu sözleşmeyle belirlensin!
- Aynı işi yapan işçiler arasında ücret eşitsizliğine hayır! Eşit işe eşit ücret!
- İnsanca yaşamaya yetecek vergiden muaf asgari ücret!
- Tüm çalışanlara genel sigorta hakkı!
- SSK'nın tasfiyesi durdurulsun. Sigortasız işçi çalıştırma engellensin!
- Esnek üretim, parça başı çalışma, taşeronlaştırma yasaklansın!
- Çalışma günü 7 saatle sınırlansın. Zorunlu fazla mesailer yasaklansın!
- Örgütlenme, hak arama ve gösteri yapmanın

önündeki her türlü engel kaldırılсын!

- İşçi ve emekçilere, devrimcilere, hakkını arayanlara dönük her türlü baskıya, işkence ve katliama, hücre ve tecrit politikalarına son verilsin!

Bildirimimizin en geniş işçi ve emekçi kitlelere ulaşması için görev dağılımı yaptık.

Çalıştığımız fabrika mevsimlik işçi çalıştırmaktadır. Asgari ücretle çalıştırılan bu işçileri patron sırasıyla işten çıkarmaktadır. 50'ye yakın işçi işten atıldı.

Fabrikamız Türk Metal Sendikası'nda örgütlü ve şu an sözleşme masasına oturmuş durumda. Patron %5 gibi komik bir zam önerdi. İşçiler buna karşı tepkililer, fakat herşeyi sendika ağalarından bekliyorlar.

İşçiler olarak haklarımızı kazanmanın yolu, fabrikalarda taban örgütlülüklerini yaratmak, sendikalarımızı işlevli hale getirmek ve patron uşağı sendika ağalarının denetiminden çıkarmaktan geçiyor. Bu ise, fabrikalardaki öncü ve devrimci işçilerin örgütlü mücadeleleri sonucu olacaktır.

**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!**

Davutpaşa'dan metal işçileri

İşçilere karşı arsızlık örneği oyunlar

Kısa bir süre önce patron "eğitim çalışması" adı altında yeni bir uygulama başlattı. Sermayenin son taktiklerinden biri olan bu uygulama üzerinde duracağım.

Çalıştığım fabrika orta ölçekli ve yabancı sermaye ortaklı. Geçtiğimiz yıl, General Motors, Chrysler, Ford vd. tekellerin yönetimi altında verilen "OS Küveys 2000 Kalite Belgesi"ni alan bir fabrika. Bunun, dünyada sınırlı sayıda işletmeye verilen bir belge olduğu söyleniyor.

Önce bu belge üzerinde toplantılar yapıldı. Toplantılarda en fazla kalite sistemi üzerinde duruldu.

Saatte belirli sayıda iş istendiği için, ürünlerde hata çıkması normaldir. İşler yoğun olduğunda hızlı ve daha çok çalışıldığı için, ürünlerde daha fazla hata çıkar. Atölye şefi işçileri toplayıp herkesin önünde hatadan sorumlu işçiye hakaret edip aşağılar. Bu bir yönetim tarzı. Şeflerin işçiler üzerinde yarattığı korkunun yanısıra büyük bir öfke birikimi sözkonusudur. Patron şefe yüklenir, şef de işçilere... Bu nedenle şefin biri bunalıma girdi. En ufak bir şeyde hayvan gibi bağırıp bizi aşağılıyordu. İşçiler artık bu durumu kanıksamışlardı ve sınırlı bir şekilde tepki gösteriyorlardı.

Temmuz dönemi idi. Kapitalist işveren, zam nedeniyle ortaya çıkan tepkilerin farkındaydı. Bir öneri kutusu koyup, işçilerin öneri ve şikayetlerini yazarak buraya atmalarını istedi. Fakat daha başında, maaş ve yemek gibi temel konularda öneri ve şikayetlerimizi kabul etmeyeceklerini ve değerlendirmeye almayacaklarını da söyledi. Öneriler sadece nasıl daha iyi ve daha fazla üretim yapılacağı konusunda olacaktı. Ya da makinelerle ilgili sorun ve şikayetler değerlendirilecekti. Yani, kölelik zincirlerimizi kendi ellerimizle daha da sıkılaştıracaktık.

Bir süre sonra bizi yine toplayıp, daha iyi ve hatasız üretim için atölyelerde gruplar oluşturma düşüncesinden bahsettiler. Bu gruplar ortaya çıkabilecek hataları önlemek için çalışan ekipler olacaklardı. Böylece, bizim fikrimizi alarak, bizi daha iyi nasıl sömüreceklerinin yöntemlerini bizden öğrenmeye çalışıyorlardı.

Geçtiğimiz günlerde bir toplantı daha yaptılar ve öneri yapan birkaç işçiyi kutladılar. Patron toplantının amacını açıklayan bir konuşma yaptı. Demokrasiden başladı, haklarımızdan çıktı. Öneride bulunmak bizim hakkımızmış, bunu kullanmalıymışız, vb... İşçilere pasta getirerek sözde bir kutlama düzenlediler. İdari personelin çoğu bu kutlamada hazırды. Bir işçinin önerisi kabul edilmişti. Patron yalakası olan bu işçinin önerisi, fabrika yönetimiyle işçiler arasında daha iyi ilişkiler kurulması ve pekiştirilmesi için gezi ve toplantılar düzenlenmesiydi. İşçi çiçek verilerek ödüllendirildi. Bu çiçekli ve pastalı törenle duygularımızı okşayarak, sömürüyü meşrulaştırmaya çalıştılar.

Bunun zam dönemine getirilmesi bilinçli bir taktik, zira bu ay zamlı çalışıyoruz. Fabrikada belli politikalar her dönem uygulanır. Örneğin işten atmalar çok sık yaşandığı için, işçiler tarafından artık kanıksanmış durumdadır. Zam konusunda da aynıdır. İkinci zam düşük yapılır ve asıl zammın yılbaşında yapılacağı söylenir. Yılbaşındaysa hiçbir fark olmaz.

Patronların, biz işçilerin fikirlerini ve haklarını önemsedikleri için böyle bir öneri sistemine başvurmadıkları yeterince açıktır. Bu bir yana, patron bugün yapacağı üç kuruluş zammı nasıl kapatacağının hesabını yapıyor. Utanmadan haklarımızdan bahsetmesi, bizim daha iyi sömürülmemize yönelik fikir ve önerilerimizi sunmamız içindir.

Genel olarak metal sektöründe, işçiler arasında rekabeti körüklemek, ayrımcılığı artırmak için buna benzer politikalar (işçi ödüllendirme, yılın işçisi, ayın işçisi vb.) uygulanmaktadır. Kimi büyük fabrikalarda altın verilerek ödüllendirme bile yapılmaktadır.

Biz öncü ve sınıf devrimcisi işçiler, sermayenin bu kirli oyunlarını işçiler nezdinde teşhir etmeliyiz. Bunların arkasından farklı saldırılar geleceği bilincini yerleştirmeliyiz.

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Bir metal işçisi/İstanbul

Ekonomi üniversitesi yapılması için İzmir Ticaret Odası'na devredilen Sümerbank fabrikası ile ilgili olarak iş çıkışında işçilerle konuştuk...

“Sonuna kadar direneceğiz!”

- Sümerbank'ın satışıyla ilgili düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

1. işçi: Özelleştirildiği gün yürüyüş yaptık. Özelleştirmeye tüm işçiler olarak karşıyız. Birilerine peşkeş çekiliyor.

- Bundan sonra na yapmayı düşünüyorsunuz?

1. işçi: İşçi arkadaşlarla birlikte sonuna kadar direneceğiz.

2. işçi: Buraya ekonomi üniversitesi yapacaklarmış. Sermaye sahibi insanların çocukları burada eğitim görecekler. Madem bunların bu kadar paraları var, bölgemiz içinde Türkiye'nin sayılı üniversiteleri var, oraya destek versinler. Orada fakülte açsınlar, buraya dokunmasınlar. Kendi çocukları okuyacak burada, benim çocuklarım okuyamayacak. Çünkü ben dolar üzerinden 5-10 bin dolar veremeyeceğim, çocuklarımı okutamayacağım.

3. işçi: Şu anda mücadelemizi devam ettireceğiz, başka yapılacak bir şey yok. Kapattırmamak için mücadele edeceğiz.

- Teksif'in düşündüğü bir şeyler var mı? En son yürüyüş olmuştu. Sizce fabrikayı kapattırmamak konusunda kararlı mı?

3. işçi: Ben buna inanmıyorum. Çünkü bugüne kadar özelleştirme yapılan yerlerde arkadaşlarımızın

hepsi dışarda kaldı.

4. işçi: İşçilerin iş garantisi konusunda, işçileri başka yerlere göndermeleri gerekiyor. İşçilerin geleceğinin garanti olması için. Yani işçiler, başka bir yerden garanti verilmeden fabrikanın kapatılmasını istemiyorlar. Ya fabrika kapatılmasın ya da garanti versinler. Arkadaşlar bu konuda birlik ve beraberlik içerisinde.

5. işçi: Bizim garantimiz olsa eylem yapmayız. Bizim garantimiz yok ki şimdi. Eylemimize devam edeceğiz. Eylemlerimiz devam edecek.

- Peki şimdiye kadar yapılan eylemler sizce yeterli mi?

5. işçi: Yeterli olsa da olmasa da devam edeceğiz. Bundan önce de 3130 işçi daha özelleştirmelerden dolayı kurban verildi. Daha önce olduğu gibi, POAŞ'ta olduğu gibi, bazı yerlerde olduğu gibi. Şimdi sıra bize geldi. Ne şartlarda bilemiyorum, ama Özel İdare'den gelen bilgiye göre, size iş güvencesi vereceğiz diyorlar. Ama nereye yerleştirecekler?

6. işçi: En son giren işçi '85'te dedi arkadaşımız. Burdaki insanların en genci 40-45 yaşında. 40 yaşına kadar adam hep burda çalışmış.

Başka bir meslek edinmemiş. Bir iş yapmamış adama devlet iş vermiyorsa kim iş verecek yani?

Zamanında almasalardı, adam başka bir iş kolunda çalışsaydı başka bir mesleği olurdu. Şimdi kapıya konu mu kimsenin iş güvencesi yok.

- Ne yapmak gerekiyor?

6. işçi: Ne yapmak gerekiyor? İşçilerin eylemlerde birleşip devam etmesi gerekiyor. Devletin bu konuları göz önünde bulundurması lazım. Yani gelecek, coplanacak, adı bilmem neye çıkacak. Devlet bizi polisle, şunla bunla başbaşa bırakmasın. Burdaki insanlara iş versin. Buradaki fabrika üretim yapıyor, çalışıyor. İnsanlar işsiz kalmayın, çocuklarımız aç kalmayın. Dedim ya, burdaki insanlar en az 40-45 yaşında. Herkesin çocuğu okuyor. Üniversitede okuyor, ortaokulda okuyor, ilkokulda okuyor. Okul masraflarını gideremez. Burdaki insanlar sokakta kalınca aç kalır.

- Mücadeleye devam edecek misiniz?

6. işçi: Mücadele şart. Mücadele edeceğiz. Gerekirse buraya barikat kurarız, yine de mücadelemize devam edeceğiz.

- TEKSİF sizce bu konuda yeterli mi?

6. işçi: TEKSİF'in şimdiye kadar yeterli olduğuna inanmıyorum. Türk-İş bir defa yeterli değil. Çünkü zamanında özelleştirmenin altına imza attılar.

Kızıl Bayrak/İzmir

PKK Başkanlık Konseyi'nin "serhıldan çağrısı" üzerine...

Teslimiyet batağı terkedilmeksizin çıkış yolu bulunamaz

Y. Maden

Teslimiyet bataklığında kıvranmak
PKK'ye bir soluklanma imkanı
vermeyeceği gibi, teslimiyetin bedelini
ödeyen ve bu sürece karşı
hoşnutsuzluğunu büyüten Kürt emekçi
kitlelerini oyalamaktan da başka bir
sonuç vermeyecektir. Sermaye
devletinden ve emperyalizmden medet
umarak ne tek bir kırıntı kazanılabilir,
ne de inkar ve imhadan
kurtulunabilir. En küçük hak ve
özgürlük talebi bile ancak sermaye
devleti ve emperyalizme yönelen bir
mücadele ile kazanılabilir. Bu da
ancak emekçi halkların talepleri
üzerine oturtulmuş, onların devrimci
enerjilerine dayandırılmış birleşik-
devrimci bir mücadeleyle sağlanabilir.
Böylesi bir mücadeleyi ise,
mücadeleyi işçilerin birliği
emekçilerin kardeşliği ekseninde
kuran ve bunu sosyalist işçi-emekçi
iktidarına bağlayan bir devrimci
platform verebilir ancak.
Sonuç olarak, bugün Kürt emekçi
kitleleri, teslimiyet platformu ya da
devrim yolu, düzen ya da gerçek
özgürlük ve sosyalizm arasında bir yol
ayrımındadır. Önümüzdeki günler bu
yol ayrımının hangi doğrultuda
olacağına yeni açıklıklar getirecektir.

PKK Başkanlık Konseyi, yazılı bir açıklamayla, Kürt halkına "siyasal serhıldan" çağrısı yaptı. "Demokratik cumhuriyet" doğrultusunda derinleştirdikleri yeni sürece, faşist-gerici ve savaş rantçısı çevrelerin inkar ve imha ile yanıt verdiklerini belirtiyor Başkanlık Konseyi açıklaması. Bu durumda sürecin halkın yeni "devrimci direniş"i ile açılmaya çalışılacağını, bu arada askeri saldırılara karşı meşru savunma hakkının da kullanılacağını ilan ediyor.

Bu açıklama, son iki yıldır teslimiyete ve "sivri" uçların ayıklanmasına indirgenmiş bir sürecin ardından, devlet karşısında ilk somut çıkış olma özelliğini taşıyor. Aynı zamanda, teslimiyet platformunun iflasının bizzat PKK yönetimince itirafı anlamına geliyor.

Açıklama, içeriği ve önünü açmaya çalıştığı yeni politik adımlarla, esasında teslimiyet platformunun yeni bir versiyonu olmaktan öteye gidemiyor. Hatta içerdiği sert ton ve tehditkar usluba karşın, bu

platformun en özlü ifadelendirmelerinden biri olarak da nitelendirilebilir. Ama açıklamanın kendisi, asıl olarak, bugüne kadar engelsiz bir biçimde yol alan teslimiyet platformunun artık bir yol ayrımında olduğunu göstermesi açısından dikkate değerdir. Bu kuşkusuz henüz PKK yöneticileri şahsında bir yol ayrımı anlamına gelmemektedir. Bu son açıklama onların hala bu yolda yürümeye kararlı olduklarını gösteriyor. Elbette yürüdükleri yolda rahat değil, hatta süreç bir hesaplaşma içerisine girmelerine de yol açabilir. Ama bugün, tüm rahatsızlıklarına karşın, bu yolda yürümekte olduklarını resmen ifade ediyorlar. Dolayısıyla "yol ayrımı", PKK yönetiminden çok Kürt halkı açısından sözkonusudur.

Kürt halkı için bu yol ayrımı daha Kenya komplosu ile başlamıştı ve İmralı'da ortaya konulan teslimiyet ve tasfiye platformuyla birlikte yakıcı bir önem ve anlam kazanmıştı. Seçim, teslimiyet platformu ile devrim arasındaydı. Kürt halkı ya devrimden yana bir tavır alacak, tercihini bu yönde kullanacaktı. Ya da teslimiyet platformunun arkasına takılarak temel taleplerinden vazgeçecek, dahası yılların mücadelesiyle kazandığı mevzileri de bir bir kaybedecekti. Devrimden yana bir seçim, Kürt emekçi kitlelerinin sınıfsal-siyasal tercihlerini netleştirecek bilinçli devrimci güçler tarafından yapılabilirdi. Bunun başarılamadığını, yapılan çıkışların çabuk bloke edildiğini ve sembolik olmaktan öteye gidemediğini biliyoruz. Sonuçta geçmiş mücadeleden gelen etki, otorite ve denetim sayesinde, Kürt halkı teslimiyet çizgisine çekilmiş oldu.

Kürt emekçi halkı teslimiyet sürecini sorguluyor!

Ama bunun böyle gidemeyeceği de daha baştan açıktı. Hiçbir karşılığı olmayan ambalajlanmış vaatlerin yaşamın gerçekleri karşısında hükmü olamazdı. Nitekim böyle oldu. Kürt halkı bir kez daha bedel ödeyerek gerçeklerle yüzleşmeye başladı. "Barış" deniliyordu, ama kanları dökülmeye devam ediliyordu. Ulusal özgürlükten vazgeçilmişti, kültürel hak deniliyordu ama, devletin buna dahi tahammülü yoktu. Hatta yeniden Kürt kimliğinin varlığı yokluğu dahi tartışılıyordu. "Demokratik devlet" deniliyordu, devlet kan, katliam kismaya devam ediliyordu. Demokratikleşme yönünde en küçük bir adım atmamak bir yana, faşist rejim tahkim ediliyordu.

Binlerce şehit Kürt evladı unutulup "akan kan"ın tüm faturası kendilerine çıkarılırken seslerini çıkarmamışlardı, ama hala çocuklarını, insanlarını yoketmek için sürekle avı yapıyordu devlet cephesinden. Af beklenirken, cezaevlerinde katliamlar gerçekleştiriliyordu. Katliam olurken onlar susmuşlardı, ama "demokratik cumhuriyet" üzerinden uzlaşmaya çalışılan devlet katledeken, küçümsenen Türkiye devrimci hareketi bayraklaştırdıkları Mazlumlar gibi direniyordu. Diğer yandan, silahlar bir nebze sussa da, aç, işsiz ve yokluk içerisindeydiler. Kısa sürede "barış"ın umut bağladıkları Kürt burjuvaları için farklı bir anlama geldiğini öğrenmeye başladılar. Tüm bunlar Kürt halkının içerisine sokulduğu yolu adım adım sorgulamasının önünü açtı.

Zindan katliamı sonrasında bu sorgulama, devrimci direnişin yarattığı güçlü devrimci atmosferin

de etkisiyle, belli bir biçim de almaya başladı. Zindan direnişi Kürt emekçi kitlelerinde belirgin bir duyarlılık ve etkileşim yarattı. Bu, teslimiyet platformunu sorgulamayı ayrıca kolaylaştırdı. Dahası, sermaye devletinin Güney Kürdistan'a yeni bir harekate girişmesi, Kürt halkına karşı kültürel haklar planında dahi, açıktan inkarcı ve aşağılayıcı bir tutum içerisine girilmesi bunu güçlendirdi. Devlete ilişkin beklentilerin dayanaksız olduğu pratikte görüldü. Diğer yandan emperyalistlerden yana estirilen hayaller de boşa düştü. AB'nin Katılım Ortaklığı Belgesi'nde Kürt halkını "Türk vatandaşları" tanımıyla yok sayması, bunun en çarpıcı ifadelerinden biri oldu.

Tüm bunlar, Kürt emekçilerinin teslimiyet platformunu sorgulamasını ve yeni arayışları hızlandıran gelişmelerdir. Bu arayışın tam nereye varabileceği konusunda kesin şeyler söylemek için henüz vakit erken. Teslimiyet platformunun manevraları, Kürt hareketi bünyesindeki devrimci güçler, düzen cephesinin tutumu, genelde Türkiye devrimci hareketi ve nihayet temel bir etken olarak işçi-emekçi hareketinin seyri, sonucu tayin edecektir.

Kürt emekçilerinin devrimci arayışını dengeleme manevraları

"Serhıldan çağrısı", mayalanmakta olan devrimci arayışa teslimiyet platformu tarafından verilen bir yanıt olma özelliği taşımaktadır. Başkanlık Konseyi'nin yaptığı "serhıldan çağrısı" özünde teslimiyete dayalıdır. Teslimiyet platformunu sorgulamaya dair en küçük bir emare yoktur ortada. Üslubu ve söylemleri oldukça sert ve öfkeli, ama hepsi bu kadar. Metinde döne döne İmralı çizgisine bağlılık bildirilmekte, yapılacak herşeyin buna hizmet edeceğinin altı çizilmektedir. Sürecin tüm faturası gerici ve savaş rantçısı güçlere kesilirken, ABD ve AB emperyalizminden sorunun çözümü için rollerini oynamaları istenmektedir.

"Serhıldan çağrısı" başlıklı metin Kürt halkı kadar Türk devletine ve emperyalistlere de seslenmektedir. Ve Kürt halkına eylem çağrısı, devlete ve emperyalistlere yapılmış çağrılara karşılık alabilmenin bir aracı olarak değerlendirilmektedir.

Çağrı metni, Öcalan'ın teslimiyet startımı vermesinden bugüne kadar geçen sürecin değerlendirmesiyle başlıyor. Devletin tüm "barış" çabalarına karşın herhangi bir adım atmadığı, dahası sürecin faşist zorun öne çıkarılmasına doğru geliştiği anlatıldıktan sonra, tüm bunların faturası bir bütün olarak sermaye devletine çıkarılmak yerine, devlet içerisinde şu veya bu kliğe ve "uluslararası komplocu güçler"e havale edilerek, devletin kendisi aklanıyor. Bu klikler ve dış odaklar tarafından "hem PKK'nin hem de Türkiye'nin (savaşa) teşvik edildiği" söyleniyor. Oysa gerek sermaye devleti ve emperyalistler arasında, gerekse sermaye devleti içerisinde savaş ya da barış gibi bir ikilem yoktur. Çelişki ya da anlaşmazlık gibi görünen bir takım manevraları bir yana bırakırsak, Türk devletinin politikası yeterince açıktır.

Serhıldan çağrısı yapılan bir metinde klikler ve emperyalistlerden yardımdan bu ölçüde bahsediliyorsa, burada, ne Kürt emekçi halkına güven

ne de onların irade ve enerjilerini açığa çıkarma niyeti olabilir. Düzenle bütünleşme çizgisinde ilerleyen ve düzen güçlerinden medet umanlar, çok çok kendisini hissettiren mücadele ve direniş yönelimini kendi teslimiyetçi politikalarına dolgu malzemesi yapmayı düşünürler. Ne kadar devrimci direniş ve eylemden bahsedilirse bahsedilsin, bu açık bir gerçektir.

Başkanlık Konseyi teslimiyet çizgisinin ifade ettiği bataklıktan çıkabilmiş değildir. “Serhıldan çağrısı”, bu bataklıkta kıvranıldığını gösteriyor. Eğer teslimiyet platformunu aşmaya dönük somut bir çaba olsaydı, PKK yönetimi yüzünü düzenden ve emperyalistlerden tümüyle çevirir, Kürt emekçi kitlelerinin devrimci enerjisiyle buluşmaya yönelirdi. “Serhıldan çağrısı” başlığını taşıyan bir açıklamada devlet ve emperyalizm mahkum edilir, Kürt emekçi kitleleri bu güçlere karşı doğrudan mücadeleye çağrılırdı. Elbette bu PKK’nin yaşadığı sorunu çözmezdi, ama en azından devrime doğru atılmış bir adım olurdu.

Ama PKK ne sermaye devletinden, ne de emperyalizmden umudu kesmiştir. Dahası “barış”, “uzlaşma”, “güçlü Türkiye” vb. argümanları yineleyerek, teslimiyet platformunun politik özüne sadakatini özel olarak vurgulamıştır.

Kürt emekçi halkı, teslimiyet ile devrim arasında yol ayrımındadır!

Teslimiyet bataklığında kıvrılmak PKK’ye bir soluklanma imkanı vermeyeceği gibi, teslimiyetin bedelini ödeyen ve bu sürece karşı hoşnutsuzluğunu büyüten Kürt emekçi kitlelerini oyalamaktan da başka bir sonuç vermeyecektir. Sermaye devletinden ve emperyalizmden medet umarak ne tek bir kırıntı kazanılabilir, ne de inkar ve imhadan kurtulunabilir. En küçük hak ve özgürlük talebi bile ancak sermaye devleti ve emperyalizme yönelen bir mücadele ile kazanılabilir. Bu da ancak emekçi halkların talepleri üzerine oturtulmuş, onların devrimci enerjilerine dayandırılmış birleşik-devrimci bir mücadeleyle sağlanabilir.

Böylesi bir mücadeleyi ise, mücadeleyi işçilerin birliği emekçilerin kardeşliği ekseninde kuran ve bunu sosyalist işçi-emekçi iktidarına bağlayan bir devrimci platform verebilir ancak.

Sonuç olarak, bugün Kürt emekçi kitleleri, teslimiyet platformu ya da devrim yolu, düzen ya da gerçek özgürlük ve sosyalizm arasında bir yol ayrımındadır. Önümüzdeki günler bu yol ayrımının hangi doğrultuda olacağına yeni açıklıklar getirecektir.

5 Şubat ‘01 tarihli Özgür Politika’nın konuya ilişkin haberi...

“Siyasi serhıldan” çağrısı

PKK Başkanlık Konseyi, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan’ın 15 Şubat 1999’da Kenya’da uluslararası bir komplo sonucu Türkiye’ye verilmesinin ikinci yılına girilen bugünlerde, halkın siyasi serhıldana kalkması çağrısında bulundu.

Başkanlık Konseyi, PKK Genel Başkanı’nın durumu, PKK’nin silahları durdurması ve sınırların gerisine çekilmesi, PKK 7. Kongresi’nde karar altına alınan “Barış stratejisi” ile buna karşı Türkiye ve bölge güçlerinin geliştirmek istedikleri sabote edici yaklaşımlara ilişkin dün yazılı bir açıklama yaptı.

Komplonun 15 Şubat 1999 tarihinden bu yana ikinci yılını doldurmak üzere olduğu kaydedilen açıklamada, Türkiye’nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun özgür birliğe dayalı olarak çözüme kavuşturulması amacıyla yürütülen mücadeleye karşılık; gerici, faşist ve savaş rantçısı güçlerin süreci başarısızlığa uğratmanın savaşını verdiklerine vurgu yapıldı. Bu güçlerin son dönemlerde bu saldırılarını tımandırdıklarına dikkat çekilen açıklamada, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan’ın İmralı’da kapsamlı ve içeriğini belirlediği yeni sürecin, bu saldırılara rağmen gelişimini sürdürdüğü belirtilerek, “demokrasi güçlerinin mücadelelerini yükseltmesi gereği, gündemdeki yerini korumaktadır” denildi.

Savaş sürecine zorlanılıyor

Savaşın yeniden başlaması için hem **PKK’nin hem de Türkiye’nin teşvik edildiği** belirtilen açıklamada, “Uluslararası ve bölgesel güçlerce desteklenen YNK’nin çabaları bunun en çarpıcı örneğidir” denildi. Açıklamada şunlar vurgulandı: “YNK, Türkiye’yi Güney Kürdistan’da PKK ile bir savaşa çekmenin çabalarını aralıksız yürütmüştür. Bu çabalar devlet ve hükümet içerisinde belli bir etkinliği bulunan güçlerin de katkısıyla uluslararası komplocu güçlerin belirlediği doğrultuda mesafe almış, demokratik çözüm süreci tehlike altına girmiştir. Türkiye’de demokrasi karşıtı güçlerin artan saldırıları ile demokrasi sürecinin tümünden kilitlenmesi, sonucu kestirilmeyecek savaş sürecinin başlaması noktasına gelmesi anlamına gelmektedir.”

İstemlerimiz istismar ediliyor

“PKK’nin barış ve demokratik çözümde ısrarı gerici güçlerce istismar edilmeye devam edilmektedir” belirlemesinin yer aldığı açıklamada, halkın siyasi serhıldana kalkması istenerek, şu görüşler dile getirildi: “Geline nokta demokratik çözüm sürecinin ilerletilmesi; demokratik güçlerin çok yönlü direnişini gerektirmektedir. Gericici faşist güçlerin yoğunlaşan saldırıları, siyasi mücadelenin ağırlıkta olduğu bir direnişle boşa çıkarılabilir. Demokratik güçlerin bu seçeneği görüp kapsamlı direnişe yönelmelerinin zamanı gelmiştir.

Halkın siyasi serhıldanının yanı sıra meşru savunma hakkımızı kullanarak askeri alanda da mücadelemize yönelik saldırılara karşılık vereceğiz. Bununla birlikte barış, siyasi diyalog ve uzlaşma ortamında sorunları çözerek demokratik çözüm yolunda ilerlemek, tercihimiz olacaktır.”

Siyasal ayaklanma

Açıklamada siyasi serhıldan kavramı ile bunun kim tarafından neden, nasıl ve kimlerle gerçekleştirileceğine dair bölüm “Kürdistan halkına çağrı” kısmında yer aldı. PKK’nin, Türkiye’nin sınırları dışına çekilmesi, barış gruplarını göndermesi ve mücadelenin siyasi boyuta çekilmesi şeklinde adımlar attığı hatırlatılarak, devletin PKK’nin attığı bu adımlara hala yanıt vermediğine dikkat çekildi.

PKK Genel Başkanı’nın içinde bulunduğu koşulların gittikçe bozulduğunun da hatırlatıldığı “Başkan Apo’ya yönelik ağırlaştırılan uygulamalar, Kürt sorununun çözümünde de yaşanmıştır. İnkâr ve imha politikası devam etmektedir. Devlet, halkımızın kendi dilinde TV, radyo, eğitim gibi temel özgürlüklerinin tanınması için hiç bir adım atmamıştır. AB’ye katılım konusu halkımızın hak ve özgürlükleri noktasında tıkanmıştır. Önderliğimizin bütün çabalarına rağmen halkımıza ve gerilla güçlerine yönelik saldırılar son bulmamıştır. Bütün bunlara karşılık Başkan Apo, barış, siyasi diyalog ve uzlaşmada ısrar etmiştir. Ancak devlet içinde etkili olan gerici faşist ve savaş rantçısı güçlerin artan saldırıları tahammül sınırlarını zorlamakta,

partimizi ve halkımızın direnişini yükseltme gereği ile karşı karşıya bırakmaktadır. Demokratik Cumhuriyeti yaratmanın, temel hak ve özgürlüklerimizi elde etmenin tek yolu devrimci direnişimizi yükseltmektir. Kürt halkının demokratik direnişini yükseltmesinin zamanı gelmiştir. Partimiz kendisini yeniden düzenlemiş ve bu direnişe öncülük edecek yeteneğe kavuşmuştur.”

“15 Şubat’ın yıldönümünde Başkan Apo’yu sahiplenmek, O’nu özgürlüğe kavuşturmak ve Kürt sorununun demokrasi içerisinde çözümünü sağlamak için serhıldanlarımızı geliştirmeliyiz. Halkımız her yerde siyasi eylem başlatmalıdır. Gösteri, yürüyüş, ışık söndürme, kepenk kapatma, dersleri boykot etme, iş bırakma, 15 Şubat günü oruç tutma gibi eylemlerle yaygın ve sürekli bir serhıldan hareketine girişilmelidir. Serhıldan eylemliliğine karşı, devletin, baskılarına, tutuklama ve işkencelerine karşı direnmelidir. Bu baskılar, Başkan Apo’nun cezaevinde oluşu ve maruz kaldığı uygulamalar ortamında, mücadelenin kaçınılmaz fedakarlıkları olarak görülmeli, serhıldan eylemliliğinin getireceği her türlü fedakarlık göze alınmalıdır. Yiğit Kürt gençliğini, özgürlüğü için her türlü fedakarlığı yapmaya hazır yüce Kürt kadını, sevgili çocuklarımız ve halkımızın her kesimini serhıldan eyleminde yer almaya çağırıyoruz.”

Yetkililere çağrı

Açıklamada “sağduyulu devlet yöneticileri”ne başlıklı bölümde de Türkiye’nin gelişmesinin demokrasiye bağlı olduğu kaydedildi. Öcalan’ın 2 Ağustos 1999 çağrısı ile savaşı durdurarak başlattığı sürecin, demokratik Türkiye’nin yaratılmasında bir fırsat olduğuna vurgu yapılarak şu çağrıda bulunuldu: “Genel Başkanımız ve Partimizin uzattığı barış eli olumlu karşılık bulmalıdır. Bunun bir gereği olarak savaşı dayatan tutumlardan vazgeçilmeli, inkar ve imha politikaları aşılmalı, Kürt halkının temel özgürlükleri tanınmalıdır. Türkiye’nin düşmanı olan güçlerin savaşı yeniden başlatmaya yönelik tahriklerine kapılmadan bütün sorunların barış, siyasi diyalog ve uzlaşma içerisinde çözülmesine öncelik verilmelidir. Böylece Kürtlerin zayıflatan değil, Türkiye’yi güçlendiren bir rol oynamaları sağlanmalıdır.”

MHP ateşe oynuyor

Açıklamanın, Türkiye Demokratik Güçlerine başlığı ile yer alan bölümünde de, bu güçlerin sürece cevap olmada zayıf kaldıklarına vurgu yapılırken, 2000 yılının sonları ile birlikte demokratik güçlerin zayıf kalmasından yararlanan sözkonusu gerici güçlerin saldırılarını arttırdığı hatırlatıldı. Açıklamada, MHP gibi gerici-faşist bir partinin iktidar olanaklarını kullanarak demokrasi mücadelesini ezme saldırılarını koordine ettiği belirtilerek, “Bu parti konumunu güçlendirdikçe de diğer gerici güçlerin desteği ile demokrasi hareketinin kesin biçimde ezilmesine yönelmektedir” görüşü dile getirildi. Açıklamada demokratik güçlere şu çağrıda bulunuldu: “Daha fazla beklemek Türkiye’yi felakete sürükleyecek, halklarımızın geleceğini karartacaktır. Buna fırsat vermemek için demokratik güçler en üst düzeyde harekete geçmeli, geniş yığınların demokratik eylemini ortaya çıkarmalıdır.”

“ABD tavrını değiştirsin”

PKK Başkanlık Konseyi’nin açıklamasında, başta ABD ve AB ülkeleri olmak üzere uluslararası kamuoyuna da çağrıda bulunuldu. Uluslararası güçlerin de, 20. yüzyılda izlediği politikaların Kürt sorununun çözümlenmesine neden olduğu anımsatılarak, ABD ve AB ülkelerinin PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan’ın esir düşmesinde rol sahibi olduklarına vurgu yapıldı. Geline aşamada bu ülkelerin Kürtler için tamamen olumsuz olan bu gidişata dur demelerinin istendiği açıklamada, şu görüşler dile getirildi: “Yeni ABD yönetimi, geçmiş yönetimin olumsuzluklarını gidermenin yanında, uluslararası topluluğun Kürt sorununun çözümünde rolünü oynayabilmesi için sorumlucu hareket etmelidir. Böylece halkımıza karşı işlenen suçların hesabını verme yolunu seçmelidir. Aksi durumda, Ortadoğu gibi hassas bir bölgede ciddi sorunlar yaşanacak, bu da uluslararası topluluğun çıkarlarını ciddi zararlara uğratacaktır.”

*Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!*

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 220, Şubat '01, Başyazı

Sarsıcı ve aydınlatıcı gelişmeler

Son ayların olayları sarsıcı olduğu kadar aydınlatıcı da oldu. Özellikle zindan direnişi eksenli mücadele süreci ve bunu izleyen katliam saldırısı, ikisi bir arada, siyasal tabloya ve yönelimlere olduğu kadar, siyasal güçler planında gerçek konumlara, kimliklere, karakterlere yeni açıklıklar getirdi. Bu gelişmeler yalnızca devrimci mücadelenin imkanlarına değil, yanısıra burjuva düzenin buna karşı tahammülsüzlüğüne de; yalnızca devrimci direniş çizgisinde kararlılığa değil, sol reformist ve liberal akımların, bunların temsil ettiği ara güçlerin tutarsız, kaypak ve ikiyüzlü konum ve kimliklerine de bir kez daha ışık tuttu.

“Cezaevleri sorunu” ve burjuvazinin acelesi

Haftalardır partimizin konuya ilişkin değerlendirmelerinde bu sorunlar yeterli ölçüde işlendiği ve halen de işlenmekte olduğu için, burada yinelemelere girmiyoruz. Devletin hücre saldırısıyla burjuvazinin işçi sınıfına ve emekçilere yönelik sosyal yıkım saldırısı arasındaki kopmaz bağın son gelişmelerle açıkseçik ortaya çıktığını, bu temel önemde noktayı, burada bir kez daha vurgulamakla yetiniyoruz.

Burjuvazi için bütün sorun, sosyal yıkım saldırıları altında inleyen yığınların hoşnutsuzluğunun devrimci mücadele çizgisine kaymasını engellemektir. Bu hoşnutsuzluğu gidermek olanaklı olmadığına göre, hiç değilse tehlikeli patlamalara dönüşmesini engellemek, bunu çok değişik yol ve yöntemlerle ne edip edip düzen kanalları içerisinde tutmaktır. İşte bunun temel güvencelerinden, olmazsa olmaz koşullarından biri de, bir bütün olarak devrimci akımın ezilip etkisizleştirilmesi, böylece en azından solun reformist kesimleri gibi düzenin icazet sınırlarına razı edilmesidir. Dahası burjuvazinin bunda acelesi de vardır; işçi ve emekçilerin mücadelesi kontrol edilebilir sınırları aşmadan, hele hele devrimci önderlikle bir ilk anlamlı buluşmayı gerçekleştirmeden, bu alanda sonuç almak istemektedir. Bunu başaramazsa eğer, bu türden bir buluşmayı engelleyemezse eğer, gelişmelerin kontrolden çıkacağını, işinin bu noktadan sonra çok daha zor olacağını, o deneyimlerden hareketle çok iyi bilmektedir.

Hücre saldırısındaki aşırı ısrarın ve bu saldırıyı başarıya ulaştırmak için toplu katliamlara varan acımasızlığın, “cezaevleri sorunu” olarak kodladığı alanda bir an önce sonuç almak istemesinin gerisinde, işte bu türden bir temel sınıfsalsiyasal amaç ve hedef

vardır. Son olayların ayanbeyan görülür hale getirdiği temel gerçek budur. İşbirlikçi burjuvazinin en deneyimli temsilcilerinden olan ve ömrünün bu son evresini ona unutulmayacak hizmetlerde bulunmaya adanmış Ecevit’in “cezaevleri sorunu”na ilişkin veciz ifadeleri, bütün bunları her türlü tartışmanın ötesinde zaten ortaya koymaktadır. Daha önceleri içeriyi kontrol edemezsek dışarıyı hiç edemeyiz diyen bu yeminli sol ve devrim düşmanı; katliamın hemen ardından ve bir yeni yıl mesajı olarak, “cezaevleri sorununu” güya artık nihayet çözmüş olmayı, “geleceğe umutla bakma”nın en temel gerekçesi olarak ortaya koyabilmiştir. Bu sözler herşeyi özetlemektedir.

Sosyal yıkımın siyasal sonuçlarına hazırlık

Bu temel gerçeğin ışığında, Türkiye’nin direniş ve katliama eşlik eden güncel gerçeklerine kısaca yeniden bakalım.

Sürekli yenilenerek ve böylece daha da ağırlaştırılarak birbirini izleyen sosyal yıkım saldırıları, düzenin işçi sınıfı ve emekçilere karşı bugünkü konum ve tutumunu özetlemektedir. Türkiye kapitalizminin yapısal sorunlarının ağır faturası sürekli olarak işçi sınıfı ve emekçilere ödetilmektedir. İşbirlikçi burjuvazinin çözümsüz sorunlara biricik çözüm budur, bundan farklı bir alternatifi de yoktur. Kendisi bunun ve bunun yaratacağı sosyal ve siyasal sonuçların çok iyi bildiği için, sürekli bir biçimde siyasal sahneye çeki düzen vermeye çalışmakta, baskı ve terör aygıtlarını güçlendirmekte, bunun yasal önlemlerle tamamlamakta, tüm bunların asıl nedeni olarak da muhalif olan her sesi boğmaya, her akımı ezilip etkisizleştirmeye çalışmaktadır.

Öte yandan, sosyal yıkım saldırılarına karşı sık sık tekrarlanan kitle hareketliliği, işçi ve emekçi kitlelerdeki hoşnutsuzluğu ve mücadele arzusunu ortaya koymaktadır. Bu mücadele artık tüm emekçi ve ezilen toplum katmanlarına yayılmış bulunmaktadır; işçilerden memurlara, kent yoksullarından kırsal emekçilere, öğrencilerden doktorlara ve mühendislere kadar, hemen tüm kesimleri şu veya bu biçimde kapsamaktadır. Bu gelişmelerin de etkisi altında, giderek yeni bir sol aydın ve sanatçı duyarlılığı gelişmekte, çürüyerek düzene ve devlete yamanmış durumdaki geleneksel aydın kesimi bir yana iterek kendini hissettirmektedir. Tüm bunlar bugünün Türkiye’inde emekçi tabanına dayalı yeni bir sol hareketlenmenin, giderek devrimci gelişmelerin zeminini günden güne güçlendirmektedir.

Fakat, devrimci bir önderlikle buluşamamak, böylece soluklu ve devrimci bir mücadele çizgisinde ilerleyememek, mevcut kitle hareketinin halihazırdaki en temel sorunu olmaya da devam etmektedir. Zaman zaman büyük öfke birikimleri halinde kendini açığa vuran, hızla yaygınlaşan, ama çok geçmeden de sonuçsuz kalarak geri çekilen kitle eylemlilikleri çizgisi, giderek bir kısır döngü halini almakta, emekçilerde çaresizlik ve umutsuzluk duyguları yaratmaktadır. Buna seyirci kalmanın ötesinde bu durumu bilerek yaratan sermaye uşağı sendikal bürokrasi ile bazı emekçi örgütlerinin tepesine çöreklenmiş reformistlerin, emekçi hareketine en büyük kötülüğü ve burjuvaziye en büyük hizmeti de bu olmaktadır.

Burjuvazi de yıllardır tekrarlanan bu durumun çok açık bir biçimde farkındadır. Temel zaafin nereden geldiğini çok iyi bilmekte, bunu süreklileştiren önlemler almaktadır. Devrimci bir önderlikle, onun yol gösterici devrimci çizgisiyle, kararlı ve militan bir devrimci pratik yönlendiricilikle birleşemediği sürece, kitle hareketinin yaşamakta olduğu bu kısır döngüyü aşamayacağını açıkça görmektedir. Dahası, sınıf ve emekçi hareketi bünyesindeki uşakları tarafından buna bilinçli olarak mahkum edildiğini de bilmektedir.

Devletin “Siyaset Belgesi” ve reformist akımlar için düzlenen zemin

Bu nedenledir ki, bir yandan emekçi hareketi içindeki uşaklarını her yolla desteklerken; öte yandan tüm potansiyel devrimci önderlik güçlerini ezip etkisizleştirmeye çalışmaktadır. Devrimci harekete soluk aldırılmaya dayalı sistematik saldırısı bundan dolaydır. Burjuvazi, bu çerçevede çok hesaplı bir tutumla hareket etmektedir. Baskı, terör ve işkenceyle, kanlı katliamlarla ve hücre saldırısı ile direniş çizgisini kırmaya ve böylece kitleleri de terörize edip yıldırmaya çalışmaktadır.

Bu çabanın kendiliğinden bir sonucu meydanın gitgide daha çok reformist akımlara kalmasıdır. Böylece devrimci mücadeleye akan yeni güçler bu akımlar tarafından düzen zeminlerinde tutulmakta, reformist sol politikalar ekseninde çürütülüp kötürümleştirilmektedirler. Fakat bu kendiliğinden bir sonuç olmanın ötesinde, burjuvazinin, onun adına ülkeyi yönetenlerin çok bilinçli bir tercihidir. Bu, devletin temel politika ve tercihlerini içeren “Milli Siyaset Belgesi”nin açık biçimde tanımladığı bir temel devlet politikasıdır. Sorun burada, devrimci olanın ezilmesi ve “ılımlı” olanın düzene entegre edilmesi olarak formüle edilmiştir. Dolayısıyla, işçi

ve emekçi hareketinin bugünü ve geleceği için hayati bir önem taşıyan hücre saldırısına karşı üstüne düşenleri pratikte yapmaya yanaşmayan; dahası, içlerinden bazıları, daha katliam ve direniş sürüyorken, meydan artık bize kaldı diye yazacak kadar kendinden geçen reformist solun konumuna ve misyonuna, devletin "Siyaset Belgesi"deki temel tercihleri üzerinden de bakılabilmelidir.

Katliamlara ve sistematik işkenceye rağmen zindanlarda kırılmayan devrimci direniş, düzenin ve emekçi hareketinin durumu, devletin amaç, hedef ve tercihleri ile ilgili bütün bu temel gerçeklerin açık bilincine dayanmaktadır. Devrimci tutsaklar, burjuvazinin devrimci hareketi ezerek toplumsal muhalefeti teslim alma, ülkeyi kendileri için dikensiz bir gül bahçesine çevirme hesabını ve hedefini çok iyi bilmektedirler. Bunu boşa çıkarmada kendilerine düşen tarihi değerdeki sorumluluğa da bu bilinçle yaklaşmakta, bu nedenledir ki, bunun gerektirdiği daha ağır bedelleri ödemeye hazır olduklarını ortaya koymaktadırlar.

Ayrıştıran ve saflaştıran devrimci direniş

Zindan direnişinin ateşlediği ve gündün güne büyüyen bir dalgaya çevirdiği hücre karşıtı kitle mücadelesi döneminde, en radikalinden bayağı liberaline kadar sosyalist olmak iddiasındaki tüm sol güçler, ilerici kişi, çevre ve kuruluşlar, hücre saldırısının ne demek olduğu, onun başarı sağlamasının ne anlama geldiği konusunda az çok açık bir fikre sahip görünüyordular.

Oysa katliam sonrasında ve katliama rağmen zindan direnişi güçlenerek sürüyorken, bu temel gerçeği unutmış gözüküyorlar. Elbette gerçekte kimse bir şey unutmamış değil. Söz konusu olan; burjuva düzenin karşı saldırısı karşısında sinmek, faşist teröre boyun eğmek, böylece işçi sınıfının ve emekçilerin geleceğini ilgilendiren temel önemde bir çatışmada devrimcileri yüzüstü bırakmaktır. Hücre karşıtı mücadele yükseliyorken, bu yükselişin suyundan giderek siyasal prim yapmaya çalışanların, faşist terörle bu mücadelenin ezilmek istendiği bir sırada köşelerine çekilmeleri, sol hareketin reformist kesimlerinin konumuna, kimliğine ve karakterine bir kez daha ışık tutmuştur. Bir kez daha açığa çıkmıştır ki, çelişkilerin derin ve dolayısıyla çatışmanın sert ve acımasız olduğu bu ülkede bu akımların geleceği de yoktur. Bu, şu son ayların en önemli açıklıklarından biri olmuştur.

Son ayların temel çatışması, 28 Şubat eksenindeki Kemalist ve devletçi solu yüzlerdeki maskeleri tümüyle indirerek katliam destekçiliği eşliğinde devletten yana saf tutmaya iterken, Kürt hareketini belli sınırları içinde yeniden Türkiye devrimci hareketine yakınlaştırmıştır. Direnişin ayrıştıran ve saflaştıran rolü kendini burada da etkili biçimde göstermiştir. 28 Şubat solu artık herşeyiyle düzenin bir parçası ve devletin bir uzantısıdır. Perinçek'in toplu bir faşist katliama alkış tutacak kadar soysuzlaşıp alçalan İP'i artık karşıdevrimin ileri bölüklerinden biridir, buna uygun söylem ve davranışlar içerisindedir ve bunun gerektirdiği bir tutumun ve mücadelenin konusu olmalıdır.

Kürt hareketinde yeni arayışlar

Kürt hareketi ise kısmi ve henüz son derece iğreti bir olumlu yönelim göstermektedir. Bu zindan direnişi ile birlikte belirginlik kazanmakla birlikte, asıl olarak, düzenin Kürt sorunundaki çözümsüzlüğü ve bu çözümsüzlüğün de bir sonucu olarak, İmralı çizgisinin hızlı çöküşünün bir sonucu olmuştur. İmralı çizgisiyle birlikte tüm temel ulusal demokratik

taleplerden vazgeçildiği halde, sorun salt bir kimlik ve kültürel hak kırıntılarına indirildiği halde, rejim bu sınırlarda bir çözüme bile yanaşmamış, sorunun çözümünü inkar politikasını sürdürmekte ve Kürt hareketini tümünden ezmede görmüştür.

Bugünkü durum budur ve doğal olarak İmralı çizgisini resmen kabul etmiş bir PKK bile bunu hiçbir biçimde kabul etmemekte, bu inkar ve imha yönelimine karşı kendini savunmakta ve yeni çıkış yolları aramaktadır. Bu arayışların gücü ve sınırları konusunda henüz bir açıklık yoktur. İmralı ile girilen yeni yönelim hala resmi çizgi olarak korunmaktadır. Fakat rejimin katı ve esnemez tutumu, dahası Kürt hareketini yoketme hesabı farklı arayışları da kaçınılmaz biçimde zorlamaktadır.

Zindan direnişi ve katliamının yarattığı sarsıntı ortamında, Kürt hareketinin direnişe sahip çıkması ve katliama tavır alması, bu çerçevede anlaşılır bir durumdur. Nedenleri ve halihazırdaki zayıflığı ne olursa olsun, buradan doğan imkanları devrimci siyasal mücadele için bir kazanım olarak değerlendirmek gerektiğini, partimiz, bu eğilim kendini hissettirdiği andan itibaren sık sık açıkça vurgulamıştır.

Kitlelere, sınıfa ve emekçilere!..

Hep yineleyeceğimiz gibi, sermaye rejimiyle zindan cephesinde ve hücre saldırısı üzerinden yaşanan çatışma, doğrudan toplumsal muhalefetin kaderiyle ilgiliydi; bunun gerektirdiği bir siyasal duyarlılık ve devrimci kararlılıkla ele alınmalıydı. Fakat tam da bu aynı nedenle, bu mücadele ile sınıfın ve emekçilerin genel mücadelesini birleştirmek, dahası bu mücadeleyi sınıf ve emekçilerin mücadelesinin bir parçası haline getirmek de temel bir ihtiyaçtı. İhtiyaçtan da öte bir zorunluluktan bu. Sorunu kendi içinde devrimci tutsaklar ve devlet arasında bir çatışmaya indirgemek gibi bir bakış açısı zaafiyeti olmadığı halde, fiiliyatta böyle bir görünümün bir ölçüde de olsun ortaya çıkması, yaşanabilecek en temel zaaf, düşülebilecek en büyük tuzak olacaktır.

Katliam öncesi iki aylık süreçte tüm ilerici kesimlerin desteğinin açığa çıkarılması, giderek ilerici emekçi tabanda bir ilgi ve duyarlılık yaratılması, bu zaafa ve tuzağa karşı önemli bir imkandı. Yine de sorunu tümünden çözmüyordu. Genel mücadele ile zindanlar cephesindeki mücadele arasında rahatsız edici bir mesafe kalmaya devam etti. Katliamdan sonra bugün ise bu mesafenin çok daha büyümesi tehlikesi doğmuş bulunmaktadır.

Bundan çıkan sonuçlar ve bu sonuçların işaret ettiği yaşamsal görevler var. Zindanda sürmekte olan ve en kritik evresine gelmiş bulunan mücadelenin anlamı ve önemi ne olursa olsun, sınıf mücadelesi görevlerine bütünlüğü üzerinden yaklaşmalı, sınıf ve emekçi hareketine karşı görevlerimize en etkin bir biçimde sarılmamızdır. Sermayenin sınıfı ve emekçileri bunaltan saldırısı ile girmekte olduğumuz bahar

40 EKİM Sayı: 220

Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

Seyhan Doğan
Şefinur Tezgel
Yazgüç Güder Öztürk
Ali Ateş
Aşur Korkmaz
Cengiz Çalkoparan
Fırat Tavuk
Murat Ördemir
Mustafa Yılmaz
Özlem Ercan
Nigifer Alcan
Gülser Tuzcu
Ahmet İbili
Ercan Polat
Aip Ata Akçagöz
Rıza Poyraz
Umut Gedik
İlker Babacan
Fahri Sarı
Sultan Sarı
Fidan Kalgın
Berrin Buçuklar
Yasemin Cancı
Halil Önder
Murat Özdemir
Ali İhsan Özkan
İrfan Ortakçı
Hasan Güngörmez

"Ölenler
döğüşerek öldüler;
ölene gömüldüler..."

**Bütün Ükelerin
Proleterleri, Birleşin!**

EKİM

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı Sayı: 220, Şubat 2001, 200.000 TL.

Sarsıcı ve aydınlatıcı gelişmeler

Son ayların olayları sarsıcı olduğu kadar aydınlatıcı da oldu. Özellikle zindan direnişi eksenli mücadele süreci ve bunu izleyen katliam saldırısı, ikisi bir arada, siyasal tabloya ve yönetimlere olduğu kadar, siyasal güçler alanında gerçek konulara, kimliklere, karakterlere yeni açıklıklar getirdi. Bu gelişmeler yalnızca devrimci mücadelenin imkanlarına değil, yanıtına burjuva düzenin buna karşı tahammülsüzlüğüne de; yalnızca devrimci direniş çizgisinde kararlılığı değil, sol reformist ve liberal akımları, bunların temeli ettiği araç gücünün tutarsız, kaypak ve ikizli konum ve kimliklerine de bir kez daha ışık tuttu.

"Cezaevleri sorunu" ve burjuvazinin acelesi

Hafızladır partimizin koruyacağı ilişkin değerlendirmelerinde bu sorunlar yeterli ölçüde işlendiği ve halen de işlenmekte olduğu için, burada yinelenmeye girmiyoruz. Devletin hücre saldırısıyla burjuvazinin işçi sınıfına ve emekçilere yönelik sosyal yığın saldırısı arasındaki kopmaz bağın son gelişmelerle açıklığı ortaya çıktığına, bu temel önemde noktayı, burada bir kez daha vurgulamakta yetkinizdir.

Burjuvazi için bütün sorun, sosyal yığın saldırılarının altında inleyen yığınların hoşnutsuzluğunun devrimci mücadeleye çığışına kaymanış engellemektir. Bu hoşnutsuzluğu gidermek amaçlı olmadıkça, hiç değilse tehlikeli postmalara dönüşmesini engellemek, bunu çok değişik yol ve yöntemlerle ne edip edip düzen kanalları içerisinde tutmaktır. İşte

bunun temel güvencelerinden, elmasız olmaz koşullardan biri de, bir bütün olarak devrimci akımın ezilip etkisizleştirilmesi, böylece en azından solun reformist kesimleri gibi düzenin izlenir sınırlarına razı edilmesidir. Dahası burjuvazinin bunda acelesi de vardır; işçi ve emekçilerin mücadelesi kontrol edilebilir sınırların dışında, hele hele devrimci önderlikle sınırlanmadan, hele hele devrimci önderlikle sınırlanmadan, bu alanda sonuç almak istemektedir. Bu alanda sonuç almak istemektedir. Bu alanda sonuç almak istemektedir. Bu alanda sonuç almak istemektedir.

Hücre saldırısındaki acın ısrarını ve bu saldırıyı başarıya ulaştırmak için toplu katliamlara varan acımasızlığı, "cezaevleri sorunu" olarak kodladığı alanda bir an önce sonuç almak istemesinin gerisinde, işte bu türden bir temel sınıfsal-siyasal amaç ve hedef vardır. Son ayların ayas-beyan görüntü hale getirdiği temel gerçek budur. İşbirliği burjuvazinin en deneyimli temsilcilerinden olan ve onunun bu son evresini ona unutulmayacak örneklerdir. "Cezaevleri sorunu"na ilişkin vuciz ifadesini, bütün bunları her türlü tartışmanın ötesinde zaten ortaya koymaktadır. Daha önceleri içeriyi kontrol edemeyen dışarıya hiç edemeyiz diyen bu yenimsi sol ve devrim düşmanı; katliamın hemen ardından ve bir yeni yıl mesajı olarak, "cezaevleri sorununa" göya artık nihayet çözümlü olmayı, "geleceğe umutla bakma"nın en temel gerekçesi olarak ortaya koyabilmıştır. Bu sözler herşeyi öznetmektedir.

dönemi, bu alandaki sorumluluklarımızı ayrıca yakıcı hale getirmektedir.

Her iki mücadele cephesini bağdaştırmak, giderek birbirine bağlamak durumundayız. En kritik safhasına ulaşmış bulunan zindan çatışmasına ilişkin yakıcı görevlerimizi, sınıf ve kitle çalışmasının ihmal edilemez ve ertelenemez görevleriyle birarada ele almak durumundayız.

Bunlar pratikte sanıldığı kadar birbirinden uzak ya da kopuk görevler de değil. Bunun böyle sanılmasının gerisinde, zindan direnişine duyarlılık yaratmak ve destek oluşturmak sorununa doğru yaklaşamamanın da belli bir rolü var. Bu duyarlılık ve destek, duygu ve vicdandan yoksunluğunu şu son süreçte yeniden göstermiş bulunan resmi kamuoyunda ya da çürümüş, henüz çürümemiş bile sinmiş bir konumdaki sendika ve kitle örgütleri bürokrasisinde değil, fakat işçiler ve emekçiler arasında yaratılmak durumunda. Çalışma alanımız da, hedef kitlemiz de sınıf ve emekçilerdir.

En yakıcı sorunları ve ihtiyaçları üzerinden sınıfa ve emekçilere giderken, onlara seslenirken, bugünün en yakıcı siyasal çatışmasının anlamını ve önemini de onlara anlatacağız. Duyarlılıklarını geliştirmeye ve desteklerini büyütmeye çalışacağız. Bizim için gerçek umut kaynağı, bundan da öte gerçek siyasal yaşam alanı işçi sınıfı ve emekçilerden başkası değildir. Buradaki etkimizi ve desteğimizi büyütmeden şimdiki yalnızlığımızı ve güçsüzlüğümüzü kırmanın olanağı yoktur. Devrimci mücadele fabrikalardan, atölyelerden, işçi-emekçi semtlerinden geliştirilip güçlendirilebilir ancak. Zindan direnişi döneminde kamuoyu duyarlılığı yaratmak ve geliştirmek adına, kendi gerçek alanlarımızın biraz fazla uzağına düştüğümüzü görmeli, bu duruma bir an önce son vermeliyiz. Tüm güç ve olanaklar değilse bile, bunun onda dokuzu doğrudan işçi ve emekçi çalışmasına yöneltilmelidir. Bahar dönemi, bunun gerektirdiği özel yoğunlaşma/bahar kampanyası buna bir vesile olmalıdır.

EKİM

(TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Şubat '01 tarihli yeni sayısının başyazısıdır...)

Direniş, katliam

Katliam ve direniş üzerine tüm anlatımım boyunca, sol akımların konum ve tutumlarına da yer geldikçe şu veya bu biçimde değinmiş oldum. Gene de bu konu üzerinde biraz daha durmak istiyorum.

Reformist sol: Taban duyarlılığının belirleyici etkisi

Katliamı önceleyen ve iki ayı bulan Açlık Grevi-Ölüm Orucu süreci, solu ülke çapında yakınlaştıran, birçok platformda birleştirip bütünleştiren bir süreç oldu. Özellikle Anadolu üzerinden bu çok dikkate değer bir gelişme olarak izlendi. Türkiye'nin nispeten durgun ve sessiz bölgelerinde, örneğin Edirne, Antalya, Samsun, Eskişehir gibi, devrimci hareketin 12 Eylül sonrası uzun dönemde son derece zayıf ve cılız kaldığı yerlerde bile hücre karşıtı platformlar oluştu. Bu platformlarda sol akımlar, kitle örgütleri, sendikalar, öğrenci platformları, hatta yer yer CHP'nin yerel örgütleri bile yer alabildi.

Bu tabii ki reformist sol partileri de etkiledi. Bu partiler, bu dönemde, gerek kendi basınlarında, gerekse genel planda hücre karşıtı etkinlikler çerçevesinde belli bir duyarlılık ortaya koydular. Ankara'da 7 bin kişinin toplandığı eylem, devrimci ve reformist tüm sol akımları kapsıyordu.

Ancak bu duyarlılık karşı-devrimin karşı saldırısını başlattığı andan itibaren hızla zayıflamaya başladı. ÖDP Genel Merkezi'nin aldığı tavır bu çerçevede çok utanç verici oldu. Zaten ÖDP'nin ön süreçteki olumlu tavrının gerisinde de yönetimin tutumundan çok taban baskısı ve yönetime muhalif bazı yerel örgütlerin duyarlılığı sözkonusuydu. ÖDP'nin mücadele konusunda belli bir samimiyeti taşıyan nispeten canlı bir tabanı var. Bunu geçen senenin 1 Mayıs'ında da gözlemledik. Epeyce bir canlılık sergileyen, ileri bir takım sloganlar atan dinamik bir genç kitleyi de kapsıyordu ÖDP kortejleri. Legal parti konumu ve avantajlarıyla devrimci kanallara akmadan etki altına alınan, fakat sık sık bu partinin tutum ve politikalarıyla çelişen bir taban kesimi bu.

Haklı bir sorun ve buna dayalı bir mücadele vardı ortada. Bu, sol akımların dayandığı ilerici kitlelerde belli bir sempati de yaratmıştı. Tabanlarının duyarlılığı ve basıncı altında reformist sol partiler de bunu sahiplendiler. Ama karşı-devrim karşı saldırısını başlattığı bir sırada ve bu karşı saldırı döneminde eylemi sahiplenmek ve cepheyi sağlam tutmak çok daha özel bir önem taşıdığı halde, bu partilerin hemen tümü resmen ya da fiilen direniş cephesinden çekildiler.

Elimde ÖDP Başkanlık Kurulu'nun 12 Aralık tarihli utanç verici genelgesi var. Başlığında "Acil duyuru" vurgusu yer alıyor ve altında tüm il ve ilçe örgütlerinin dikkatine deniliyor. Her türlü eylemden çekilmeye ve her türlü desteğe son vermeye çağırın bu genelge, tamı tamına Ankara'daki militan çatışmaların hemen ardından kaleme alınmış. Çatışmanın sertleştiği bir dönemde sağlam durmak saldırının önünü keser. Gevşemek ve dağılma sinyallerini vermek ise tersine, karşı tarafın saldırısını artırır sadece, yüklenirsek iyice bitiririz umudu ve cesareti yaratır ve dolayısıyla karşı saldırının şiddetini artırır. Soruna tam sahip çıkılması gereken bir aşamada ÖDP yönetimi direnişten elini ayağını resmen çekmiş oldu.

Parti yönetimi diyorum, bu ayrıma özellikle dikkat çekiyorum; bu nesnel bir pratik durum ve önümüze

bazı görevler koyuyor. ÖDP tabanı, önemli bir kesimiyle, doğru bir tutum izlendiği taktirde reformist çizgiden kopararak devrim kazanılacak bir taban. ÖDP yönetiminin bayağılaşmış liberal konum ve tutumu ile devrimci duyarlılık taşıyan, mücadele yanlısı ÖDP tabanını dikkatle birbirinden ayırmalıyız. Yaşamakta olduğumuz süreç bu tabanın önemli bir bölümüyle kendini devrim kampında gördüğünü somut olarak gösteriyor. Bunu tüm taban için genelleştirmemeli, fakat yine de bu alanda devrim kampına kazanılması gereken önemli bir potansiyel olduğunu unutmamalıyız.

Katliamın hemen öncesinde tüm reformist parti ve kuruluşlar Ölüm Orucu'nu sürdürmenin koşulları artık ortadan kalkmıştır şeklinde bir ortak çağrı yaptılar. Bütün bunlar karşı-devrimi sadece cesaretlendirdi. Dikkat edin, Sağmacılar'da PKK'nin eylemi bırakmasının ardından, bunu kullanarak sürmekte olan eylemin haksız bir eylem olduğunu anlatmaya çalıştılar topluma. Bu partilerin Ölüm Orucu Direnişi'ni sürdürmenin koşulları ortadan kalkmıştır, yani bir gereklilik olmaktan çıkmıştır açıklamaları da katliamı meşrulaştırmaya hizmet etmiştir. Dikkat edin katliamcı Ecevit katliam günü ne diyor? Herkes çaba gösterdi, biz de gösterdik, arabulucular da gösterdi, ama eylemciler çok uzlaşmaz bir tutum içerisinde oldular, tüm bu çabaları boşa çıkararak eylemi sürdürdüler ve devlete başka yol bırakmadılar diyor. Bu tür gerekçelendirmelerle katliamı meşrulaştırmaya çalışıyor. Ve dikkat edin, reformist partilerin davranışı işte bu argümanları güçlendiriyor, faşist katliamı yapanların argümanlarına dolgu malzemesi oluşturuyor.

Ama devletin gözü dönmüşlüğüne gördüler, korkunç katliamı gördüler. Devrimcilerin gösterdiği direnci gördüler. Muhakkak ki bu onları da etkiledi, onların yüreklerinde de bir şeyler uyandırdı. Bunun ardından katliamı mahkum ettiler, şimdi sürmekte olan direnişe sahip çıkıyorlar. Hücreyi teşhir ediyorlar.

Kemalist sol: Artık karşı-devrimin bir kolu

Kemalist sol ise net bir biçimde MGK çizgisinde ve dolayısıyla katliamın yanında. İşçi Partisi'nden İlhan Selçuk'a kadar. Perinçekçi partiden Cumhuriyet gazetesinin İlhan Selçuk çizgisinde tanımlanan kesimlerine kadar hepsi katliama alkış tuttular, hepsi iğrenç yazılar yazdılar. İlhan Selçuk ilk yazdıklarıyla yetinmedi; terör örgütlerinin ve mafyanın koğuş ağalığı dönemi bitmiştir artık, F tipleri yeni bir dönem başlatacağı diyen yeni yazılar yazdı.

Kemalist sol bu ülkede tamamen düzenden ve devletten yanadır. Son katliamın ardından bu bir kez daha bütün açıklığı ile ortaya çıkmıştır. Ben Kemalist sol derken, CHP'yi ya da geçmişin geleneksel düzen solunu değil, fakat '89 yıkılışı öncesine kadar sosyalizm yandaşlığı iddiası taşıyan, dünya çapındaki kamplaşmada kendini ezilenlerin cephesinde sayan kesimleri kastediyorum. Bunlar '89 çöküşü ile birlikte tüm umutlarını yitirdiler, cephe değiştirdiler. Kürt mücadelesi sürecinde şovenizm zehiri ile zehirlendiler, bütün ilerici değerlerini PKK ve Kürt düşmanlığı süreci içerisinde öldürdüler. Bunun üzerine bir de 28 Şubat operasyonu bindi. Ordu irticayı eziyor ve Kemalist devrimin başlattığı aydınlanma davasını ileriye götürüyor teorisiyle, 28 Şubat'tan itibaren tümnden Genelkurmay'ın çizgisine angaje oldular.

Cumhuriyet gazetesinin kemalist yazarlarının nasıl bir tutum içerisinde oldukları örnekleriyle biliniyor. Perinçekçi parti daha beter, daha rezil bir konumda. Genelkurmay'ın sol maskeli uzantısı bu çete Ulucanlar katliamını sessizce geçiştirmekle kalmamış, daha bir de gösterilen direnişi en bayağı biçimde karalayan rezil yazılar yazmıştı. Düşünün ki, Ulucanlar katliamı durduk yerde yapılan iğrenç bir operasyondur. Ardından uzun süre F tipiyle ilgili tek kelime etmedi, F tipiyle ilgili politikasını bir türlü açıklamadı. Ne zaman ki Ölüm Orucu Direnişi'nin solun geniş kitlelerini uyardığını ve desteğini aldığını gördü, o noktadan itibaren bir-iki yazı çıktı Aydınlık'ta. Bu yazıların da özü özeti şu; Avrupa'dan demokrasi bekliyorlardı, oysa Avrupa'dan F tipi geldi. Yani ÖDP çizgisini devrimci harekete malederek, buradan gene MGK politikalarını olumlayan, F tipini bizzat projelendirip hayata geçiren ve bunu, bu katliama varıracak olan MGK'yı aklayan argümanları ileri sürdüler.

F tipi bir Avrupa projesidir diyorlar. Gerçekten de F tipi emperyalizmin ve dolayısıyla Avrupa'nın projesidir, söylenen bu kadarıyla elbette doğru. Ama Avrupa dayatıyor olsa bile, neticede bunu sizin çizmelerini yaladığımız MGK ve ordu hayata geçiriyor. F tipi dediğiniz projeyi bir katliamı göze alacak bir kararlılıkla uygulamaya çalışan ordunun ta kendisidir. F tipini planlayan onlar, mutlaka hayata geçirilmesini isteyenler onlar, bunun için bir yıldır katliam hazırlıkları yapanlar onlar ve neticede bu katliamı Nazilere taş çıkartan bir vahşetle uygulayanlar gene onlar.

Perinçek katliamın ardından yazı yazdı, Batı yanlısı medyayı suçluyor; bunlar F tipi direnişçilerini gaza getirdiler, sonra da katliamdan geçirdiler, diyor. Ama katliamı mahkum eden tek kelime edilmiyor bu yazıda, çünkü bu çizme yalayıcısı katliamın nereden planlandığını ve yönetildiğini iyi biliyor. Sadık bir uşak olarak efendilerine toz kondurmamaya, ucu onlara deşebilecek herhangi bir şey söylememeye özel bir özen gösteriyor. Ne yapıyor peki, devrimcileri suçluyor. F tipine karşıydınız güya, sayenizde F tipi hayata geçirildi diyerek bitiriyor lafını. İyi ama, F tipini hayata geçiren, bunun için devrimcilerin oluk oluk kanını akıtan senin çizmelerini yaladığın kurumlar, yani MGK, ordu, Genelkurmay değil mi?

Kemalist sol artık tümüyle karşı kamptan; bunlar karşı-devrimin bir parçası, bu konuda net bir fikre ve dolayısıyla politik tutuma sahip olmalıyız. Bu bugüne kadar da bir veriydi, yeni bir şey söylemiş olmuyorum aslında. Ama toplumu bu derece sarsan bu keskin sorun bu kimliği daha net bir biçimde ortaya koydu, bunların faşist bir katliamı bile alkışlayabileceği görüldü, buna işaret etmeye çalışıyorum.

Kürt hareketi: Açmazlar, arayışlar, tutarsızlıklar...

Kürt hareketine geçiyorum. Bilindiği gibi içeride, PKK tutsakları şahsında utanç verici bir teslimiyet sergilendi bir kez daha. Hiçbir yerde direnişe katılmadılar, direnişi manevi olarak destekleyecek herhangi bir kıpırdanış göstermediler. Olay tıpkı Ulucanlar'daki gibi, "binbaşım biz yokuz" tutumu oldu. Bu tam bir teslimiyet, uysalca boyun eğme tutumu. Bir katliam esnasında olduğu ölçüde de, gerçekte teslimiyetten de öte bir tutum bu.

Katliam öncesinde yaptıklarını herkes biliyor.

ve sol hareket/3

H. Fırat

(06 Ocak '01 tarihinde verilmiş ikinci bir konferansın kayıtlarıdır...)

Olayın toplum üzerinde yarattığı sarsıntıyı görünce, çok geç bir tarihte de olsa olayı sahiplendiler. Güya eyleme destek vererek katıldılar. Sonra, aradan daha üç gün geçmemişken, bir kısmı beklenmedik bir biçimde eylemi bıraktılar ve bu karşı-devrim tarafından kullanıldı. Bu kullanımın ne anlama geldiğini farkettiler, bu kez bu bizi bağlamıyor diye açıklama yaptılar. Her açıdan tutarsız, içler acısı bir süreç.

Neticede biz, F tipi karşıtlığını, direnişi sahiplenmelerini, değerlendirmelerimizde önemsiyoruz. Ama buna herhangi bir abartılı değer vermekten dikkatle kaçınmak gerekir. Gösterilen duyarlılık bir dizi nedene dayanıyor. Bir kere bu duyarlılık öncelikle yurtsever tabandan geliyor, alınan olumlu tutumlarda bunun önemli bir payı var.

Daha önemli bir nokta, teslimiyet ve tasfiye platformuna ve aradan geçen iki yıla rağmen bugün ortada herhangi bir “siyasal çözüm” yok. İmralı'nın teslimiyet manifestosunda vaazedildiğinin aksine, Türkiye demokratikleşme doğrultusunda ilerlemediği gibi, Kürtlere de kısıntı mahiyetinde bile bir şeyler verilmiyor, daha doğrusu hiçbir şey verilmiyor. Afla çıkacaklarını umuyorlardı, rejim 169. madde kapsamındakiler dışında kalan tüm ötekileri içeride tutma kararlılığını en net biçimde ortaya koymuş durumda. Böyle olunca, F tiplerine gidecek kitlenin normalde esas büyük bölümü PKK tutsaklarıdır. Ve olay bir direnişe ve sert çatışmaya dönüşmeseydi, öncelikle de onları götüreceklerdi. Zira onların buna uysalca uyacaklarını bilenler, hücreleri meşrulaştırmak için önce onlardan işe başlayacaklardı, çok büyük bir ihtimalle. Yıllardır sözde siyasal çözüme eşlik edecek bir af beklentisi içinde olanların bir anda kendilerini hücrelerde bulmaları ise onlar için gerçek bir yıkım olacaktı. Kürt hareketinin hücre karşıtı cepheye yer almasının gerisinde aynı zamanda bu var. Bu karşıtlık içeride herhangi bir direnişçi tutumla birleşmiyor, bu da ayrı bir mesele.

Aslında daha önemli olan başka nedenler var, ama bunu ortaya koymak için Kürt hareketinin son iki yıllık süreci üzerine genel bir değerlendirme yapmak gerekir, ki konu burada bu değil. En kısa biçimiyle şöyle ifade edebilirim. Açıkça adı konmasa da artık bir veri sayılan İmralı çizgisinin iflasından beri, Kürt hareketi kendine bir manevra alanı yaratmaya çalışıyor. Bir bakıma rejimin tümünden yoketme saldırısı karşısında tutunmaya çalışıyor. İmralı çizgisinin iflas ettiği konusunda Kürt hareketinde herhangi bir kuşku kaldığına inanmıyorum, bu çizgiden artık en ufak bir beklenti yok. Ama İmralı çizgisine hala bağlılıklarını sürdürüyor görünerek bu arada kendilerine fiilen bir direnç alanı yaratmaya, mümkünse bunu Türkiye'deki sosyal-siyasal mücadeleyle, doğal olarak da devrimci hareketle bir biçimde kesiştirmeye çalışıyorlar. Şimdi *Özgür Politika*'yı okuyun, devlet hakkında artık cepheden konuşuyorlar. İmralı sonrası süreçte bu böyle değildi ama. Herşeyi, tüm kötülükleri ve karşı eğilimleri savaş rantçılarına havale eden, devleti özenle ayıran ve sonuçta aklayan bir söylem sözkonusuydu o zamanlar. Savaş rantçısı klikler o dönemin günah keçisiydi, bu, sınıf olarak burjuvaziyi ve onun devletini ayırmaya ve aklamaya yarıyordu.

Şimdilerde bu noktada, hiç değilse devlet karşıtı söylemde (zira TÜSİAD'ın arada bir attığı gönül okşayıcı yemler üzerinden Türk burjuvazisine bağlanan umutları hala koruyorlar) fiilen Öcalan çizgisinin dışına çıkmış bulunuyorlar. Kuşkusuz bunu taktik bir

çerçeve, bu sınırlarda ve bu dönem öne çıkan bir davranış olarak örnekiyorum, yoksa, yineliyorum, genel ve resmi planda, adına İmralı'dan beri “Demokratik Cumhuriyet” denilen teslimiyet çizgisinde bir değişiklik yok, neticede resmi strateji gene aynı. Ama taktik planda ve şu içinden geçmekte olduğumuz dönemde, rejime karşıtlık konumunda hareket etme eğilimi giderek kendini daha çok hissettiriyor. Anlaşıldığı kadarıyla taban da artık başka türlü tutulamıyor. İmralı çizgisinden beklenenin boşa çıkmış olmasının tabanda yaratmış olduğu hoşnutsuzluğu bloke edecek ve tabanı gene de denetim altında tutacak politik açılımlara da ihtiyaç var. Hücre karşıtı muhalefetin bir parçası olarak hareket etmek burada bunun içine oturuyor.

Bu konuda samimiyet tartışmasına girmek istemiyorum, öznel bir alandır bu. Ama temelde çizgide bir değişiklik yok, bunun farkında olmak, bunu hiçbir biçimde unutmamak gerekir. PKK yeni bir çizgiyi benimsemiş bulunmuyor, fakat rejim inkara ve imhaya dayalı geleneksel tutumuyla, onu yeni arayışlara doğru adeta itiyor. Genelkurmay'ın 7 Aralık açıklaması çok net bir tutum içerisinde PKK'ye karşı bir stratejik tutumu açıklıyor. Bir, “terörün şiddet boyutunu tümünden bitirmek” deniliyor bu belgede, bunun “dağda tek terörist kalmayana kadar” savaşı sürdürmek demek olduğu net bir biçimde ekleniyor. “Dağ”a Güney Kürdistan da dahil ve şu dönem öne çıkan Güney operasyonları buna hizmet ediyor. İki, PKK'nin “siyasal ayrılıkçı bir hareket haline gelmesini kesin bir biçimde engellemek”, bu “siyasallaşma süreci” denilen yönelimi boşa çıkarmak anlamına geliyor. Üçüncü bir madde, “terörü besleyen etkenlerin ortadan kaldırılması” olarak tanımlanıyor, Kürdistan'daki sosyal ve kültürel sorunlara belli çözümler aramak anlamına geliyor bu ve Kürt sorununun tümünden inkarı ile aynı şey demek oluyor. Ecevit'in, “Kürt sorunu yok, sosyal ve ekonomik geri kalmışlıktan kaynaklanan sorunlar var” şeklindeki bildik şoven söylemlerini hatırlayınız. Genelkurmay'ın anlamlı bir tutumla Nice Zirvesi'ne denk getirdiği bu açıklamaların ne anlama geldiğini PKK çok iyi biliyor ve bu izlenmekte olan resmi İmralı çizgisi payına pek umut kırıcı bir duruma işaret ediyor.

Öcalan, daha geçen Kasım ayında, biz bugüne kadar “derin devlet” diye devletin kendisini suçluyorduk, hatalıymışız “derin devlet” diye bir şey yok aslında, Susurluk türünden bazı çeteler var, nitekim benzerleri bizde de vardı diyordu ve devletin bunları temizlemekte olduğunu ekliyordu. Bu devletin temize çıkarılmasına yönelik olarak Öcalan cephesinden yapılan yeni bir önemli çıkıştı. Oysa tam da Öcalan'ın bunu dediği bir sırada, tam da o aynı günlerde, *Özgür Politika*'daki başyazılarda; meğer derin devlet Genelkurmay merkezli organizasyonun ta kendisiymiş diye yazıldı. Söylemler gerçeklerin basıncı altında nasıl farklılaşıyor, nasıl ters yönde gidiyor, dikkat ediniz. Kürt hareketinin yaşamakta olduğu açmazlar ve girmekte olduğu yeni arayışlardan biraz da bu türden durumları kastediyorum, bunu anlatmaya çalışıyorum.

Devletin bu kadar kesin ve katı tavrını gördükten sonra, doğal olarak kendilerine politik bir yaşam alanı açmaları lazım. Zira burada, demek istiyorum ki İmralı'nın teslimiyet çizgisinde, tutunmak ve politika yapmak imkanı kalmıyor. Size zırmık bile vermem, sizi sonuna kadar ezerim deniliyor devlet cephesinden. Genelkurmay'ın 7 Aralık açıklamasında o kadar net ifadeler var ki, Kürtlere ulusal hak kapsamında hiçbir

şey tanınmayacaktır ile aynı anlama geliyor bu. Yerel yönetimlere inisiyatif alanı açılmak isteniyor, buna fırsat verilmeyecektir, deniliyor örneğin. Kürt dili, edebiyatı, televizyon vb., bunlar bir ulusal varlık iddiasını kanıtlamaya yönelik ilk adımlardır deniliyor ve buna karşı kesin bir tavır alınmıyor. Çok tartışılan Kürtçe televizyona ve ana dilde eğitime de bu gözle bakılıyor ve kesin bir biçimde bu konuda bir tavır ortaya konuluyor. Silahlı mücadeleyi bırakıp Güney Kürdistan'a çekilmiş olmak hiçbir biçimde yeterli görülüyor, “ta ki tek bir silahlı adam kalmayınca kadar” Türk devleti operasyonlarını, üstelik daha büyük bir kararlılıkla sürdürmeye devam edecektir, deniliyor. Ve daha bir dizi başka şey. Özetle geleneksel inkar ve imha tutumu ve politikası.

İşte PKK cephesine yön verenler bunu gördükleri ölçüde, tabii ki karşı söylemle bir takım istemleri de formüle edip politika yapmak zorundalar. Bu da bir biçimde bu rejime karşı sürdürülmekte olan devrimci demokrat siyasal muhalefetin içinde yeralmayı gerektiriyor, burada hücre karşıtı muhalefetin bir parçası olma çabası da bir anlam kazanıyor. Kaldı ki, F tipine karşı mücadele bir meşruluk kazandı, bir sempati dalgası yarattı, bu dalgaya da binmek istiyorlar bu sınırlar içerisinde. Bunun gene de bir anlamı var, buna gene de gerekli ilgi gösterilmeli, gerekli değer verilmeli, bunu daha en baştan önemle vurguladık biz kendi payımıza. Özellikle de Kürt yurtsever kitlelerle yeniden bir biçimde buluşmamızı sağlıyorsa, biz buna da değer veririz, bunu kaç kez açıklıkla ortaya koyduk. Biz buna değer vermeli, ama hiçbir biçimde PKK'nin girdiği yönelim, bu yönelimin stratejik anlamı ve sonuçları konusunda en ufak bir hayale de kapılmamalıyız. İmralı çizgisinin bir bataklık çizgisi olduğu net bir biçimde ortaya konulmadan ve mahkum edilmeden, köklü ve kalıcı hiçbir olumlu değişim ve gelişim beklememek gerekir. Bu konuda bir hayal beslememek gerekir. Ama taktik planda, özellikle böyle bir kuşatma esnasında, Kürt hareketinin rejime karşı göstereceği belli politik tepkiler, bizim vermekte olduğumuz mücadeleye sunacakları destek, kuşkusuz belli bir anlam taşıyor ve biz onu değerlendirmeyi gereğince önemseriz.

Ama özellikle basında hararetli bir biçimde işlenen bu olumlu tutumun biz henüz herhangi bir pratik yansımaları görebiliyor da değiliz, bunu net bir biçimde belirteyim. HADEP, katliam öncesi süreçte de kendi kitlesini hiçbir biçimde hücre karşıtı eylemlere katmadı. Sadece Tünel'deki 2 bin kişilik eyleme 500 kişi ile katıldı. Orada da daha çok İmralı'ya bin selam edebiyatı yapıldı. Kendi derdini anlatmaya çalıştı o meşruluk içerisinde, o kendi derdiyle meşguldü. Biz HADEP kitlesi göremiyoruz sokakta. Hani Ankara'daki kongreyi 100 bin kişiyle yapıyorlardı? Türkiye'nin zindanlarında katliam oluyor, ama birkaç bin kişiyi sokağa dökmek için hiçbir şey yapmıyorlar.

Yurtdışında da yapmıyorlar. Bugünkü *Özgür Politika*'ya bakıyorum (6 Ocak '01-Redaksiyon), Türk basınına bir tarafa koymuş, kendi manşetlerini öbür tarafa koymuş. Bugünkü mitingi propaganda ediyor, on tane ilan yayınlıyor bu konuda. Ama mitinge anlamlı bir katılımlarının olmadığı söyleniyor. Niye kendi kitlesini dökmüyor sokaklara? Demek ki tabanlarını bizim tabanımızla çok da kesiştirmek istemiyorlar. Demek ki gene bir takım hesap ve kaygılar var, gene aşırı bir ihtiyat var.

(Devam edecek...)

İHD İstanbul Şubesi: Ölüm Oruçları 111. gününde!...

Artık yeter demek için Ankara'ya gidiyoruz!..

Ölümleri, sakatlanmaları seyretmek istemiyoruz!

"Hayata dönüş " operasyonu adı verilen ve 30 tutuklunun ölümü ve bir çok tutuklunun yaralanmasıyla sonuçlanan operasyon sonrası F tipi cezaevlerinde yaşananlar, bu sürece geçilmeden önce taşıdığımız derin kaygıları kanıtlamıştır.

Dört değişik tür bombanın atıldığı, ateşli silahlar ve iş araçlarının kullanıldığı, yüksek oranda şiddet içeren ve yok etmeyi amaçlayan ve bunu da başaran operasyonun parola sloganı ölüm oruçlarından ölmek üzere olan tutukluları kurtarmak, hayata yeniden döndürmek idi.

Daha önce bir çok defa bilançolarını açıkladığımız, acı sonuçlarını birlikte yaşadığımız bu operasyon sonrası, lüks villa olarak tanımlanan bu hapishanelere sevk edilen tutuklu ve hükümlüler işkenceye maruz kaldıklarını iddia etmişlerdir. 12 erkek tutuklu copla tecavüze uğradığını iddia etmiş, konuyla ilgili gerekli hukuki başvuruları yapmışlardır. Bir bayan tutuklu Gülay Efendioğlu, Mustafa Özen isimli gardiyan tarafından tecavüze uğradığını iddia etmiştir.

Tüm F tipi cezaevlerinde ölüm oruçları ve açlık grevleri artarak devam etmektedir. Operasyon yapılarak zor yoluyla çözülmeye çalışılan ölüm oruçları zorla çözülemediği gibi diyalog yolları da kapanmıştır. Adalet Bakanlığı operasyon öncesi kamuoyu önünde yaptığı tüm açıklamaları unutmamıştır.

Ölüm oruçları 111. günündedir ve çözüm için bir adım dahi atılmamıştır. Nasıl ki F tipi cezaevleri kamuoyuna rağmen inşa edildiyse, tutuklu ve hükümlülerin ölümü de aynı şekilde ve kamuoyu susturularak gerçekleştirilmektedir.

Hiç kimsenin yükselen sesi dinlenmemektedir.

Avukatlar dinlenmemektedir!

Tutuklu ve hükümlü aileleri dinlenmemektedir!

İnsan hakları savunucuları dinlenmemektedir!

Tutuklular dinlenmemektedir!

Sorun kendi sessizliğinde devam etmekte, zorla beslemeler nedeniyle tutuklu ve hükümlüler sakatlanmaktadır. Devlet öldürmeyeceğini söylemektedir. Zorla müdahaleler sonucu yüzlerce insan sakat kalacaktır.

Zorla müdahale sonrası Semra Askeri isimli tutuklu bilincini yitirmiş, Çanakkale cezaevinden Kütahya'ya, oradan Tekirdağ'a götürülmüştür.

Edirne F Tipi Cezaevi: İsmet Ünver, Ayhan Koç, Kadri Kaya ve Recep Cingitaş ve Ayhan Bahar'ın durumları çok ağırdır. Ölüm Oruççusu Hasan Pınar 40 kiloya düşmüştür. Cengiz Bayır'ın durumunun iyi olmadığı, epilepsi hastası olduğu ve ilaçlarını para karşılığı alabileceğinin söylenmesi nedeniyle ilaçlarını alamadığı için sık sık kriz geçirdiği bildirilmiştir.

Serdar Karaçelik'in bacağındaki kurşun halen çıkartılmamıştır. Genç Ali Karabulut'un ayağında yanık yaraları var. Hüseyin Avşar aşırı kilo kaybederken kalçasında kurşun var.

Kandıra F Tipi Cezaevi: Fikret Kara operasyonda ayağından yaralanmış, tedavi amaçlı götürüldüğü Kocaeli Devlet Hastanesi'nde

kelepçelenerek yaralı ayağı üzerinde 5 saat bekletilmiş. Fikret Kara, doktorların ancak ölüm orucunun bırakırsa tedavisinin yapılacağı tehdidinde bulduklarını iddia etmiştir.

Ali Şanlı, Ahmet Özdemir ve Mehmet Zincir durumları ağır ve tuz şeker alımını kesmiş durumdadır. Kerim Tepeli tek kişilik hücrede tutulmakta, aile görüşüne götürülürken işkence gördüğünü iddia etmiştir. Cem Yıldız'ın aşırı kilo kaybı ve böbrek ağrıları mevcuttur. İdare hücreleri arama bahanesiyle hücreleri talan etmiştir. Son iki gündür tutuklular aile görüşüne çıkmamaktadır. Bazı tutuklular görüş yerine zorla, dövülerek getirilmiştir

Buca Cezaevi: Atatürk Eğitim Hastanesi'ne kaldırılan Mesut Avcı, Serhat Karadumanlı, Barış Yıldırım ve Ümit Kanlı'nın durumlarının ciddi olduğu iddia edilmektedir.

Sincan Cezaevi: Murat Kırsay, Bülent Öner, Hamit Süren, Haydar Demir, Mahmut Mete ve Cafer Tayyar Bektaş'ın durumları ağırlaşmıştır. (...)

Gezbe Cezaevi: Cem Yıldız'ın durumu ağır. Cem Yıldız'a İzmit Devlet Hastanesi'nde zorla müdahale edilmek istenmiş, ancak o kabul etmemiştir. Alişan Yılmaz operasyonda kafasından aldığı darbe nedeniyle üç gün komada kalmış ve Kartal Devlet Hastanesi'ne kaldırılmıştır. Kenan Taybora operasyon sonrasında ağır yaralanmış ve Bayrampaşa Devlet Hastanesi'nde tedavisi sürmektedir, bilinci yeni açılmış fakat vücudunu hareket ettirememektedir.

Ankara Numune Hastanesi'nde bulunan ölüm oruççusu Fatma Hülya Tümgan'ın her geçen gün durumu ağırlaşmaktadır. Kalp rahatsızlığı, baş ağrısı ve vücudunda uyuşma mevcuttur. Sevinç Şahingöz'ün durumu ağırlaşmıştır. Kemik erimesi ve halsizlik mevcut.

Uşak Cezaevi: Vicdan Şahin yatağa bağlı yaşamaktadır, aşırı kilo kaybına uğramıştır. Sevgi Erdoğan'ın hareketlerinde kısıtlanma, görme ve duyma problemi var, durumu ağır. Zeliha Koyupınar katliam sırasında jandarma tarafından yatağa kelepçelendiği için bombalardan zehirlenmiş ve şu an solunum problemi yaşıyor. Gülten Işık aşırı kilo kaybetmiş ve durumu ağırlaşmıştır. Mehtap Tayboğan mide kanaması geçirdi. Gönül Aslan'ın durumu ağırlaşmıştır.

Kartal Cezaevi: Muhabbet Kurt operasyon sonrasında bacağından aldığı yaralara ameliyatla müdahale edilmiştir. Ölüm orucunu sürdüren Zeynep Arıkan zorla, bir operasyonla hastaneye kaldırılmış ve müdahale kabul etmediği için geri getirilmiştir.

Ermenek Cezaevi: Tutuklular, görüşe getirilirken sözlü taciz, küfür ve dayağa maruz kaldıklarını beyan etmişlerdir.

Elbistan Cezaevi: Ölüm orucunda bulunan Bülent Tunç, Mesut Tunç, Kazım Keleş ile Satı Kılıç'ın durumları ağırlaşmıştır. Tutuklularda baş dönmesi mide bulantısı, görme bozuklukları, konuşamama gibi sorunlar baş göstermiştir.

Cezaevlerinde son derece zor olanaklarla tutuklu ve hükümlü aileleri, onların örgütleri, Tabip Odaları

ve avukatlar aracılığıyla açıklanan, kamuoyuna duyurulan bilgiler ve iddialar derneğimiz tarafından takip edilmektedir.

Tüm bu F tipi cezaevlerinde insan hakları ve mahkum haklarına aykırı uygulamalar olarak:

* Tek kişilik ve üç kişilik hücrelerde tam bir tecrit yaşanmaktadır.

* Tutuklu ve hükümlülerin dış dünya ile tek ilişki biçimi olan aile ve avukat görüşleri sınırlı tutulmakta, disiplin cezası aldıkları gerekçesiyle aile görüşü yasaklanmaktadır.

* Cezaevi içerisinde ortak yaşam mekanları kullanılmamaktadır.

* Acil sağlık sorunlarının çözümü için gerekenler hayata geçmemektedir. Özellikle havalandırma kapılarının kapalı olduğu saatlerde ve tek kişilik hücrelerde bu mümkün görünmemektedir.

* Yaşamsal gerekliliklerin bir çoğu dışarıdan ve idare tarafından denetlenmektedir. Bu, çoğu kez baskı aracı olarak da kullanılmaktadır. Örneğin Süper FM radyo tek kanalı ve yüksek sesle çalınmaktadır.

* İlan edilen sayıda ve özellikle giysi dışında eşya alınmamaktadır. Kitap olarak sadece okul, ders kitapları alınmakta, gazetelerin promosyon amaçlı olarak verdiği kitap ekleri dahi tutuklu ve hükümlülere verilmemektedir. Gazetelerden Evrensel ve Yeni Gündem içeriye alınmamaktadır.

* Personel, malzeme ve düzenleme eksiklikleri mevcuttur

* Kantinde fahiş fiyatla satış yapılmakta, ailelerden alınabilecek pek çok madde kantinden satılmaktadır.

* Tutuklulara sevklerde ve sayımlarda dayak ve onur kırıcı muamele yapılmaktadır. Tutuklulara ilk günlerde sayım nizamı dayatılmış, daha sonra bu uygulama görüşe çıkarılırken sağa sola bakma şeklinde komutlarla devam etmektedir. Aile ve avukat görüşlerinde aileler ve avukatlara onur kırıcı ve ahlak dışı arama yapılmaktadır.

Bu uygulamalar uluslararası tutuklu ve hükümlüler için uyulması gereken asgari standartlara aykırıdır.

Bu uygulamalar İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi kişisel haklar ve özgürlükler ile ilgili maddeler ve tutuklular açısından düzenlenen diğer pek çok ulusüstü belgeler, anlayışlar ve bildirgelerdeki maddelerle çelişmektedir.

Bu tür bir uygulama dünyanın hiçbir yerinde şu an bu denli umarsız kullanılmamaktadır.

Dünyanın hiçbir yerinde yaşam hakkının kutsallığı bu denli çiğnenmemiştir.

Bizler insan hakları savunucuları, bu işin asıl cefasını acısını çeken aileler, eşler, kardeşler, analar, babalar ve çocuklarla birlikte:

Artık Yeter Demek İçin Ankara'ya Gidiyoruz.

Artık Yeter, Sorun Çözülmedir!

Ölümleri Seyretmek İstemiyoruz.

12 Şubat 2001'de Ankara'dayız

Hücre karşıtı muhalefete uygulanan faşist baskı ve terörün bilançosu

**Kimse var mı?
Hep duvar mı?**

**Kimse var mı?
Sesimi duyar mı?**

(...) Katliamla eş zamanlı olarak toplumda oluşan duyarlılığı kırıp parçalamak için önce DGM ve RTÜK kararıyla cezaevlerinde diri diri insanların yakılması, kurşunlanarak öldürülmesi ve buna yönelik tepkilerin medyada yansıtılmasını yasakladı.

Çocuklarının, yakınlarının uğradığı bu vahşete sessiz çılgınlıklarını duyurmaya çalışan ailelere her koşulda şiddet uygulandı. Demokratik kitle örgütlerine, partilere, yönelik yoğun bir baskı mekanizması işletilmeye başlandı.

Bu katliamlara duyarsız kalmayan sivil toplum örgütleri, sanatçılar, aydınlar, tutuklu yakınları şiddet kullanılarak susturulmak istendi. Paneller bahane edilerek kültür merkezleri mühürlendi. Seslerini duyurmak isteyen tutuklu aileleri tartaklandı, gözaltına alındı ve tutuklandı.

İnsan Hakları Savunucuları; bu susturma kampanyasının başlıca hedefi oldular. İnsan Hakları Derneği'nin 10 Şubesi'de polisler tarafından basılarak, dernek binasında bulunanlar keyfi gerekçelerle gözaltına alınırken derneğin arşivlerine de el konuldu. Basılan şubelerden 6'sı hukuki olmayan siyasi kararlarla mühürlendi. Bir üyemiz tutuklanırken, 100'ü aşkın üyemizde tartaklanarak gözaltına alındı. F tipi cezaevlerine ilişkin birçok etkinliğimiz keyfi olarak engellendi.

Baskıların bir diğer hedefi de kültür merkezleri oldu. F tipi cezaevlerine ilişkin paneller ve toplantılar düzenleyen bir çok kültür merkezi mühürlendi. Nazım Kültürevi, Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi, BEKSAV, Mezopotamya Kültür Merkezi Sahnesi, Mümtaz Sevinç Düşün Sahnesi'de mühürlenilen yerler oldu. Tutuklu Aileleri Dayanışma Derneği'nin Beyoğlu ve Merkez Şubeleri basılarak arandı. Polis dernekte bulunan 30'u aşkın kişiyi gözaltına alırken, iki merkezi de mühürledi.

F Tipi Cezaevlerine yönelik protesto eylemlerine katıldıkları gerekçesiyle 2800 kişi dövülerek, tartaklanarak gözaltına alınırken, mahkemeye çıkarılanlardan 190 kişi F Tipi Cezaevlerini protesto

ettikleri gerekçesiyle tutuklandılar.

Bugün tutukluları tecrit eden bedene ve beyne yönelik hücre sistemi; dışarıda terörize bir ortam yaratılarak, her sesin susturulmasına, her çılgınlığın boğulmasına yönelerek, yaşamı kırıp parçalayan, hücreleştiren bir süreçle pekiştirilmeye çalışılıyor.

52 gün geçti.

52 gündür gözaltılarla, işkencelerle, tutuklamalarla, kapatmalarla, baskınlarla yaşıyoruz. Son günlerde kayıpların yeniden başladığına tanık oluyoruz.

Tüm bu yaşananları görmememiz, duymamamız, konuşmamamız isteniyor.

Biz insan hakları savunucuları ARTIK YETER DİYORUZ !

Görüyoruz! Duyuyoruz! Konuşuyoruz!

Ölümlere seyirci kalınmasını asla kabul etmiyoruz!

Mahpusların ve ailelerinin yalnızlaştırılmasına karşı her mahpus kardeşimiz, her aile ailemiz diyoruz!

Basına uygulanan sansüre karşı "Doğru bilgilendirme hakkımızı" istiyoruz!

Demokratik kitle örgütlerinin kapatılmasına, basılmasına, soruşturmalar başlatılmasına karşı "örgütlenme hakkımızı" istiyoruz!

Artık yeni kayıplar istemiyoruz!

Duvarların ardına elimizi uzatıyoruz !

Dışarıda ellerimizi kenetliyoruz!

Bugün biraraya gelerek kahredici sessizliğe yuvarladığımız küçük kartopunun bir çığ olarak yükseleceğine inanıyoruz.

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi

8 Şubat 2001

Düzendeki çürüme ve kokuşmaya ilişkin itiraflar...

Susurlukla birlikte çürüyen düzen çeteleşen devlet gerçekliği tüm çıplaklığıyla ortaya serildi. Cinayetden işkenceye, uyuşturucudan silah ticaretine, kara para aklamadan haraç toplamaya kadar tüm kirli işlerde; asker, polis, MİT, JİTEM, ülkücü-faşist katiller, siyasetçiler, bürokratlar, işadamları vb., düzenin tüm kurum ve temsilcilerinin yer aldığı ortaya çıktı.

Her tarafından kan ve pislik sızan düzen, aldığı yarayı sarmak, ilerici muhalif güçleri peşine takmak amacıyla giriştiği manevrada geçici de olsa başarı sağladı. 28 Şubat sistemi tahkim etme darbesiyle, laiklik-şeriat ikilemi üzerinden soldaki reformistler arasında bile destekçi buldu.

"Çürümüş yolsuzluklar ülkesi"!

TÜSİAD patronları güya Susurluk karşıtı tavır sergilediler. Oysa devletin çeteleşmesi ve mafyalaşması, burjuva düzendeki çürüme ve kokuşmanın dolaysız bir sonucudur. Patronlar şimdi de yolsuzlukların sonuna kadar üzerine gidilmesi gerektiğini söylüyorlar. Oysa onların İMF katkısıyla uyguladıkları serbest piyasa ekonomisi, yolsuzluk ve rüşvet gübrelidir. Böylece çürümenin asıl sorumluları, karşıtlık gösterileriyle kitlelerde yanılısma yaratmaya çalışıyorlar.

Kirli imajdan kurtulup makyaj tazeleme ihtiyacı hisseden sermaye devleti, bazı yolsuzlukları açığa çıkarıp bir arınma süreci yaşadığı görüntüsü yaymaya çalışıyor. Birbiri ardına hayvan adları taşıyan operasyonlar yapıyor. Bir kısım bürokrat ve işadamı gözaltına alıyor. Ama aynı zamanda sistem kendi piyonlarını kurtarmak için de çabalıyor. Nasıl ki Susurluk katilleri meclisteyse, şimdi gözaltına aldıklarının çoğunu da "delil yetersizliği"nden serbest bırakıyor. Ama bu aynı DGM'lerin, devrimcileri onlarca yıl hapiste tutmak için kullandığı tek delil işkenceci polis fezlekeleridir.

Son "beyaz enerji" operasyonu kokuşmuşluk ayyuka çıktı. Sermaye uşakları arasında it dalaşı sürerken, sermayenin saldırıları dolu dizgin sürüyor. Emperyalist efendiler, devletin katliamcılığını da hesaba katarak aferin dağıtıyor. Ama ne olduysa oldu, Dünya Bankası Türkiye temsilcisi Ajay Chhibber, "Financial Times"ta çıkan yazısında, Türkiye'deki sistemin adını koydu: "Çürümüş yolsuzluklar ülkesi"!

Bu ad gerçekte bütün kapitalist ülkelerin ortak adıdır. Türkiye'nin farkı, işin çığırından çıkmış olmasıdır. Yani Chhibber'in kendi adını aynı zamanda. Zira o uluslararası tekellerin temsilcisidir. Ve bu tekellerin geleceği dünya ölçüsündeki sömürü ve yağmanın azgınlaşmasına bağlıdır. Nitekim

Chhibber'in "çözüm" olarak önerdiği yol da, tekellerin bankalar ve enerji sektöründen alacakları payı artırmaktan başka bir yere varmıyor. "Reformlar, şeffaflığı artırarak, özellikle bankacılık ve enerji sektöründe bağımsız düzenlemeyi getirerek çürümeyi azaltmaya yardımcı olmalıdır" diyor. İMF ve Dünya Bankası şeflerinin dilinde "reform"un özelleştirme ve yağma olduğu bilinmektedir.

İşin ilginç yanı, ruhlarını emperyalizme satan ve İMF'nin emir eri gibi çalışan sermaye hizmetkarlarının bu açıklamadan dolayı "izzeti nefislerinin" incinmiş olmasıdır. Merkez Bankası meclis üyesi Bilsay Kuruç; "Rüşvet, yolsuzluk, dünyada sermaye akımlarının serbestleştiği, yaygınlaştığı son on yılda her yerde çoğaldı. Acaba hangi ülke veya uluslararası kuruluş bu bakımdan daha hasta?" (28 Ocak 2001, Cumhuriyet) diyor. Kuruç, herkes öyle, ne diye bizi uluslararası alanda teşhir ediyorsunuz demeye getiriyor. Doğru söze ne denir ki?

Hiçbir ülke, şirket ya da kuruluş bu kirli çarkın dışında değildir. Temiz sanılan Avrupa ülkelerinde açığa çıkan pislikler, rüşvet ve yolsuzluğun kapitalist düzenin ayrılmaz bir parçası olduğunun göstergesidir. Türkiye gibi bağımlı ülkelerde ise bu işi ellerine yüzlerine buluşturarak yapıyorlar. Aradaki tek fark budur.

TİKB dava tutsağı Selim Açıan'ın anlatımı...

Faşist vahşetin ve devrimci direnişin Bayrampaşa cephesi

(Başlık ve ara başlıklar tarafımızdan konulmuştur/Kızıl Bayrak)

19-20 Aralık 2000 günlerinde yaşadıklarımızı, isteğiniz üzere kaleme aldım. Duyduğuma göre, bu konuda bizler hakkında soruşturma açılmış. Ne denir? Halk arasında, “Yavuz hırsız ev sahibini bastırır” ya da “Hem suçlu, hem güçlü” diye bir söz vardır. Bu da o hesap!

Hiçbir ön uyarı yapılmaksızın baskına uğramıştık

19 Aralık 2000 günü, sabaha karşı bomba ve silah sesleriyle yataklarımızdan fırladık. Öncesinde hiçbir ön uyarı yapılmaksızın baskına uğramıştık. Saatime baktığımda 04:57'yi gösteriyordu. Özel donanımlı askeri timler, asıl olarak, bizlere kapalı olan orta kat koridorundan binaya girmişlerdi. Koşuş kapılarımızın açıldığı alt kat koridorundan (ana malta) da silah ve bomba sesleri geliyordu. İlk anda daha çok ses bombaları, göz yaşartıcı bombalar kullanıldığını tahmin ediyorum. Çünkü hızla giyinmeye çalışırken, gelen ilk gaz kokuları ile birlikte gözlerimiz de yaşarmaya başladı. Bu arada zaman zaman seri atış (tarama) biçimini alan sık aralıklı silah sesleri geliyordu. Çok geçmeden (takriben 15 dakika kadar sonra) koşuş kapı ve pencerelerinin açıldığı havalandırmaya göz yaşartıcı ve soluk almayı güçleştirici gaz bombaları yağmaya başladı. Dumandan ve gazdan karşıımızdaki C-4 koşuşunu dahi (aramızdaki mesafe 8-10 metre kadardır) göremiyorduk. Soluk alamaz hale geldiğimiz için pencere önlerine yığıldık. Bu sırada çatılardan, daha çok pencerelerin üstündeki duvarlara gelecek şekilde (yani boy hizası üstü) ateş açılmaya başlandı. Bunun üzerine pencere diplerine çömelmek zorunda kaldık. Böyle bir operasyon olasılığına karşı kendimizi gaz saldırısından koruyabilmek için, elimizdeki olanaklarla önceden hazırladığımız maske ve gözlükler vardı. Bunlar aslolarak pet şişelerden yapılmış, gaz süzebilmesi için de ağız hizasına gelen bölümlerinde pamuk, kömür (karbon) parçaları, katlanmış sarğı bezi vb. tabakaları olan ilkel maskelerle, etrafına terlik lastiği geçirilmiş pet şişeden kesilme “gözlük”lerdi. Başka da bir silahımız vb. yoktu. Gazın yoğunluğu karşısında, bunların hiçbir işe yaramadığını gördük. O ilk gaz saldırısından sonra, bunlar yerine, karbonatlı suda ıslatılmış havlularla ağzımızı, burnumuzu kapatarak kendimizi korumaya çalıştık.

Geniş çaplı bir katliam göze alınarak girişilen “F tipi” saldırısıydı yaşanan

İlk dalgada, sanıyorum bütün havalandırmalar bizimkisine benzer şekilde, yoğun gaz ve önceleri boy hizasının üstünde açılan sindirme-hareketsiz bırakma amaçlı ateşle kontrol altına alındıktan sonra, gelen bomba ve silah seslerinden, saldırının yoğunluğunun Ölüm Oruççuları'nın bulunduğu (cezaevi girişine göre daha arka taraflarda bulunan) C 13-14 ve C 15-16

havalandırmalarına kaydığını anladık. Tabii bu arada bizlerin bulunduğu C 3-4 havalandırması ile hemen arkamızdaki bayan koşuşlarının bulunduğu C 1-2 havalandırmaları boş bırakılmıyordu. Belli aralıklarla gaz bombaları atılmaya devam ediliyordu. Megafonla yapılan ilk çağrılar da bu sıralarda duymaya başladık. Bu çağrılarda önceleri, “Bunun ÖO'çularını kurtarmak (!) amacıyla düzenlenen bir operasyon olduğu, kimsenin koridorlara çıkmaması, aksi taktirde vurulabileceği, herkesin yerinde kalıp güvenlik güçlerinin içeri girmelerini beklemesi” söyleniyordu. Bir süre sonra bu çağrılar yerini küfür, hakaret, teslim olmayanların “sonlarının iyi olmayacağı” tehditleri almaya başladı.

Bu durum, gün ağarana kadar, böyle devam etti. Bu arada, elimizdeki radyo ve TV'lerden, 20 cezaevinde daha benzer operasyonların düzenlendiğini öğrendik. Bu iddia edildiği gibi “insani amaçlı” bir operasyon falan değil, düpedüz geniş çaplı bir katliam göze alınarak girişilen “F tipi” saldırısıydı. Adalet Bakanı ve hükümet, tüm kamuoyunu aldatmıştı. İki yönlü bir aldatma söz konusuydu. Hem “Gerekli yasal düzenlemeler yapılmadıkça F tiplerine geçişin ertelendiği” konusunda yalan söylenmişti, hem de “insani amaçlı bir kurtarma operasyonu” olduğu iddia edilen hareket baştan katliam çizgisinde yürütülüyordu. O ara aklıma, Mısır devletinin, 1980'li yıllarda düzenlediği bir ‘kurtarma operasyonu’ geldi. Kahire’ye kaçırılan Mısır Havayolları’na ait bir uçağa düzenlenen baskında, sözde kurtarılmaya çalışılan 102 rehineden 62’si baskını yapan Mısır güvenlik güçleri tarafından öldürülmüşlerdi!!!

Günün ışımından sonra, bizim bulunduğumuz bölümde saldırının şiddetinde nispi bir hafifleme olmakla birlikte, sağdan-soldan balyoz, kompresör (matkap) ve iş makinalarının sesleri gelmeye başladı. Bu arada 13-14, 15-16 havalandırması tarafından ara ara bomba ve silah sesleri geliyordu. Saat 10:00-10:30 sularında, arkalardan gelen sesler tekrar yoğunlaştı. Rüzgarın yön değiştirmesiyle, o taraflardan yükselen dumanları bizler de görmeye başladık. Gaz bombalarının beyaz dumanlarına karşın koyu siyah dumanlardan, başlardaki koşuşlarda büyük bir yangın

çıktığını anladık. Bu arada, sık sık ağır silahlarla tarama seslerinin de duyulduğunu yoğun silah sesleri gösteriyordu.

Kurşunlar artık hedef gözetilerek üstümüze sıkılıyordu

Saat 11:00 civarında bizim oralarda da saldırı tekrar yoğunlaştı. Hem çatılardan, hem alttaki bütün havalandırmaya bakan 3 penceresinden, hem de onun hemen üstündeki çatı altının barikat duvarlarında açılan büyük deliklerden havalandırmaya ve bomba atıcılarla koşuş içlerine tekrar gaz bombası ve kurşun yağdırılmaya başlandı. Bu kez kurşunlar artık hedef gözetilerek üstümüze sıkılıyordu. Hareket eden herkes veya sürünerek hareket edildiği farkedilen her yer derhal ateş altına alınıyordu. Özellikle de içeriye düşen bombaları etkisiz hale getirebilmek için dışarıya-havalandırmaya attığımız pencerelerle, üzerine ıslak battaniye örtmeye çalıştığımız noktalara derhal kurşun yağıyordu. Bilinen G-3 veya MP-5'lerin dışında, sanıyorum çok özel silahlar da kullanılıyordu. Çünkü sağımızdan-solumuzdan geçen kurşunlar, arkamızdaki beton duvar veya demirlere çarptıktan sonra da msket bombası gibi parçalara ayrılarak yeni bir risk oluşturuyordu. Nitekim öğleden sonra saat 15:00 sularında açılan ateş sırasında arkamdaki duvardan seken bir mermi parçasıyla, üzerimdeki 4 kat giysiye rağmen, sağ omzumdan yaralandım. Aynı mermiden seken başka bir parça da, yanımdaki yoldaşım Turan Tarakçı'nın gözüne hemen kenarından yaralanmasına neden oldu.

Saat 11:00'deki saldırı sırasında, sözünü ettiğim noktaların dışında, bulunduğumuz üst kat koridorunun hemen başındaki tuvaletin, arkamızdaki bayanlar koşuşu ile

aramızdaki ara mazgala bakan demir levha kaplı pencerenin kırılarak oradan da koşuşun içine ses ve gaz bombaları atılmaya başlandı. Bu saldırıdan itibaren kullanılan gaz katlanarak artmaya başladı. Aldığımız tüm önlemlere rağmen -ağzımızı, burnumuzu ıslak havlu ile kapatma, ağzımızı betona yapıştırarak nefes almaya çalışma- artık soluk alamaz hale gelmiştik. Ciğerlerimin patlamak üzere olduğunu düşünmeye başladım. O sıra, Saddam'ın “simgesi” haline gelen bir ana ile kız çocuğunun kucak kucağa kıvrılıp kaldıkları fotoğraf gözlerimin önünde canlandı. İrademin yanı sıra o görüntünün çağrışımı da, kendimi kaybetmeyip dişimi sıkma kararlılığımı

Bu iddia edildiği gibi “insani amaçlı” bir operasyon falan değil, düpedüz geniş çaplı bir katliam göze alınarak girişilen “F tipi” saldırısıydı. Adalet Bakanı ve hükümet, tüm kamuoyunu aldatmıştı. İki yönlü bir aldatma söz konusuydu. Hem “Gerekli yasal düzenlemeler yapılmadıkça F tiplerine geçişin ertelendiği” konusunda yalan söylenmişti, hem de “insani amaçlı bir kurtarma operasyonu” olduğu iddia edilen hareket baştan katliam çizgisinde yürütülüyordu. O ara aklıma, Mısır devletinin, 1980'li yıllarda düzenlediği bir ‘kurtarma operasyonu’ geldi. Kahire’ye kaçırılan Mısır Havayolları’na ait bir uçağa düzenlenen baskında, sözde kurtarılmaya çalışılan 102 rehineden 62’si baskını yapan Mısır güvenlik güçleri tarafından öldürülmüşlerdi!!!

perçinledi. Bu arada rüzgar imdadımıza yetişti. Gazın yoğunluğunu bir nebze olsun hafifletince, soluk alabilmek için çenelerimizi pencerelelere dayadık. Bazı arkadaşlar çok fazla gaz yuttukları için yerlerinden dahi kalkamayacak durumdaydılar. Birbirimize yardımcı ve destek olarak onları da pencerelelere kaldırdık. Gözlerimizin ve ciğerlerimizin adeta alev alev yanmalarının dışında, hemen hepimiz öğürüyor, öksürüyorduk. Durumu daha kötü olan bazılarımız, inlemeyle karışık bir biçimde nefes almakta dahi zorlanıyorlardı. Nefes alabilmek için vurulmayı göze alarak kafalarımızı pencerelelere çıkarmıştık. Bu sıra ateşi kestiler. Gazın yoğunluğundan ve gözlerimizdeki yanma ve yaşarmadan dolayı biz onları göremiyorduk. Ama gaz maskelerinin yanı sıra çoğunu miğferlerinin üzerindeki gece görüş dürbününe benzer özel teçhizatları sayesinde sanıyorum onlar bizim durumumuzu gözleyebiliyorlardı. Ateşi de bu yüzden kestiklerini zannediyorum.

“Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganları ve tilili sesleri

Bir parça kendimize geldikten sonra -bu arada rüzgar gazı epey dağıtmıştı- karşımızdaki C-4 koğuşunda kalan arkadaşların, alt kattaki yemekhanelerinin dış duvara yakın dip tarafında toplandıklarını ve onların da pek iyi durumda olmadıklarını farkettiler. Tam bu sırada hemen arkamızdaki bayanlar koğuşundan, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganı ve tilili sesleri gelmeye başladı. Nasıl ve kimler olduğunu bilmediğimiz şehitler olduğunu anladık. Saatime baktım, 11:30’u gösteriyordu. Bayanlardan gelen sloganlara biz de sloganlarla karşılık verince üzerimize tekrar ateş açıldı. Pencere diplerinde yere yatarak kendimizi korumaya çalıştık. Ateş kesilip tekrar etrafa bakmaya başlayınca, karşımızdaki C-4 koğuşunun üst kattaki yatakhanelinde, hemen girişinde, yangın çıktığını gördük. Saat 11:40’tı. Yatak, battaniye, giysiler ve şahsi eşyalar dışında büyük ölçüde beton ve demir ranzalardan oluşan koğuştaki yangın kısa sürede o kadar hızlı büyüdü ve yayıldı ki, böyle bir yangın ancak yangın bombası kullanılarak çıkarılabilirdi. Zaten arkadaşların üst katı tamamen terk ederek alt kattaki yemekhaneye çekildiklerini görmüştük. Yangın kısa sürede o kadar hızlı büyüdü ve yayıldı ki, alevler pencerelelerden adeta fişkiriyordu, yayılan ısıyı karşıdan biz bile hissediyorduk. Bir süre sonra havalandırma duvarını cezaevi koruma taburuna bakan dış tarafından yükseltilen bir yangın merdivenindeki 2 itfaiyeci, yangına su ve köpük sıkmaya başladılar. İtfaiyecilere bağırarak, “Yangını bizlerin çıkarmadığını, bizleri önce gazla boğmaya şimdi de yakmaya çalıştıklarını, bizler sağ çıkmayacak olursak bu gerçeği kamuoyuna duyurularını” söyledik. Bu sırada 7 numaralı nöbetçi er kulesine çıkmış askeri üniformalı görevliler tarafından fotoğraf ve video çekimleri yapılıyordu.

C-4 yatakhanelinde çıkarılan yangın söndürme işlemleri 20 dakika kadar sürdü. Dip taraflara su sıkılmadığı için oralar yanmaya devam etti. Bu arada koğuşun kalın pencere demirleri dahi ecüş-bücüş olmuştu. Saat 12:30 sularında, bu kez C-4’ün arkasındaki C-5 koğuşundan yoğun siyah dumanlar yükselmeye başladı. Orada da yangın çıkarıldığını anladık. Bu arada, blokları bağlayan maltaların üstündeki çatıdan, özel donanımlı erlerin arka taraflara doğru sandık sandık bomba taşıdıklarını görüyorduk.

“Yanıyorlar!.. Yanıyorlar!” haykırırları

Saat 13:00’ü biraz geçiyordu. Bayanların oradan çığlık sesleri ve “Yanıyorlar!.. Yanıyorlar!” haykırırları gelmeye başladı. Belli ki onların orada da yangın çıkarmışlar ve bazı arkadaşlar alevler arasında mahsur kalmışlardı. Zaten bombaları, öncelikle çıkışa -kapı ve

merdivenlere- yakın noktalardan açtıkları deliklerden atıyorlardı. C-4 yatakhaneli, gözümüzün önünde böyle yakıldı. Akşam bu kez bizim bulunduğumuz kattaki yangınlar böyle çıkarıldı.

Öğleden sonra saat 16:00-16:30’a kadar geçen süre içinde bizim oraya yeni bir yüklenme olmadı. Ama cezaevinin diğer taraflarından bomba ve silah seslerinin yanısıra kompresör, balyoz ve iş makinelerinin sesleri gelmeye devam ediyordu. Bu arada, bizim bulunduğumuz katta da, öndeki ve arka taraftaki odaların tavanları delinmeye çalışılıyordu. (Cezaevinin diğer koğuşlarından farklı olarak bizim kaldığımız C-3 koğuşu, zamanında revir ve tecrit koğuşu olarak yapılmış. Onun için hem üst hem de alt katı, genişçe bir salon biçiminde değil, dar bir koridor üzerine sıralanmış tek tek hücrelerden oluşuyordu). Yeni gaz saldırısının olmadığı bu kesitte, üzerimize zaman zaman ateş açılmaya devam edildi. Koridorda ancak sürünerek hareket edebiliyorduk. İçerde 14 kişiydik. Bunlardan 7’si TİKB davalarından (benim dışımda Kenan Güngör, Can Ali Türkmen, Turan Tarakçı, Tuncay Günel, Hakan Canpolat ve İsmail Yüce), 4’ü TKP(ML) davalarından (Aydın Hambayat, Cafer Cingöz, Hüseyin Yıldız ve Mehmet Can Targay), 3’ü ise TKP/ML davalarından (Hacı Demirkaya, Muzaffer Avunbay ve Hüsnü Turan) tutsaklardı. Her birimiz 3’erli-4’erli gruplar halinde, doğrudan ateş görmeyen hücrelere dağılmış olarak geçiriyoruz bu saldırı arası kesitleri.

Envai çeşit bomba ve silah kullanılıyordu

Saat 15:00 sularında, 1996 SAG şehitlerinden Tahsin Yılmaz yoldaşın son nefesini verdiği

yatağa oturmuş düşünüyordum. Yanımda da Turan Tarakçı vardı. Ara ara saldırının gelişimi, başka ne gibi korunma önlemleri alabileceğimiz vb. üzerine konuşuyorduk. Bir anda, öncekilere göre daha yakından gelen bir silah patlaması duyduk, aynı anda sağ omzumda yanmayla karışık bir acı hissettim. Üzerimde 2 kazak, 1 eşofman üstü ve fanila vardı. Turan’a, “Ben vuruldum galiba” dedim. O da sol gözünün üstünü tutuyordu. Gözünün dip tarafından da kan geliyordu. İkimiz de duvardan seken parçalardan yaralanmıştık. Oturma pozisyonumuzu ve vurduğumuz yerleri düşününce, bu silah bulunduğumuz hücrenin bayanlar koğuşu ile arasındaki ara maltaya bakan küçük penceresinden sıkılmıştı. Zaten bir süre sonra o hücrenin (baş taraftaki tuvaletten sonra 4. hücre) tavanı ve sözünü ettiğim penceresinin delinip, patlatılarak içeriye bomba atılmaya başlandığını farkettiler. Aynı şekilde baştan 7. hücrenin de tavanı delinmişti. Her iki hücreyi

de hızlı boşaltarak, tedbir olarak kapılarına ıslak battaniyeler gerdik.

Saat 17:00’ye doğru, 20:45’teki çıkışımıza kadar yoğunlaşarak sürecektir saldırı dalgaları başladı. Karşımızdaki C-4 koğuşu da düştüğü için, yan tarafımıza düşen öncekilere ek olacak, tam karşımızdaki çatıdan, alt kattaki odalara açılan deliklerden üzerimize bomba ve kurşun yağmaya başladı. Envai çeşit bomba ve silah kullanılıyordu. Sabahdan beri kullanılanlara ilaveten -muhtemelen- sinir gazı ve el bombaları da kullanılıyordu. Nişan alınarak yapıldığı belli nokta atışlarının yanısıra karşımıza mevzilenen ağır bir silahla çizgi halinde taranıyorduk. Hepimiz tek sıra halinde, koridor pencerelelerinin altına gelen duvar diplerine yattık. Üzerlerimizi kalın giyinmiş (bu arada ben yaralandığım sıra üzerimde olan giysileri ısladıkları için değiştirmiş, yine 3-4 kat giyinmişim), ıslak havlu ve battaniyelerle yüzümüzü ellerimizle korumaya çalışıyorduk.

Yoğun biçime kullanılan sinir gazının etkileri

Bu dalgalar sırasında, sabah yaşadıklarımızdan çok daha yoğun gaz kullanılıyordu. Ortalık da kararmıştı. Önümüzdeki ve arkamızdaki arkadaşları tabii güç seçebiliyorduk. Nefes alabilmemiz ise adeta olanaksızlaşmıştı. Özellikle o sinir gazı, tüm anlamıyla soluksuz bırakmanın yanısıra vücudu elektrik çarpmış gibi titretiyordu. Edirne’ye gelirken ringde bir yoldaş yaşadığını “Parmak uçlarımdan sanki içime bir şey akıyor ve beynim boşalıyormuş gibi bir hisse kapılıyordum” şeklinde tanımlıyordu. Edirne’de karşılaştığımız Çanakkale ve Bursa’dan gelen arkadaşlar da sinir gazının etkileri konusunda benzer şeyler anlattılar. “İnsanlar kontrollerini kaybediyor, bağıryor, çığlıklar atıyor, daha sonra kendilerini halüsinasyonlar gördükleri bir uykudan uyanmış gibi hissettiklerini söylüyorlardı” dediler. Benzer şeyler bizim orada da yaşandı. İçeriye düşen bombaların epey bir kısmını -vurulma riskini göze alarak- tekrar havalandırmaya attığımız veya üzerine ıslak battaniye örterek etkisizleştirdiğimiz halde içerde kalmak gitgide güçleşiyordu. Buna rağmen direnmekte kararlıydık, kimsede teslim olma düşüncesi yoktu.

Hareket gördükleri her noktayı ateş altına alıyorlardı

Dalgaların arası sıklaşmıştı. Bu arada megafonla veya seslenerek, içerde kaç kişi olduğumuzu öğrenmeye çalışıyorlardı, “Bütün diğer koğuşların çıktığını, geriye bir tek bizim kaldığımızı, bu gece bu işi bitirmeye kesin kararlı olduklarını, çıkmadığımız taktirde çok daha fazla gaz kullanacaklarını, ya üzerine filit sıkılan böcekler gibi boğulacağımızı ya da vurulacağımızı, çıkacak olursak işkence ve dayak olmayacağı sözünü verdiklerini” anons edip duruyorlardı. Fakat operasyonu yöneten sorumlu subay tarafından megafonla yapılan ‘ılımlı’ havadaki bu ‘resmi çağrı’lar, dört bir taraftan gelen galiz küfürler, hakaret ve tehditler arasında kaybolup gidiyordu. Birbirleri ile yaptıkları konuşmalardan, içerde bizim en fazla 3-4 kişi olduğumuzu zannettikleri anlaşılıyordu. Zaten 20:45’te dışarı çıktığımızda, 14 kişi olduğumuzu görünce çok şaşırıldılar. İlk karşılaştıklarımızdan bir üstegmen, “Bu kadar adam nereye sığırdınız? Nasıl durabildiniz içerde?” diye sorarak bu hayretini dile getirdi.

Gaz ve kurşun yağmuru, dedikleri gibi, yoğunlaşarak sürdü. Çeşitli noktalara kurdukları projektörlerle sürekli koridoru tarıyorlar, hareket

gördükleri noktayı ateş altına alıyorlardı. Daha önce de belirttiğim gibi, hepimiz pencerelerin altındaki kalorifer peteklerinin diplerine veya boşluklara tek sıra halinde yatmıştık. Bu sıranın biraz dışına kayan veya vücudunu hafifçe yükseltenin, kurşunu yemesi kaçınılmazdı. Saat 20:00-20:45 sularında, koridorun girişinde bulunan -yani bizim çıkabileceğimiz tek yerin ağzındaki tuvalet ile ondan sonra gelen 1. ve 2. hücrelerden alevler fışkırmaya başladı. Tavanda açtıkları deliklerden ve/veya küçük ara mazgal pencerelerinden yangın bombaları atmışlardı. Önlerdeki arkadaşların korunması için olabildiğince geriye doğru büzüştük. Bu arada suyumuz tükenmeye yüz tutmuştu. Çünkü her gaz saldırısı sırasında soluk alabilmek için, ellerimizi ve yüzümüzü gazın yakıcı etkisinden koruyabilmek için, ellerimizdeki havluları sulara batırıp batırıp üstümüzü ıslatıyorduk.

Her tarafımız yanıyordu, alevlerin içinde kalmıştık

Çok geçmeden baştan 4. ve en arkadaki 9. hücrelerde de yangın çıktı. Tam anlamıyla “iki ateş arasında” kalmıştık. Alevlerle aramızdaki bağlantıyı kesebilmek için, aradaki leğen, bidon, battaniye vb. türü eşyaları uzaklara atmaya veya elden ele geçirerek boş odalara atmaya çalışıyorduk. Fakat sürekli ateş altında tutulduğumuzdan bu kolay olmuyordu. Üstelik yerler su ve cam kırıkları içindeydi, alevler de çok hızlı büyüyor ve yayılıyordu. Biz arkada belli bir kontrol sağlayabilmiştik. Fakat ön tarafta daha fazla hücre yandığı için aradaki arkadaşlar zorlanıyorlardı. Nitekim Turan Tarakçı bu çabalar sırasında vuruldu. Daha önce tavandan atılan gaz bombalarının etkisini azaltmak için zemini ıslatıp kapısına ıslak battaniyeler gerdiğimiz 4. hücrenin kapısındaki battaniyeler tutuşmuştu. Onları asılarak sökebilmek için duvar dibinden yine sürünerek hafif yana doğru açılır açılmaz, sol omzundan kurşun yedi. Yarası ağırdı ve kan kaybediyordu. Biraz daha geriye çekerek yarasına tampon yapmaya çalıştık. Tam bu sırada önüne uzandığımız 7. hücrenin tavanındaki delikten bir el feneri uzatıldı. Etrafı taradıktan sonra bizleri farkedince fener söndü. Hemen ardından korkunç bir patlama sesi duyuldu, el bombası atmışlardı. Bir elimle Turan’ın kafasını korumaya çalışırken, bir elimle de başka bir havluyu -yüzümü de örtecek şekilde kendi kafamın üzerine attım. Patlamayla birlikte etrafa şarapnel ve cam parçaları fırladı. Bunlardan birinin belime saplandığını daha sonra farkettilim. Hemen arkamdaki İsmail Yüce de çeşitli yerlerinden yaralandığını söyledi.

Patlamanın şiddetinden, hücrenin kapısındaki kalın demirler bile yamulmuştu. El bombasını müteakip, aynı delikten o hücreye de yangın bombası atıldı. Artık önden arkadan her yer yanıyordu. Alevlerden uzak durabilmek için birbirimizin üzerine yığılmıştık adeta. İsmail önlere doğru kaydı. Fakat O’nun arkasındaki Hacı Demirkaya ve Aydın Hambayat geride mahsur kalmışlardı. 7. hücrenin kapısından fışkıran alevler Aydın’la aramıza gelmişti. Olabildiğince sıkışıp, büzüldüğümüz halde alevlerden uzaklaşamıyorduk. Çünkü toplam 9 hücreden 2’si hariç hepsi yanıyordu. Ayakkabımın tabanındaki lastiğin yumuşamaya başladığını hissediyordum. Elimizin altında kalan 1 şişe suyu ayakkabılarıma ve paçalarıma dökerek giysilerimin tutuşmasını geciktirmeye çalışıyordum. Bu sırada önlerdeki arkadaşların, “Yapabilecek hiçbir

şeylerinin kalmadığını, tutuşmak üzere olduklarını” belirterek “Çıkalım” önerisi geldi. Herkes mutabık olunca, “Ateşi kesmelerini, çıkmaya karar verdiğimizizi” duyurduk.

Bunun üzerine saldırıyı durdurdular. Harekatı yöneten ve megafonla konuşan subaydan “Yanmak üzere olduğumuzu, ayrıca bir yaralımızın bulunduğunu, öncelikle geride mahsur kalan arkadaşlarımızın bulunduğunu, dip tarafta merdivenlerin olduğu ön tarafa su sıkılmasını istedik.” Bunları yaptılar. Fakat kullandığımız malzemeler aşırı ısınıp eridikleri için, ön taraftaki arkadaşlar, kat girişine kurduğumuz barikatı açamıyorlardı. Bunun üzerine, dışarıdan yardım etmelerini istedik. Kendi aralarında “Ayrıca” olarak adlandırdıkları görevlileri gönderdiler. Bunlar elektrikli testerelerle barikatta bir gedik açtılar. Önce Turan’ı gönderdik. Arkasından birbirimizle kucaklaşarak birer birer çıkmaya başladık.

Merdivenlerde, özel donanımlı ve çoğu rütbeli subay ve astsubaylar tarafından karşılandık. Her yer yanmış-yıkılmış, demir ve beton parçalarıyla doluydu. Bunlar maltanın iki tarafına, ikişer, üçer sıra oluşturacak şekilde dizilmişlerdi. Erlerin çoğu robocop giysili, subay ve astsubayların çoğu ise ileri teknoloji ürünü teçhizatlıydı. Özellikle koğuş kapısının ağzında, çoğu üsteğmen rütbeli subaylar çoğunluktaydı.

Her taraftan küfür ve hakaretler, cop ve dipçik darbeleri yağıyordu

Merdivenlerde, özel donanımlı ve çoğu rütbeli subay ve astsubaylar tarafından karşılandık. Her yer yanmış-yıkılmış, demir ve beton parçalarıyla doluydu. Bunlar maltanın iki tarafına, ikişer, üçer sıra oluşturacak şekilde dizilmişlerdi. Erlerin çoğu robocop giysili, subay ve astsubayların çoğu ise ileri teknoloji ürünü teçhizatlıydı. Özellikle koğuş kapısının ağzında, çoğu üsteğmen rütbeli subaylar çoğunluktaydı. Her birimizi ince bir üst aramasından geçirdikten sonra ikişer-ikişer birbirimize kelepçelediler. Ben tek kaldığım için beni tek kelepçelediler. Bu arada yanına gelen üsteğmenlerden biri, “İçerde

başka kimse olup olmadığını, varsa söylememi, çünkü girmeden evvel koğuşu tekrar bombalayacaklarını” söyledi. Bu işlemler ve konuşmalar olurken, sağdan-soldan her birimize küfür ve hakaret yağıyordu. Sorumlu bir subay, görebildiğim kadarıyla bir binbaşı veya yüzbaşı, her birimizi bir astsubay ve refakatindeki erlere “zimetleyerek”, “Bunlara kimsenin vurmasına izin vermeyeceksiniz” emrini verdi. Eğer böyle kesin bir emir verilmemiş olsaydı, bizim o maltadan değil sağ, bütün halinde çıkabilmemiz dahi mümkün olmazdı. Buna rağmen, arka taraftaki er yemekhanelerine gidene kadar, hepimiz başımıza, suratımıza, sırtımıza, belimize, diz kapaklarımız ve kaval kemiklerimize inen dipçik ve cop darbelerinden tekme ve yumruklardan kurtulamadık. Öyle ki, bina dışına çıktığımızda, “Emir var, vurulmayacak” diye bağırarak bizi korumaya çalışan astsubaylar dahi hırpalandı bu saldırılar sırasında.

Cezaevi binasının yan tarafındaki er yemekhanelerine götürüldük. Burada daha üst rütbeli subaylar nezaretinde kurulan çeşitli masalarda kimlik tespitleri vb. yapıldı. Geriye sadece bizim koğuş kaldığı için 45 dakika-1 saat kadar süren bir işlemden sonra, ellerimiz arkadan sıkı sıkıya kelepçelenerek ring arabalarına bindirildik. Gece saat 22:00 civarında, Edirne’ye doğru yola çıktık. Arabaya binmeden evvel geriye dönüp baktığımda, projektörlerin aydınlattığı bizim havalandırmadan hala yoğun dumanlar yükseliyordu.

Edirne hücreleri girişindeki eziyet ve işkence

Bizim bindirildiğimiz ringde 23 kişiydik, C-4’ten ve C 13-14 havalandırmısından gelen arkadaşlar vardı. C 13-14’ten gelenlerden 3’ü 1. ÖO ekibinden, 3’ü de 2. ekipten, Ayhan Koş ayağından kurşunla yaralanmıştı. Üstünkörü sarmışlar ve o haliyle arabaya bindirilmişti. Zaten hemen hepimiz aşırı yorgun, yıpranmış, yaralı-bereli bir haldeydik. Yaralar soğudukça acılar açığa çıkıyor ve artıyordu. Fakat arkadan sıkı sıkıya vurulan zincirlerin acısı, bir süre sonra hepsini bastırmaya başladı. Yola çıkmadan evvel zincirlerin hiç olmazsa bir parça gevşetilmesi yönündeki başvurularımız, “Sıkın dışınızı, 2 saatlik yol gideceğiz zaten” denilerek reddedildi. Edirne’ye belki 2-2.5 saatte geldik. Fakat ilaveten arabanın içinde 12 saatten fazla bekletildik. 4 ring halinde getirilmişti. İçeri alma işlemlerine sabaha doğru başladılar. Herkes tek tek alınıyor ve işlemler “uzun” sürüyordu. Bunun nedenini içeri girince anladık. Yalnız sıra bizim arabaya gelince, yani içeri girmeden 1-1.5 saat kadar önce kelepçeler öne alındı. Bunun dışında ne su, ne tuvalet, hiçbir ihtiyacımız giderilmedi. Ellerimiz kütük gibi şişmiş, bileklerimizde yeni yaralar açılmış, kollarımız omuz başlarından kopmuşçasına uyuşmuştu.

Nihayet bizim de sıramız geldi. İlk olarak girişte soldaki bir odaya sokuldum. Odada subay, astsubay ve erlerin dışında, polis olduklarını düşündüğüm sivil şahıslar da vardı. Bir taraftan parmak izi alınıp yargılandığım dava, yargılandığım madde, kaç yıldır tutuklu olduğum vb. sorulup formlar doldurulurken, bir taraftan da “psikolojik sorgu” mahiyetinde sorular soruluyordu. Burada saçlı-sakallı halimizle fotoğraf ve video çekimleri de yapıldıktan sonra bu kez karşıda -girişe göre sağda- bir odaya götürüldüm. Burada da görevli astsubaylar tarafından bazı formlar dolduruldu. Oradan bitişikteki bir odaya alındım. Burada zorla saç-sakal kesiliyordu. Onun yanındaki odada da içlerinde ellerine ameliyat eldivenleri takmış 2 uzman çavuşun da bulunduğu astsubay ve erler tarafından çırılçıplak soyularak makat kontrolünün de yapıldığı bir arama dayatılıyordu. Bu onur kırıcı yaptırım ve uygulamalara karşı çıkan vahşice dövülüyordu. Burada aldığım dayaklar sonucu kaburgalarım kırıldı veya ezildi. Kendimden geçmiş bir halde yandaki 3. odaya sürüklendim. Burada da o halde -önüme numaralı bir levha tutularak- fotoğrafım çekildi. En sonunda kalabalık bir infaz koruma görevlileri tarafından sürüklenerek bir hücreye getirilip atıldım.

Yerimden kalkamıyor, soluk almakta güçlük çekiyordum. Getirildiğimde hücrede, üzerine bir battaniye, çarşaf, yastık kılıfı, nevresim atılmış bir yatak, bir çelik dolap, bir plastik masa ve sandalye vardı. Kendimi güçlkle yatağa attım. Battaniyeyi naylondan çıkarıp üzerime çekecek gücü bile bir süre bulamadım. Yere düştüğüm sıra, karnıma ve kasıklarım da yediğim tekmelerin etkisiyle farkına bile varmaksızın idrarımı altına kaçırmıştım. O halde, yerimden kalkmaksızın 5 gün yatağa bağlı kaldım. O süre zarfında ve sonrasında da sadece ilk günün gecesi, o da birkaç kez söylemem ve sayımda da durumumun kötü görünmesi üzerine revire çıkarıldım. Orada da bir Algesol krem sürüp geri gönderdiler.

Bütün bu yaşadıklarımı ana başlıklar halinde özetleyerek, 1 Ocak 2001 tarihli 2 sayfalık bir dilekçe ile Edirne Cumhuriyet Başsavcılığı ile onun kanalıyla İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı ve Adalet Bakanlığı’na suç duyurusunda bulundum. Ama duyduğum kadarıyla, bu katliam işkence ve eziyetlerin sorumluları hakkında değil, bizler hakkında soruşturma açılmış.

H. Selim Açıan
Edirne F Tipi Cezaevi
7 Ocak 2001

Eyleme katılan yoldaşımızın kaleminden dışarıdaki 53 günlük SAG eylemi süreci...

Kitlelerden gördüğümüz desteği kitle örgütlerinden göremedik

Hapishanelerde başlayan SAG'ın 24. gününde 4 TAYAD'lı aile dışarda SAG eylemine başladı. Bir hafta sonra Kızıl Bayrak'tan 1, TAYAD'dan 1 ve Devrimci Demokrasi'den 3 olmak üzere 5 tutsak yakını olarak, biz de Süresiz Açlık Grevi direnişine başladık. Bu ikinci grubun eylemi, sanatçı Haydar Bayar'ın evinde başladı. 4 TAYAD'lı aile ise sanatçı Bilgesu Erenus'un evinde başlamışlardı.

Her iki eylemin kitlelerden uzak ve iki farklı mekanda devam etmesi eylemin etkisini sınırlıyordu. Oysa tutsak yakınlarının SAG eyleminin amacı, zindanlardaki kararlılığı dışarıya taşıyarak, tutsak aileleri ve toplumu hücre karşıtı muhalefete ortak etmek, Ölüm Orucu Direnişi'nin sesine ses katmak ve bu eylemleri bir mevzi haline getirmektir.

SAG eylemimizin başlamasından günler önce, açlık grevinin yapılabileceği bir kurum aradık. Eylemin bir kurumda başlaması kitleler üzerindeki etkiyi artıracak, eyleme daha bir meşruluk kazandıracaktı. Fakat gördüğümüz hiçbir sendika ve kitle örgütü tutsak yakınlarına kapılarını açmadı. Her birinin farklı bahanesi vardı. Çoğunun ortaklaştığı nokta ise samimiyetsizlikleriydi. Bunun üzerine duyarlı sanatçıların evlerinde başladı.

Sanatçı Haydar Bayar'ın evinde sürdürdüğümüz SAG eylemine yoğun bir ziyaretçi akını vardı. Ziyarete gelenlerin çoğu tutsak aileleriydi. Basının ilgisi az da olsa vardı. Biz de kaldığımız yerden basın açıklamaları yaptık, köşe yazarlarına mektuplar yazdık. Eylemin 8. gününde çevre ile çıkan sorunlar yüzünden Haydar Bayar'ın evinden ayrıldık. Alibeyköy CHP binasında 3 günlük açlık grevi yapan tutsak yakınlarının yanına gittik. Haydar Bayar'ın evinde kaldığımız süreçte, 10'ar kişilik ekipler halinde 3'er günlük dönüşümlü destek açlık grevi de yapıldı.

CHP binasındayken oldukça yoğun ziyaretçi vardı. Çoğunlukla Nurtepe emekçileri ve gençliyi gelenler. Daha sonra Tiyatro dergisi Taksim'de bulunan yerini bize açtı. 4 TAYAD'lı aile ise Bilgesu Erenus'un evinde 10 gün kaldıktan sonra, başka bir sanatçının evinde eylemlerini devam ettirdiler. Sürekli çaba harcanmasına rağmen diğer grupla birleşebileceğimiz, kitlelerle daha sıkı ilişki içinde olabileceğimiz ve sürekli kalabileceğimiz merkezi bir yer bulunamadı. Tiyatro dergisinde bir gün kaldıktan sonra tiyatro sanatçısı Yiğit Tuncay'ın evinde kaldık. Burası fiziki olarak daha iyi olsa da, yine kitlelerden yalıttık. Burada 4 gün kaldık. Bu sırada önceki yıllarda kapatılan TAYAD'ın

mahkemesi kazanılmıştı. Hemen açma girişimlerine başlandı ve Taksim'de bir yer bulundu. Yiğit Tuncay'ın evinde kaldığımız günlerde, Kartal ve Pendik'te oluşturulan Ölüm Oruçlarıyla Dayanışma Komiteleri bizi ziyaret ettiler. Çevre ile sorun çıkmaması ve yer darlığından kaynaklı, otobüsle gelen kitleyi temsilen 5 kişi ile görüşebildik. TAYAD'ın yasal işlemleri bittikten sonra buraya geçtik. Böylece 4 TAYAD'lı aile ile birleştik ve bir basın açıklaması yaptık.

Basının ilgisi umduğumuzdan fazla oldu. Neredeyse gelmeyen kalmamıştı. Dışarıdaki kitle hareketi gitgide büyüyordu. 18 Kasım'da Ulucanlar Davası'nın duruşmasına 2 bine yakın insan

katılmış, Kızılay Meydanı militan bir eyleme sahne olmuştu. Ardından 25 Kasım'da Türkiye'nin dört bir yanından gelen hücre karşıtları bir kez daha Ankara sokaklarında Ölüm Orucu Direnişi'nin taleplerini haykırdılar. Eyleme yaklaşık 8 bin kişi katılmıştı. Ölüm Orucu Direnişi'nin etkisi gitgide büyüyor ve her geçen gün işçi ve emekçilere daha fazla ulaşıyordu. Reformist solu da safına kazanıyor ve sokağa taşıyordu.

Hücre karşıtı muhalefet giderek güç kazanıyordu. Özellikle tutsak yakınları her zamankinden daha fazla etkindiler. Eylemi sürdürdüğümüz TAYAD binası her gün yüzlerce ziyaretçinin akınına uğruyordu. Bizler de her türlü gelişmeye ilişkin basın açıklamaları yaptık. Kitlelere seslendik. Ankara'da olduğu gibi İstanbul'da da aydın ve sanatçılar hücrelere karşı bir birliktelik oluşturdu. Topluca TAYAD'a ziyaret düzenlediler ve basın açıklaması yaptık. Gruplar halinde 4 günlük dönüşümlü destek açlık grevi yaptılar. Ardından bir heyet oluşturup Ankara'ya Adalet Bakanı ile görüşmeye gittiler. Devlet üzerinde anlamlı bir basınçtı bu girişimleri.

Bu sırada sivil toplum örgütleri ve TBMM İnsan Hakları Alt Komisyonu'nun oluşturduğu heyetlerle görüşmeler başladı. Görüşmelerin başladığı ilk günlerde, yıllardır girilemeyen Taksim Meydanı'nda binlerce insan Ölüm Orucu gündemli eylemler yapıyordu. Ziyarete gelen insanları da Taksim eylemine yönlendirdik ve eylemi süreklileştirmeye çalıştık. Her akşam 19.00'da Taksim Meydanı'nda meşaleli yürüyüş gerçekleştiriliyordu. Burjuva medyanın baş gündemi Ölüm Orucu Direnişi idi. Ziyaretçiler her geçen gün biraz daha çoğalıyordu. Birçoğu ilk kez böyle bir eylemi görüyor, annelerin, kardeşlerin, arkadaşların tutsakları ölümüne bir direnişle sahiplenmeleri onları şaşırtıyordu.

Dışarıda SAG direnişine başlayanlardan bazılarının içeride herhangi bir akrabası yoktu. Buna rağmen sahipleniyorlardı tutsakları. Tutsaklar açısından da yakınlarının kendilerini kararlı bir direnişle sahiplenmeleri güçlü bir moral kaynağıydı. Açlık grevinde olan aileler cezaevlerini ziyarete gittiklerinde etkinlikler düzenleniyordu. Zindanlarda devam eden Ölüm Orucu Direnişi'yle dışarıdaki kitle hareketi birleşip devleti gitgide çıkmaza sürüklüyordu. Heyetle direnişçiler arasında süren görüşmenin hızlanması ve her an sorunun çözüleceği izlenimi yaratması, dışarıdaki kitle hareketini yavaşlatmış ve bir beklentiye sokmuştu. Görüşmeler ÖO'nun 55. gününde kesildi.

Örgütsüz kitlelerdeki beklenti, görüşmelerin kesilmesi ve sorunun tıkanmasıyla yerini hayal kırıklığına bıraktı.

ÖO direnişinin 61. gününde faşist devlet büyük bir gözü dönmüşlikle 20 cezaevinde katliam operasyonu düzenledi. Operasyonun devam ettiği günlerde Taksim Meydanı tekrar doldu. Katliam lanetlendi, militan sokak çatışmaları yaşandı.

Operasyona "hayata dönüş" adımı vermişlerdi utanmazca. Burjuva medyaya yansıyan görüntüler bile hapishanelere katliam için girildiğini gösteriyordu. Faşist rejimin Adalet Bakanı tutsak ailelerine devlete güvenmelerini öğütüyor, ölüme giden çocuklarını yaşatmak için operasyon yaptıklarını söylüyordu. Arsızlığın bu kadarı gerçekten görülüş şey değildi.

Operasyon sadece cezaevleriyle sınırlı değildi, dışarıda da binlerce kişi gözaltına alındı. Onlarcası işkenceli sorgulardan sonra tutuklanarak cezaevine atıldı.

Saldırının yaşandığı günlerde biz de saldırı bekliyorduk. Ona göre hazırlıklarımızı yaptık. Operasyonun 6. gününde bulunduğumuz TAYAD binası basıldı. Dernekler masasından geldiklerini ve arama yapılacağını söylüyorlardı. Bir otobüs çevik kuvvet, onlarca sivil ve resmi polis ellerinde balyozlarla arama yapacaklardı! Kolayından gitmeyeceğimizi biliyorlardı, ona göre hazırlık yapmışlardı.

Avukatları, kitle örgütlerini ve basını haberdar ettik. Yoğun bir uğraştan sonra içeri girmeyi başardılar. 5. kattan aşağıya kadar merdivenlerden sürüklendik. Arabada slogan attığımız ve başımızı eğmediğimiz için öldüresiye dövüldük. Darbelere dolayı 3 kişi baygınlık geçirdi. Hastaneye götürüldük. Doktorlar açlık grevindekileri tedavi için ikna etmeye çalıştılar. Sonuç alamayacaklarını anlayınca vazgeçtiler. Hastaneden Vatan'a götürüldük. Toplam 24 kişiydik. Güvenlik Şube'de onur kırıcı üst araması yapmak istediler, kabullenmedik. Hiçbir tutanağa imza atmadık. Hepimizi hücreye attılar. Aramaya izin vermediğimiz için montlarımızı aldılar. Ardından üşümemiz için koridorların camlarını açtılar. Su ve şeker talebimizi, sürekli kapı dövme eylemiyle ancak ertesi günün sabahı kazanabildik. Örgüte yardım ve yataklıktan mahkemeye çıkarıldık. Tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldık.

Daha sonraki süreç kitle hareketinin durulmasına sahne oldu. Dolayısıyla dışarıdaki mevzimizde de hızlı bir gerileme oldu. İlgi giderek azaldı. Gözaltından çıktuktan kısa bir süre sonra TAYAD gülünç gerekçelerle kapatıldı. Açlık grevine doktor Cem İşyap'ın evinde devam ettik. Böylece kitlelerle bağımlı büyük ölçüde koptu. Dışarıda çatışma oldukça sertleşti, tereddütlü güçler geriye çekildi.

Tutsaklar ise kapatıldıkları hücrelerde Ölüm Orucu'nu daha bir kararlılıkla sürdürüyorlar. Katliamın ve vahşetin tüm akıl almazlığına rağmen, devrimci tutsaklar tarihi bir zafer kazandırdılar devrim cephesine. Bu görkemli direniş devletin tüm planlarını altüst etti, bütün demagoji ve yalanlarını boşa çıkardı.

Dışarıdaki Süresiz Açlık Grevi direnişimizi 53. gününde noktaladık. Direnişimizi alanlara taşımak, zayıflayan kitle hareketine güç vermek, Ölüm Orucu Direnişi'nin sesini emekçi kitlelere duyurmak, dışarıyla içerinin mücadelesini birleştirmek çabasında yoğunlaşacağız.

Dünya Ekonomik Forumu'nun Davos toplantısı kitle gösterilerine hedef oldu...

Emperyalist küreselleşmeye militan kitlesele öfke!

Seattle, Washington, Prag ve Nice'ten sonra kapitalizme karşı büyüyen öfke bu kez kendini İsviçre sokaklarında ifade etti. 27 Ocak 2001 tarihinde İsviçre'nin Davos kentinde yapılan Dünya Ekonomik Forumu toplantısı kitlesele protestolarla karşılandı. Olağanüstü polise tedbirlerle İsviçre çapında seferber edilen asker ve polis güçlerine, günlerce süren ve toplumu terörize etmeyi ve gösterileri engellemeyi amaçlayan propagandaya, gösterilere karşı çok sert müdahalelerde bulunulacaktır tehditlerine rağmen, küresel sömürüye ve biraraya gelen kapitalist haydutlara karşı militan sokak çatışmalarıyla yanıt verildi. Önceki kapitalist zirveleri hedef alan protesto dalgalarının kitlelere sağladığı deneyim, mücadele isteği, cesaret, moral ve özgüven, dikkatlerin bu kez de Davos'ta yapılacak zirveye çevrilmesini sağladı. Dünya Ekonomik Forumu toplantısı 120 ülkeden sendikaların, sivil toplum örgütlerinin, çevrecilerin, öğrencilerin, anti-faşist grupların, devrimci ve komünist örgüt-partilerin, çeşitli demokratik kitle örgütü ve derneklerin de içinde yer aldığı yüzlerce organizasyon tarafından protesto edildi. Seattle'da onbinlerce emekçinin kapitalizme karşı patlayan öfkesi, Washington, Prag ve Nice'teki eylem dalgası İsviçre'de de militan bir karşılık buldu. 27 Ocak günü yapılan gösteri ve militan sokak çatışmaları, toplumsal hareketin ve sosyal çatışmaların son derece zayıf olduğu bu küçük ülkede emekçi kitleler üzerinde uyarıcı bir etkiye bulundu. Toplum gündeminde son derece önemli bir yer tuttu, önemli bazı tartışmaların yolunu açtı.

Çöken küreselleşme safsatası ve asalak kapitalistlerin itirafları

Bilindiği gibi, '90'lı yılların başında emperyalist burjuvazi ve ideologları tarafından kapitalizm "yeni" ve son sistem olarak kutsanmış, "tarihin sonu" ilan edilmişti. Revaçta olan kavram "yeni dünya düzeni" idi. Artık iki kutuplu bir dünya yoktu, ideolojiler ölmüştü, tek kutuplu dünyada "yeni dünya düzeni" kurulmuştu. Kurulan bu yeni düzende barış, demokrasi, özgürlük ve insan hakları egemen olacaktı. Ekonomi büyüme sürecine girecek, yoksulluk sınırlanacaktı. Krizdeki ekonomiler kurtulacaktı, vb., vb...

Yığınları sersemleten bu propaganda bombardımanı içinde Irak halkının başına tonlarca bomba yağdırıldı. Somali, Etiyopya ve Balkanlar'da halklar katledildi. Serbest piyasa ekonomisiyle demokrasinin dayandığı değerlerin temellerinin çürüdüğü para spekülörleri tarafından itiraf edildi. Uzak Doğu, Asya, Brezilya ve Rusya ekonomisi çökme eşğine geldi. Serbest piyasa ekonomisinin politik ifadesi olan "yeni dünya düzeni", işçi sınıfı, emekçi kitleler ve ezilen halklar için yıkıcı sonuçlar yarattı. Kısacası "yeni dünya düzeni"nin istikrarsızlık, savaş, yağma ve talan düzeni olduğu tüm sonuçlarıyla açığa çıktı. Böylece emperyalist bir hayal olan "yeni dünya düzeni" çöktü. Artık sahipleri tarafından anılmaz oldu ve neredeyse bu kavram unutuldu.

Gelinen yerde küreselleşme safsatası da çökmüş bulunuyor. Emperyalist küreselleşmenin dünya ölçüsünde sömürü ve saldırının azgınlaştırılması demek olduğu emekçi kitleler tarafından daha net görülüyor. Kapitalist sistemin içinde debelendiği kriz, keskinleşen iç çelişkiler, emperyalistler arasında kızışan rekabet, sınırsız sömürü ve baskı, burjuvazinin argümanlarını hızla çürütüyor, zehirli propagandasını çökertiyor. Daha da önemlisi, aptallaştırıcı propagandasına ve çizdiği umutlu gelecek tablosuna rağmen yakıcı gerçekleri itiraf etmek zorunda kalıyor.

Davos'ta da, boş temenniler bir tarafa bırakılırsa, dile getirilen bu acı gerçeklerdi. Dünya Ekonomik Forumu toplantısında başka gündemlerin yanısıra çevre, işsizlik, çalışma koşulları ve insan hakları gibi temalar da tartışıldı. Emperyalist haydutların bu konularda övünebilecekleri bir şeyleri yoktu. Bu konular onları zaten ilgilendirmiyor, onlar bunu sahtekarlığın ve ikiyüzlülüğün gereği olarak tartışıyor. Ekonomik sorunlara ilişkin olarak da temennilerden öteye gidemediler. Katılımcılar ekonomik sorunlara ilişkin konuşurken Marks'tan bolca alıntılar vermeyi de ihmal etmediler. Öngördükleri ekonomik sistem zaten Marks tarafından da ortaya konulmuştu! Toplantıda iyi bir dünya yaratmanın gerekliliği dile getirilerek, tekellere dünyanın iyiliği için daha fazla çaba göstermeleri gerektiği çağrısında bulunuldu. Üretimin doğayı tahrip etmeyecek tarzda yapılması rica edildi. Bunların yanısıra, dünya ülkeleri arasında eşitsizliğin geliştiği, yoksulluğun dünya çapında yaygınlaştığının altı çizildi.

Dünya nüfusunun yarısı günde 2 dolardan az bir gelire yaşamını sürdürmek zorunda bırakılıyor. Uluslararası sermaye gruplarının zirveleri ise sözümona bu sorunlara çözüm arama platformu oluyor. Gerçekte ise bu zirveler emperyalist-kapitalist sömürünün, yağma ve talanın önündeki engellerin kaldırılması işlevi görüyor. Kapitalist sistemin geleceği güvenceye alınmaya, tekellerin çıkarları korunmaya çalışılıyor.

Açlık, yoksulluk, işsizlik, sefalet, doğanın tahribi vb. gibi kapitalizmin ürettiği kötülöklere karşı çaba içinde olmak asla kapitalistlerin sorunu ve kaygısı değildir. Zira bu kapitalizmin doğasına aykırıdır. Geri kalmış ülkeleri borç batağına gömenlerin, İMF ve Dünya Bankası'nın politika ve reçeteleriyle ülke ekonomilerini çökertenlerin, işsizliği, açlığı ve yoksulluğu alabildiğine derinleştirenlerin, savaşları körükleyenlerin, doğayı vahşice tahrip edenlerin, insanlığın başına faşist militarist rejimleri musallat edenlerin, demokratik ve sosyal hakları tırpanlayanların dünyanın iyiliğinden, insanlığın çıkarlarından, yoksulluğa karşı mücadeleden, insan haklarından vb. söz etmeleri tam bir arsızlıktır. Kapitalizmin çabaları ve çırpınışları boşunadır. O bu sorunların hiçbirini çözmeye gücüne ve yeteneğine sahip değildir. Çünkü sorunların kaynağı sistemin kendisidir. Bu sistem döne döne sorunlar üretecek ve emekçi kitlelerin mücadelelerine hedef olacaktır. Emperyalist zirvelere karşı çeşitli ulustan emekçilerin militan kitle gösterileri sadece bir başlangıçtır.

Küresel kapitalist sömürü mücadelesinin dinamiklerini biriktiriyor

Sosyalizmin büyük prestij kaybıyla kapitalizmin büyük bir üstünlük elde ettiği, sınıf ve kitle hareketinin dibe vurduğu bir evrede ve mevcut tablonun umut kırıcı görüldüğü bir aşamada komünistler net bir tespitte bulunmuşlardır: "Bir dönem kapanmış yeni bir dönem açılmıştır. Yeni dönem proleter kitle hareketi ve halk isyanları dönemi olacaktır."

Gelişmelerin toplamı üzerinden bakıldığında, bu tespit ve öngörü kesin olarak doğrulanmıştır. Dünyanın dört bir yanında sınıf ve kitle hareketleri gelişiyor. Büyük halk hareketleriyle diktatörlükler yıkılıyor. Kapitalizmin bunalımdan kurtulmak için emekçilerin kazanımlarına yönelttiği saldırılar, ekonomik ve sosyal yıkım programları çelişkileri derinleştiriyor, mücadele dinamiklerini biriktiriyor. Değişik ülkelerdeki geniş çaplı işçi grevleri, kitle ve halk hareketleri bunun ürünü olarak

patlak veriyor. Kapitalizmin saldırı dalgasının işçi ve emekçi kitlelerin yaşamında yarattığı iktisadi, sosyal ve siyasal sonuçlara karşı gelişen mücadeleler radikalleşme eğilimi gösteriyor. Dünya ölçüsünde genelleşmiş bir hoşnutsuzluk hızla büyüyor. Dünyanın değişik ülkelerinde farklı biçimlerde ama ortak sorunlar ekseninde işçi ve emekçiler mücadelelere girişiyor. Derin bir ekonomik kriz ve dizginsiz bir sömürü ve baskı, ezilen ve sömürülen halk kitlelerinde mücadele isteğini geliştiriyor, bu toplumsal adalet ve eşitlik istemiyle birleşiyor. Kapitalist küresel sömürüye karşı mücadele ortak özellikler taşıyor. Sermayenin uluslararası kurumlarını hedefleyen protesto dalgaları enternasyonal bir nitelik taşıyor. Emperyalist zirvelere karşı gelişen protestolar çeşitli sınıf ve tabakalardan geniş bir yelpazeyi kapsıyor ve kapitalist sömürü ve barbarlığa duyulan öfkeyi temsil ediyor. Toplumdaki mücadele dinamiklerini harekete geçirmede bir işlev görüyor.

Ama bir başka gerçek de şudur. Bu eylemler tüm görkemliliğine rağmen kapitalizmin kendisini değil, sonuçlarını hedefliyor, iktidar perspektifini karartıyor, sınıf hareketini gölgeliyor. Devrimci bir perspektiften yoksundur ve şekilsizdir. Bunları belirtmek hiçbir şekilde bu eylemlerin önemini karartmak anlamına gelmiyor. "Kapitalizm öldürür, kapitalizmi öldürün!" şiarıyla yükselen küresel karşıtı kitlesele eylemler büyük bir önem taşıyor. Uluslararası sermayenin her zirvesi şahsında kapitalist sömürüye karşı büyük kitlesele öfke patlamaları önemli ve anlamlıdır. Zira bu artık bir kültür ve gelenek olarak da yerleşmiş bulunuyor. Eskiden zirvelerin sessiz sedasız gerçekleştiği, haydutların toplantılarını huzur içinde yaptıkları düşünüldüğünde, bu gösteriler daha bir anlam kazanıyor. Her zirve kapitalistler için büyük sıkıntılar yaratıyor. Ancak, kapitalizmi sorgulayan, emekçi hareketi üzerinde uyarıcı etki yapan, mücadele cesareti aşlayan bu eylemler gerçek içeriğine ve amacına ancak, sağlıklı bir proleter kitle hareketi zemininde kavuşabilir.

Her zirve toplantısı artık kapitalistler için kabusa dönüşüyor

Kabus belirlemesinde bir abartı yoktur. Şimdiye kadarki zirveler üzerinden bakıldığında, durumun böyle olduğu yeterince açıktır. Özellikle Davos'taki toplantı ve İsviçre devletinin tutumu buna somut bir örnektir. Sermayenin uluslararası kurumlarına artık rahat yok, huzurlu toplantılar dönemi geride kaldı. Her toplantı, aylar öncesi hummalı bir çalışma ve hazırlık süreci yaşanmasına neden oluyor.

İsviçre devleti Davos'ta yapılacak toplantının korkusunu neredeyse bir yıl öncesinde yaşamaya başladı. Toplantının ve katılımcıların güvenliği için

girişilen hazırlıklar bunu gösteriyor. Argüman “iyi bir ev sahibi olduğumuzu kanıtlamalıyız” biçimindeydi. Emperyalist efendilerin ve sermayenin güvenliği ve çıkarları için tam bir seferberlik yaşandı. Aylar önce Davos kentinde fiili hazırlıklar başladı. Otel ve pansiyonların müşteri almamaları salık verildi. Hangi kantonlarda ne kadar polis ve asker gücünün seferber edileceği, yolların nasıl kapatılacağı, girişlerin nasıl engelleneceği, hangi tepelere asker ve polislerin yerleştirileceği vb. inceden inceye tartışıldı. Son haftalar ise tümüyle bu konuya ayrıldı. Davos kentine orada ikamet edenlerin dışında kimsenin alınmayacağı hergün televizyonlardan duyuruldu. Gösterilerin yasaklandığı, katılanlar hakkında soruşturma açılacağı, gösterilere çok sert müdahalelerde bulunulacağı, döne döne televizyonlarda verildi. Müdahalenin nasıl yapılacağı tatbikatlarla ekranlara taşındı. Davos’un merkezi ve önemli yerleri tel örgülerle çevrildi. Toplumcu sindirmeyi ve terörize etmeyi amaçlayan yoğun bir propaganda yapıldı. Şiddet yanlılarının şiddet eylemlerinde bulunacağı, bunun karşısında polisin tutumunun sert olacağı, halkın can güvenliğini korumakla yükümlü oldukları vb. usanmadan anlatıldı. Protesto gösterilerine karşı ve toplantının güvenliği için alınan önlemlerin beş milyon İsviçre frangına mal olduğu açıklandı. Ancak hiçbir tehdit, hiçbir önlem binlerce kişinin Davos’a akmasını engellemeye yetmedi.

Yaklaşık 500 kadar bir kitle haftalar öncesi illegal bir şekilde ve uygun biçimlerde Davos kentine yerleşmeyi başardı. İsviçre devleti de bunu önceden açıkladı. 27 Ocak günü İsviçre’nin dört bir tarafından otobüsler ve trenler Davos’a aktı. Bütün sınırlarda olağanüstü önlemler alınması nedeniyle başka ülkelerden gelenler içeri giremediler. Ancak bir kısmı bunu başarabildi. İtalyanlar gümrükleri işgal ettiler. Otobanlarda durdurulan otobüsler otobanları saatlerce işgal etti. Tren seferleri engellendi. Her yer gösteri alanına çevrildi. Havada sürekli helikopterler uçuştu. Yaklaşık 2 bin kişilik bir gösterici grubu tren ve otobüslerle Zürih’e geldi. Tren istasyonunda biraraya gelen kitle şehir merkezine doğru yürüyüşe geçti. Polis barikatı militanca aşıldı. Militan sokak çatışmaları yaşandı. Lüks arabalar (Mercedes, BMW, vb.) ve MacDonalddlar ateşe verildi. Saatlerce polisle çatışıldı. Benzeri çatışma Davos kentinin merkezinde de yaşandı. Yüzlerce kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanların bırakılması için ertesi gün Zürih’te yeni bir gösteri örgütlendi ve tutuklananların bir kısmı serbest bırakıldı.

Olağanüstü önlemlere ve alınan yoğun tedbirlere rağmen binlerce kişi sokaklara çıktı ve ezici çoğunluğunu gençlik oluşturdu. Birkaç yüz kişilik kitle dışta tutulursa, protestocuların gövdesini İsviçreli oluşturuyordu. Bu küçücük bir ülke için son derece anlamlı bir sayıdır. Gösterilerin yasaklandığı, eylemlerin barışçıl olmadığı düşünüldüğünde, bu çok daha özel bir anlam ifade ediyor.

Kitlesel gösteriler ve militan çatışmalar kesin bir şekilde toplantıyı gölgede bıraktı. Günlerce gösteriler tartışıldı ve haberlerin ana konusu oldu, toplantıya ilişkin haberler bunun arkasından geldi. Zirve karşıtı protesto gösterileri İsviçre toplumunda emekçiler üzerinde uyarıcı ve cesaretlendirici bir etki yarattı. Ayrıca toplumda bazı tartışmaların yolunu açtı. Toplum ikiye bölündü. Polisye önlemlerin ve gösterilerin yasaklanmasının, toplantı, yürüyüş ve düşünce özgürlüğü gibi demokratik haklara yönelik bir saldırıyı ifade ettiği ve İsviçre gibi demokratik bir ülkede bunun kabul edilemeyeceği savunuldu. Gelişmelerden ve ortaya çıkan yüzbinlerce franklık zarardan polisin sorumlu olduğu vurgulandı. Eğer bir şiddetten söz edilecekse, polisye önlemlerin ve yasakçı tutumun kendisinin bir şiddet olduğu vurgulandı. Zirvecilerin toplanma özgürlüğü varsa, insanların da bunu protesto etme özgürlüğü vardır denildi. Bu ve benzeri tartışmalar, farkında olunsun ya da olunmasın, burjuva demokrasininin sorgulanmasını getiriyor ve bu demokrasininin ikiyüzlülüğü daha açık bir biçimde görülür hale geliyor.

Davos’taki emperyalist zirve bir kez daha kapitalizme karşı öfke patlamasına hedef oldu. İsviçre gibi bir ülkede önemli bir mücadele dinamiğini açığa çıkardı ve önümüzdeki sürece önemli bir deneyim kazandırdı. Mücadeleyi teşvik edici bir rol oynadı.

Ekvador’da binlerce kişi sokaklara döküldü

Ekvador’da bir yıl önce, krizden sorumlu tutulan Mahuad hükümetine karşı kitlesel gösteriler gerçekleşmişti. Ülkenin dört bir yanından başkent Quito’ya akan binlerce kişi başbakan Jamil Mahuad’a karşı protesto eylemleri yapmış, başbakanı, hükümeti ve parlamentoyu istifaya çağırılmıştı. Hükümet ve kongre binasına doğru yürüyüşe geçen binlerce öfkeli emekçiyi polis ancak barikat kurarak engelleyebilmişti. Yürüyüşçüler bu kez şehir merkezindeki parklara çadırlar kurmuşlar, talepleri kabul edilene kadar eylemlerini sürdürceklerini açıklamışlardı. Kitlesel protestolar yoğun asker-polis baskısı ve terörü ile engellenebilmişti. Ancak, ilan edilen sıkıyönetime rağmen, Mahuad hükümeti devrilmekten kurtulamamıştı.

İşbaşındaki hükümetin uygulamayı sürdürdüğü neo-liberal politikalar emekçi kitlelerin öfke ve hoşnutsuzluğunu büyütüyordu. Ocak ayının son haftası akaryakıt fiyatlarının yüzde 100 artırılarak, kamu taşımacılığına yüzde 75 zam yapılması öfke patlamasına neden oldu ve kitleler sokağa döküldü. 27-28 Ocak tarihlerinde başkente ulaşan 6 bin kişi, yürüyüşler gerçekleştirerek, barikatlar kurarak zamları protesto ettiler. Eylemler hafta içinde de sertleşerek sürdü. Başkent Quito’da protestocular polisle çatıştılar. Eylemler, öğrenciler, öğretmenler ve sendikacıların desteğiyle genişledi. Ülkenin dört bir yanından binlerce eylemci daha başkente doğu yola çıktı.

Şimdi tüm ülkede bir kaos yaşanıyor. Ülkenin birçok yolu ağaçlar ve otomobillerle kurulan barikatlarla kesildi. Birçok kentte yerel gruplar

eylemleri koordine edebilmek için toplantılar yapıyorlar. Riobamba kentinde bazı radyo ve televizyon kanallarının yalan haber verdiği için 12 bin kişi tarafından basıldığı haberi gazetelerde yer aldı.

Devletin kolluk güçleri bir yandan yürüyüşçülere saldırırken, eylemlerin buluşma merkezi olan Politeknik Üniversitesi’ni de abluka altına aldı. 4 bin kişi zorla içeride tutuluyor. Dışarı çıkanların tutuklanacağı tehditleri savruluyor. Kampüsün su, elektrik ve telefon bağlantısı kesilmiş durumda. Eylemlerin başlamasından bir gün önce, “Bu bir hareketlilik değil, ayaklanmadır” diyerek kitleleri barikat savaşına çağıran İndigenler Federasyonu-CONAIE başkanının da aralarında olduğu birçok kişi gözaltına alındı. Vagas iki gün sonra iki işçi önderi ile birlikte serbest bırakıldı, ama gözaltılar ve olağanüstü hal uygulaması sürüyor. Ordu şiddet kullanma tehditlerini sürdürüyor.

Tüm gözdağı, tehdit ve baskılarına rağmen kitlelerdeki öfkenin dizginlenemeyeceğini anlayan hükümet eylemcilerle yeniden masaya oturmak zorunda kaldı. Pazarlıklar aralıksız gerçekleşen eylemlerin gölgesinde sürüyor.

Enflasyonun yüzde 90’larda seyrettiği 12.4 milyon nüfuslu bu ülkenin dış borcu 11 milyar doları aşmış durumda. Dolar geçen sonbahardan beri ülkenin resmi para birimi. Bununla ekonominin rahatlayacağı, yatırımcıların güven duyacağı vaatleri yapıyordu. Ama tam tersine fiyatlar fırladı. Ekvador IMF’nin dikte ettirdiği neo-liberal ekonomi politikalar sayesinde daha da derinleşen bir ekonomik kriz batağında debeleniyor.

Güney Afrika:

Volkswagen işçileri direndiler ve kazandılar!

Ocak ayının son haftasında Güney Afrika’nın sanayi kenti Uitenhage’de 3 bin işçi biraraya geldi. Nedeni, mahkemenin 2000 yılı Şubat ayında işten atılan 1300 Volkswagen işçisinin yeniden işe alınması ile ilgili karar almasıydı. Kutlamalara Goodyear ve Ford Motor fabrikasından dayanışmacı işçiler de katıldılar.

Bir Volkswagen işçisi, “bu başarıyı dayanışmacıların kararlılıklarına borçluyuz” diyerek, dayanışmanın önemini vurguladı.

Herşey 1997 yılında bazı işyeri temsilcilerinin işçilerin onayına sunulmadan işverenle bir anlaşmayı imzalamasıyla başladı. Bu anlaşma ile haftalık çalışma günü 5’ten 6’ya çıkarılmış, mola süreleri kısaltılmıştı. 1999 yılında işçiler 15 yeni temsilci seçtiler. Yeni temsilciler bu anlaşmadaki maddelerin iptali ve emeklilik fonunun dondurulmasına karşı çalışmalara başladılar. İşveren, işçileri kışkırttıkları gerekçesiyle, işçi temsilcilerini 20 Ocak 2000’de polis eşliğinde görevden aldı ve haklarında disiplin cezası uygulanacağını açıkladı.

Bu, işçilerde öfke patlamasına neden oldu. İşçiler 5 gün iş bırakarak eyleme geçtiler. Bunun üzerine sendika konfederasyonu COSATU devreye girerek, yasal olmayan bu eylemi derhal bitirmelerini, kendilerini provokatörlerden arındırmalarını istedi. İşten atma tehditlerine rağmen işçiler işbaşı yapmayarak direnişi sürdürdüler. İşveren direnişçi 1300 işçiyi işten attı. Bunun üzerine Volkswagen işçileri, şehirdeki diğer işletmelerde çalışan işçilerle birlikte, grev kriz komitesi kurarak çeşitli eylemler örgütlediler.

İşten atılan 15 işçi temsilcisinin tekrar işe alınması için mücadele ettikleri için işten atılan 1300 işçi, kararlı direnişleri sayesinde kazandılar.

Dünyadan

kısa kısa...

Lübnan: Kamu çalışanları iş bıraktı

Lübnan’da yaşam koşullarının her geçen gün ağırlaşmasına, düşük maaşlara ve çalışma koşullarının gitgide kötüleşmesine karşı 40 bin Lübnanlı kamu emekçisi bir günlük greve gitti. Greve devlet okulları ve üniversitelerden 30 bin öğretmen ve öğretim görevlisi katıldı.

Bangladeş: Sol partilerin çağrısıyla genel grev

Aşırı işsizlik ve yoksulluğun varolduğu Bangladeş’te, IMF paketleriyle yaşam daha da çekilmez bir hale geldi. Hükümetin IMF patentli paketlerini protesto etmek amacıyla parlamentoda temsil edilmeyen 11 sol partinin çağrısıyla ülke genelinde genel grev ilan edildi. 1 Şubat’ta gerçekleşen grevde bütün okullar ve işyerleri gün boyu kapalıydı.

Fransa: Metro çalışanlarından grev

Fransa’da çalışma koşullarının ve maaşlarının iyileşmesini isteyen Metro çalışanları 2 Şubat 2001 tarihinde greve çıkarak olumsuz koşulları protesto ettiler.

TKİP tutsağı ve Ölüm Orucu direnişçisi Haydar Baran'dan yoldaşlarına mektup...

“Direnişimiz umudu, devrim davasına olan inancı daha da büyütecek!”

Merhaba, Böylesi önemli bir süreçte yoldaşlara yönelik olarak yerine getirmem gereken yazma görevini yerine getirememiş olmak beni rahatsız etti. Aynı durum ailem için de geçerli. Ailemle görüşme şansına sahip olduğum için, düşüncelerimin önemli bir kısmını ifade etmiş olmam

beni bir parça rahatlatı. Umudum yoldaşlarla ailemin beni anlayışla karşılamasıdır.

Elbette bu durum basit bir ihmal ve ertelemeyi kaynağınıyordu. Genel direnişimizin ilk günlerinden itibaren başlayan coşku ve heyecan, sorumluluklarımızı yerine getirme ile ilgili koşuşturma, politik yayımlarımıza daha fazla katkı sunma kaygısı, politik ve örgütsel süreçlere ilişkin düşünce ve önerilerimi formüle edip kolektifle paylaşma vb. öncelikler, objektif olarak, size yazacağım mektupların geri plana düşmesi gibi bir sonuca neden oldu.

Operasyondan birkaç gün önce bu noktada yoğunlaştım. Ama mektuplar yarım kaldı, bitirmeden hücrelere getirildik.

Sizlere kısaca şunları söyleyebilirim. Bulduğumuz koşullar çok sözün yolunu bağlıyor. Diyeceğim şudur ki yoldaşlar, önemli olan arkamızdan çok övgüler dizmenizi değil, kolektifi çok daha fazla nasıl güçlendiririz diye düşünmenizdir. Bu doğrultuda pratik siyasal çabayı yoğunlaştırmanızdır. Kolektifle bütünleşme, arınmanın, zayıflıkların aşarak güçlenmenin biricik yoludur. En zor görev ve sorumluluklar kolektif çaba ve yaklaşımla kolaylıkla yerine getirilebilir.

Kolektifi büyütmek, kolektifin sınıfla olan bağlarını güçlendirmekten geçiyor. Onu sınıf zeminiyle buluşturmaktan, sınıf zemininde yürütülecek siyasal çalışmayla kazanılacak kadrolarla güçlendirmekten geçiyor. Tüm hata ve zaafın köklü bir tarzda aşılması, sorunlarımızın çözümünü de bu noktada göstereceğimiz başarıyla doğrudan bağlantılıdır.

Bunun için iktidar olma bilinci ve kararlılığı ile yaşamın her alanında politika yapmak, tüm siyasal gelişmelere kendi cephemizden müdahalede bulunmak, taktik esneklik, doğru yöntem ve araçlarla sınıf ve kitle hareketini geliştirmek için sürece yüklenmek sorumluluğu ile yüzyüzeyiz. Ancak böylesi bir pratik-politik çalışmayla sınıfa güven verebiliriz.

Direnişimizin 103. günü yazıyorum bu satırları sizlere. 100 günü aşmamıza rağmen vücut direncimiz hala yerinde. Öte yandan hücre saldırısını patlamaya hazır bedenlerimizle püskürtme aceleciliği, beklemenin yorgunluğu, ipi bir an önce göğüsleme yarışının heyecanı giderek artıyor. Zira biliyoruz ki, 28 kardelenimizin ölümsüzleşen bedenleri, tabutlukları yıkmaya, zaferi kazanmamıza yetmedi.

Haydutlar “daha, daha!” diyorlar, daha çok beden istiyorlar. Ve biz biliyoruz ki; “bizde verecek daha çok can var!” diyen alını kızıl bantlılarımızla zaferi kazanacağız.

Sessizliği, ezilmişliği, sinmişliği, işçi ve emekçiler etrafında örülmüş terör barikatını ölümsüzleşen

bedenlerimizle kıracağız. Demagojiye ve yalana dayalı, direnişimiz üzerinde şaibe yaratmaya yönelik propaganda bombardımını, şehitlerimizin gerçeği açığa çıkaran ışığı ile etkisizleştireceğiz.

Direnişimizin görkeminden ve niteliğinden hiçbir şey kaybetmediği böylesi bir süreçte 100. gün kutlaması yaptık. Her gün daha da büyüyen, yüreğimizi ısıtan, umudumuzu büyüten direnişimizin 100. gününde, şiarlarımızı haykırdık, marşlar söyledik. 28 kardelenimizi hemen yanı başımızda hissettik. Şiarlarımızı haykırırken, sesleri sesimize kattı. Beraber halaya durduk, marşlar söyledik. Zira hepsi yüreklerimizde, ateş sıcaklığındaki nefeslerimizdeydi. Onları bir kez daha andık. İşçi sınıfı ve emekçilere zaferi hediye edeceğimize dair söz verdik.

Ölümsüzleşen kervanımıza katılan 28 boranımızın yüreğimizi burkan, öfkemizi bileyen, kararlılığımız, kazanmaya olan inancımızı büyüten güzellikleri, yüreğimizin en güzel yerinde saklı. Kardelenlerimizin fiziki olarak yokedilmeleri, onların onbinlerin yüreğine ve bilincine kazılı etkisini karartmayacak. İnancını için tereddütsüz ölme cüretlerini, insanlığın güzel geleceği olan sosyalizm için yürüttükleri can pahasına mücadeleyi unutturamayacak. Zira tarihin hafızası güçlüdür. Tarih bugüne kadar dizleri üzerinde yaşayanlarla değil, ayakları üzerinde başı dik alını açık olanlarla gerçek anlamını buldu, güzele doğru akışını

sürdürebildi. Bundan sonra da bu hep böyle olacak.

Yüreğimizde öfke, yüreğimizde inanç, yüreğimiz yangın yeri. İnsanlığın tüm değerlerini, güzelliklerini yok etmeye çalışan baskı, zorbalık, sömürü düzenine inat, yüreğimiz ölüm karşısında tereddütsüz ve dingin. Biz devrim gibi bir güzelliği, yumuşak zeminde yapılacak mücadele ile kazanılacak diye düşünmedik hiçbir zaman. Bedel ödene ödene yürünecek sarp bir yol belledik.

Kimi liberal yazar çizerler, yüreğinin kabuğunda yaşayanlar, başladılar direnişimizi zayıflatmak için kalem oynatmaya. “Davayı savunmak için yaşamak gerekir”miş, “Hiçbir şey uğruna ölmeye değmez”miş! Evet liberal baylar, biz ölmeye devam edeceğiz, özgürlük ve sosyalizmin bedeller ödenerek kazanılabileceği bilinciyle. Siz varın devam edin yumuşak zeminde politika yapmaya, muhalif rolü oynamaya.

Umudu ve devrim davasına olan inancı yıkamayacaklar. Direnişimiz umudu, devrim davasına olan inancı daha da büyütecek. Yaratacağı sarsıntıyla zaferimiz, devrime, devrimci politik önderliği olan güveni, ilgiyi daha da artıracak. Sınıfa yönelik devrimci politik çalışma için daha uygun bir ortam sağlayacak.

Sizleri kazanmaya olan sarsılmaz inancımınla özlemle kucaklıyor, yüreğimi yüreğinizin yanına koyuyorum.

Haydar Baran
29 Ocak 2001

Öncü İşçi İnisiyatifi'nde yeralan işçilerden ÖO direnişçisi Resul Ayaz'a mektup...

“Çoğalacak ve akın akın geleceğiz!”

Sevgili Resul yoldaş, merhaba;

Biz “Öncü İşçi İnisiyatifi” çalışanları olarak, şahsında, tüm Ölüm Orucu ve SAG direnişçilerini mücadelenin sıcaklığıyla selamlıyoruz!

Şu güne kadar zindanlardan göndermiş olduğunuz mektuplar bize güç ve kararlılık taşıdı. Dost ve düşmana hücrelere sığınmayacağımızı ifade etmişsiniz. Mektuplarınızı örgütlediğimiz etkinliklerde coşkunuzu yaşayarak okuyor ve insanların ne kadar etkilendiğini kendi gözlemlerimizle görüyoruz. Gerçekten de ne kadar güçlü bir iradeye sahip olduğunuzu her zamanki gibi kanıtladınız. Ölüm orucuyla sergilediğiniz direniş yolunuzu aydınlatıyor. Faşist sermaye devletinin sizleri hapsederek boşalttığı yerleri, bizler sınıf bilinçli işçiler olarak dolduruyoruz.

Sana faaliyetlerimizden bahsetmek istiyoruz. Geniş katılımlı işçi toplantısına katıldık. Toplantıda sınıfsal mücadelenin örülmesi için seçilen komitede yerimizi aldık. Ve hızla faaliyetimize başladık. Bildirgemizi kitle örgütlerine, legal sol partilerin binalarına ve sendikalarda örgütlü işyerlerinin toplantı salonlarının panolarına astık. “İstanbul/Avrupa yakasından çeşitli sektörlerde çalışan öncü işçiler” imzalı bildirimize işçilerden aldığımız olumlu tepkiler coşkunuzu artırdı. Mücadelenin içinde bire bir olmak çok güzel bir şey. Pişkin sıcak ekmeği aç bir çocukla paylaşmak gibi bir şey.

Evet Resul yoldaş!

Yaşam ancak kan emicilere karşı mücadele

edildiği zaman anlamlı olabiliyor. Sömürücülere karşı mücadele etmek, sınıf kardeşlerimize örgütlenme bilincini taşımak, siz direnişçilerin kızgın soluklarını solumak anlamına geliyor.

Bu mektubu yazan üç arkadaştan ikimiz 2000 SAG'ından önce mücadele sahnesinde değildik. SAG ve ÖO direnişinin ruhu bizi etkiledi. Ve sınıf mücadelesinde yeralma bilinci aşıladı. Ve biz inanıyoruz ki, sadece biz değil (ki çevremizde yedi-sekiz kişi aynı etkileşim içinde), bu şanlı direnişinizden etkilenecek partiye şöyle veya böyle yakınlaşan bir sürü işçi ve emekçi var.

Ama sermaye devleti size yaptığı baskılarla dışarıdaki emekçi kitlelere gözdağı vermeyi planlamaktadır. Sizleri hücrelere atıp tecrit ederek, bizleri sindirebileceğini düşünüyor. Fakat cellatların hesabı tutmayacak. Çoğalacak ve akın akın geleceğiz. Bizden korksular. Zaten korktukları için değil midir ki, sokaklarda üzerimize panzerlerle gelmeleri, dört duvar arasındaki yüreklerin üzerine iş makineleriyle, bombalarıyla, toplarıyla, tüfekleriyle saldırmaları...

Korkuları başlarına gelecek ve biz kazanacağız!

Sevgili Resul yoldaş, belki de mektubumuzu alamayacaksınız. Çünkü direnişin 111. gününe gelindi. Ancak yüreğimizden ve bilincimizden geçenleri, sadece seninle değil, içerideki tüm direnişçilerle, 19 Aralık ve Ulucanlar'daki devrim şehitlerimizle paylaşmak istedik. Seni, Haydar'ı, diğer yoldaşları ve tüm direnişçileri coşkuyla kucaklıyoruz.

Öncü İşçi İnisiyatifi'nden üç komite çalışanı

Ölüm Orucu direnişçisi**Hatice Yürekli'ye mektup...****“Devrim halayında buluşmak dileğiyle...”**

Sevgili güzel dostum, yoldaşım!

Yaşamı, yaşamayı anlamlı kıldığımız, nasıl yaşanması gerektiğini bir öğretici olarak yazdığımız Ölüm Orucu Direnişinizin sınırsız coşkusunu seni, yoldaşları, dostları selamlamak istiyorum. Sana yazmış olduğum bu mektubum bir öğrencinin teşekkürü olacak. Devrim ve sosyalizm okulu öğrencilerinin sizlere bir teşekkürü. Çünkü öğretilerinizden öğreniyor, yaptığımız Ölüm Orucu Direnişi'nizin ateşinden güç alıyoruz. Sevda hem de kara sevda ile devrim ve sosyalizmin değerlerine sarılıyoruz. Sizlerin öğrencileriniz olmaya devam ediyoruz.

Sana uzun zamandır mektup tadında hiçbir şey yazamadım. Yazamadım, 19 Aralık'ta TV haberleri cezaevlerinde başlatılan katliam operasyonlarını verirken duvarları nasıl yumrukladığımı. Paylaşamadım seninle, cellatların bir kez daha düşlerimizi parçalamaya gelişlerinde neler yaşadığımı.

Bizlerdeki ortak olan düşünceyi soracak olursan, ORTAK VE SARSILMAZ DÜŞÜNCEMİZ sermayenin eli kanlı iktidarının yine en büyük hatalarından birini yapıyor olmasıydı. Yenilgilerine bir yenisini daha ekliyordu. Sizleri yoketmeye, içeride ve dışarıda devrimcilere boyun eğdirebileceklerini düşünerek sabah uykularımızı parçalamaya gelmişlerdi. Geldiler girdiler düşüme. Orada tarihin baş eğmeyen devrimcilerinin başı dik, güneşe yolculuklarında onurluca şiarlaştığını görüp de, yenilgilerin en büyüğünü alarak çıktılar. Haberleri seyrederken bir an için geçmişe döndüm.

Sizlerle birlikte olduğum, paylaşımların en güzelini yaşadığım günlere. Bir öğrencinin yarın yanağından gayri herşeyi paylaşmayı öğrendiği zaman dilimine. Ümit yoldaşın da dediği gibi, üzerimize yağın kurşunları bile paylaşabilmeyi yaşamak. Yaşamı her gün daha da harlanan devrim inancıyla sürdürebilmeyi aslanan. Aslanan hayattı ve devrim okulunda öğrenilen her öğretici yaşamın sonuna kadar götürülmeliydi. Alınan her nefeste sevda ile sarılabilmeyi devrime. Ona varılacak sarp, kayalı yollarda bütün acılara, saldırılara siper edebilmeyi bedeni. Kıskançlıkla koruyabilmeyi gözbebeğimizi.

Sizlerin Süresiz Açlık Grevi'ne başladığınız 20 Ekim'den sonra yaşamakla ilgili herkes çok konuşup çok yorum yaptı. Bazen bu tartışmalar mide bulandırıcı bir hal aldı. İkiyüzlü satılık kalemşörler, hümanizm maskesini takan teslimiyetçiler yaşamı, yaşamayı içini boşaltarak sundular. “Ölmeyin, ne olursunuz yaşayın” diyorlardı, bedenlerini ölüm hücrelerine siper eden devrimci tutsaklara. Onlara göre yaşayabilirdiniz, fakat teslimiyet bayrağı çekilerek. Yaşayabilirdiniz uğruna teretdütsüzce ölüme gittiğiniz değerlerden soyundurulmayı kabul ederseniz. Yaşamı, sevmeyi, sevimiyi, paylaşmayı emek emek öğreten, bir nakış gibi işleyen sizlere, öyle anlar geldi ki, sırf ölmek için ölüme yattığınızı, ölümü fetişleştirdiğinizi söyleyen

ahmaklar bile çıktı.

Politik platformları çok uzun zamandır düzenin çöplüğünde, yozluğunda olup da devrim ideallerini çoktan terkedenler ise kendi bataklıklarına davet ediyorlardı sizleri. Yaşam adına onca methiyeler dizip teslimiyet platformlarının teorilerini yapıyorlardı. Oysa diz çökmenin bu kadar etraflıca anlatılması, maskelenerek süslenip sunulması, size ve değerlerimize utanmazca dil uzatılmasından başka bir şey değildi.

Bizler de yaşamamız için mücadele ediyorduk. Tam da eli kanlı sermaye iktidarına ve onun hücre politikasına karşı koyarak, set oluşturarak. Her gün sizin direnişinizden aldığımız güçle ve artan öfkemizle güne başlıyorduk. Gün sizinle aydınlanıyor, yaşamın kendisi bir başka anlam kazanıyordu. Biz bu duyguları yaşarken, hayatta kalmak adına onursuzca bir yaşamı sunanlara dönüp bakıyorum. Hayatları boyunca kendi mevkilerinden, evlerinden, servetlerinden, çevrelerinden başka bir şeye değer vermemişler. Yaşam onlar için mevki, yaşam onlar için para olup değer kazanmış. Nitekim 19 Aralık ve sonrası bir turnusol kağıdı görevini gördü. Bir bir maskeleri düşüyordu, ikiyüzlüce yaşam adına onca methiyeler dizilenlerin. Katliamcı devletin gösterdiği pervasızlığa ortak olup saldırdılar. Oluk oluk akan kana alkış tuttular. Onların yaşam dedikleri, sınırsız sarıldıkları işte bu kapitalizmin çöplüğüydü.

Dönüp bakıyorum bizleri ayakta tutan değerlere ve örnek aldığımız devrimcilerin hayatına. Yaşanılabilir miydi kendimizden başka herkesin üzüntüsünü üzüntümüz, acısını acımız yapmadan. En güzel ve en derinden aldığımız nefes ise, silah tarrakalarına karşı yoldaşlarla, siper yoldaşlarımızla halaya durulan 26 Eylül, 19 Aralıklar, barikatlar, fabrika direnişleriydi. Yaşamalıydık yarının devrim ateşini daha iyi harlayabilmek için. Habip olup yaşamak, her anı devrim için çarpan o kalple güneşe uğurlanmak... Ümit olup sınırları aşan o kahkahayla selamlayabilmek ölümü... Ahmet hoca gibi cellatların attığı bombaları geri püskürtmeye çalışırken zeybeğe durabilmek... Ulucanlar'da ON'larımızın halayına katılmak... 20 Ekim'de başladığımız Ölüm Orucu Direnişi'yle hücre politikasına karşı siper olmak...

Güzel dostum, canım yoldaşım;

Senin kardeş sıcaklığını paylaşmanın, yoldaşın ve öğrencin olmanın sevinci ile doluyum. Ben çok şanslıyım. Çünkü öğretileriniz rehberim olacak. Her ayrılık, düşen her kızıl karanfil bir hançer gibi saplansa da yüreğime, yüreğimize, o hançer eli kanlı iktidara kin olarak bilenecek.

Sana elveda demedim, demeyeceğim. Sana söz verdiğim gibi, güneşe yolculuğunda ağlamayacağım. Umudumun, yaşamın en güzel yerinde devrim halayında buluşmak dileğiyle... Seni, diğer yoldaşları ve dostları sınırsız kucaklıyorum. Şimdilik hoşçakal.

Ulucanlar'dan bir öğrencin

“F tipi” bir ülkenin günlüğünden...**1. BUZUN KIRILDIĞI YOLDAN...**

Bir gün dönemecinde, yanardağ ağzında suskun ve endişeli bekleyişler sürerken dağ sessiz sessiz kaynamaktaydı. ve sakindi.

Yamacında derinden gelen sesler duyulduğunda homurdanmaktaydı. Ve öfkeliydi.

(Artık bütün şafaklar birbirine benzemekteydi ve çoğalan rakamlara çoğul ekleri de eklenerek, ebedi ve edebi bir yürüyüşe çıkıyordu)

Yani, yamacımı tutuşturmak için dağ alev alev yanmaktaydı. Ve biraz da açtı, zafere ve sevdaya...

(20 Ekim 2000, cezaevlerinde Süresiz Açlık Grevi başladı)

2.

F tipi bir ülkenin kan tarlasında kanama mevsimi başladı. Hiçbir toprak, bu kadar bereketli değildi.

(21 Ekim 2000, SAG'da 2. gün)

3. CİNAYETE DOĞRU...

Cinayete yakın bir uzaklıkta duruyorum. -Herkes gibi!

Katli vacip görünen maktül adayları ölüme uzak bir yakınlıkta duruyor. -Herkes göremiyor.

Olay mahali cinayete hazırlanıyor. Farkında olmadan herkes ölüme şafak sayıyor.

Katiller; Katil adayı bile değiller, Ellerinde bir önceki cinayetin izleri duruyor. Maktül adayları; yumruklarında, bir önceki cinayetin öfkesini taşıyor.

(15 Kasım 2000 SAG 1. ayına girmek üzere)

4. ZAFER KOŞUSU

Yağmuru saçak altında karşılamayanlar fırtınalı bir yolculuğun notlarını tutuyordu

lekesiz hayatlarında. Ateşin üstünden atlamaktansa yangınlara basarak ilerlemeyi seçmişlerdi. Bu yüzden hepsi birer yangındı.

Ateşi çalmışlardı karanlık zamanların içinde

Prometeus'ça.

Tutuşturmak için o büyük meşaleyi yandılar-da-yandılar. Madem ateş düştüğü yeri yakıyordu, O kadar çok düşeceklerdi ki küllerinden yeni yangınlar alevlenecekti.

(Kasım 2000. Birinci Ölüm Orucu ekibi direniş bayrağını aldı. Bayrak taşıyan eller çoğalıyordu.)

5.

Kar yağıyor ama, lapa lapa değil. Hafif çiseliyor.

İçerde ölüm yağıyor, ama çiselemeden. Lapa lapa düşüyor içimize. Yakarcasına... Kanatırcasına...

Kar yağıyor.

Erken bir newroz'dur oysa.

Kar düşmeyen yerlere kan düşüyor. *(19 Aralık katliamı sonrası karlı gece)*

6. AÇEYA MEVSİMİ

Bir tutam kır çiçeği kopartıldı önce. Demet demetti artık ölümler. Sonra bir bir yolundular topraktan. Herbiri toprağa aykırı saksılara konu. Bağ bozumu bekleniyordu, ama küstüm çiçekleri değildi hiçbiri. Açıya mevsimini başlattılar. Ki güneşsiz, topraksız ve susuzken yeniden doğrudular güneşe doğru. Oysa, ne kadar da çok kırık dalları. *(devrimciler hücrelere sığmıyorlardı)*

7. ANKA KUŞLARI

Kaf dağımın ardındaki ülkede sürekli ölüm fermanları çıkarılıyordu masal kahramanlarına.

Kurşuna diziliyordu 7 cüceler, Pamuk Prensesi kurtardıkları için. Pinokyoyu asmışlardı, burnu uzamıyor diye. Şirin Baba vatana ihanetten yargılanmıştı, dil, din, ırk farkı gözetip Şirinleri Gargamel'e karşı isyana teşvik ettiğinden. Kırmızı başlıklı kız, kurdun midesinde kalmıştı hep. Boz bir kurdun, Kırmızı renkte bir başlık taktığı için. Pollyana intihar etmişti, mutlu olmak için hiçbir neden bulamadığından.

Kaf dağımın ardındaki ülkede kahramanlara yer yoktu.

F tipi bir krallık vardı çünkü orda. Bir de Anka kuşları...

Kendi külleriyle çoğalan.

Eylül

Bir kitap: Haydari Kampı

Zalongo Halayı'yla karşılanan ölüm...

Yunanlı yazar **Themos Kornaros**'un kaleme aldığı **Haydari Kampı**'nda olaylar, Almanlar'ın Yunanistan'ı işgali döneminde geçmektedir. İşgal döneminde SS'ler tarafından rehin alınan Petro Marmaraz'ın Nazi işkencehanelerinde ve Haydari Kampı'nda yaşadığı vahşet ve kahramanlıklar anlatılmaktadır.

Almanlar tarafından rehin alınan Petro Marmaraz, SS'lerin üssü olan Merlin işkencehanesine getirilir. 1 metre eninde, 8 metre yüksekliğinde eski bir bacayı andıran bir hücreye konulur. Kapı-pencere aralıklarından baktığında dışarıda gördüğü manzara onu oldukça şaşırtır. Günlerce işkence görmekten üstü başı paramparça, vücutlarının her yanı şişmiş, kanlar içindeki insanların nasıl bu hale geldiğini, gördüğü işkencelerden sonra anlar. Profesyonel katiller sürüsü tarafından günlerce işkence görür. Hücresinin üstünden haşlanmadık yeri kalmayınca kadar kaynar su boşaltılması, vücudunun hiçbir yerini oynatamayacak hale getiren askı seansları, dikenli tellerle her tarafı paramparça olana kadar atılan dayaklar vb...

Merlin işkencehanesinde gördüğü akıl almaz işkencelerden sonra herkes gibi Haydari Rehinerler Kampı'na götürülür. Naziler (yerli işbirlikçilerinin de desteğiyle) Yunan direniş ruhunun çözülmesi, halkın köleleştirilmesi, kişiliğinin yok edilmesi çabasıdır. Köle ruhlu, korkak, ve hain insanlar yaratmak amacıyla, Haydari Kampı 1943 Eylül'ünde kurulmuştur. Kampın oluşturulmasında temel hedef, içerideki tutsaklardan çok dışarıdaki halka korku salarak sindirmek, teslim almaktır. Haydari'de uygulanan insanlık dışı vahşetin gerisinde, en ince ayrıntılarına kadar düşünülmüş psikolojik bir saldırı yatmaktadır. İşkence ve terör, salt tutsakları bir an önce teslim almak ya da öldürmek için değil, teslimiyet ve korku mikrobunu dışarıya yaymak için uygulanmaktadır. Bu nedenle tutukluluk durumunun sonu belirsiz hale getirilerek, buranın ölümle özdeş olduğu duygusu aşılanmaya çalışılır.

Haydari Kampı'nda dört koğuş vardır. Birincisi rehinerlerin kaldıkları koğuşlardır. İkincisi 15. Koğuş, üçüncüsü 21. Koğuş, sonuncusu 1. Koğuş'tur.

15. Koğuş tecrit hücrelerinin bulunduğu koğuştur. Burada her türlü kötü muamele, işkence ve keyfi yaptırımlar had safhaya ulaşır. Tuvalete gitmek için bile dilekçe yazmaları gerekmekte ve dilekçenin cevabı günler sonra gelebilmektedir. 4x4 metre büyüklüğündeki bu odalara 50'şer kişi sığdırılır. Açlık, susuzluk, havasızlık bir yana, pislikten durulmaz bir haldedir (Bitler, tahta kuruları, böcekler vs.) Bu nedenle 15. Koğuş rehinerlerin korkulu rüyasıdır.

21. Koğuş'a gidenler ise en şanslılardır. Bu koğuşa kampa yeni getirilen rehinerlerin üzerlerinden çıkan eşya ve elbiseleri konulmaktadır. Buraya götürülen rehinerler (eşyaları verilmek üzere) Haydari cehenneminden kurtulmuş demektir. Ya salıverilir ya da en kötüsü bile Haydari'nin yanında cennet olan başka bir cezaevine gönderilir.

1. Koğuş'ta ise siyasi tutsaklar kalmaktadır. Buradaki tutsaklar Alman işgalinden önce, 1936'dan beri hapishanede bulunmaktadır. 1. Koğuş'takilerin düzenleri, paylaşımcılıkları, fedakarlıkları, yaratıcılıkları, insanlara değer vermeleri ve onların sorunlarıyla, sıkıntılarıyla uğraşmaları, düşman karşısındaki yiğitlikleri, kampta bulunan binlerce rehinerin saygı ve sevgisini kazanmalarını sağlamıştır. Düşmanın saldırısı her zaman, parolası "eksilmez irade, tam ve bölünmez kişilik, tutukluların

mukavemetinin çelikleştirilmesi" olan 1. Koğuş'taki siyasi tutsakların (aynı zamanda kampın kurmaylar kurulunun) karşı taarruzuyla karşılanır. Bu koğuşun temsilcisi, rehinerlerin kurtarıcı meleği olarak bilinen, dostun da düşmanın da saygısını kazanmış olan Napolyon Sukaçidis'dir.

Kamptaki birçok iş (temizlik, angarya gibi) 1. Koğuş tarafından düzenlenmekte, kimlerin ne yapacağı belirlenmektedir. Bu işler siyasi tutsaklar için özel bir önem taşıdığı için (angarya için çıkıldığında dışarıdan bilgi alabilmek, kampa gazete sokmak gibi) sadece güvenilir insanlara yaptırılmaktadır.

Düşman karşısında düzenli ve derli toplu durulması için kamptaki tüm düzen 1. Koğuş tarafından sağlanır. Kargaşalar, rehinerler arasındaki anlaşmazlıkların giderilmesi, dağınıklığın aşılması için ciddi çaba sarfedilir. Örneğin tecrit hücrelerinde rehinerlerin sorunlarını, sıkıntılarını çözebilmek için, belli riskler göze alınarak, içlerinden birini senaryoyla tecrite gönderirler. Kısa bir süre sonra tecrit hücreleri düzenli hale gelir, pislikler temizlenir (tahta kuruları ve bitlerden kurtulurlar) vb. Yaşamları düzene giren tutsaklar arasındaki husumetler kısa sürede sona erer.

Rehinerler için sayımlar bir işkenceye dönüştürülmüştür. Faşist SS komutanı kırbaçıyla, sudan bahanelerle ya da bahaneye gerek duymadan, sık sık rehinerleri kan-revan içinde kalana kadar dövmetedir. Ayrıca kampta sık sık kurşuna dizme olayları yaşanır. Faşist SS'ler dışarıda öldürülen her Alman karşı en az 50 rehineyi kurşuna dizerler. Tutsaklar kampa gelen arabalardan, makineli tüfeklerle her yanı saran askerlerden, SS subayının kullandığı kırbaçtan, verilen yemeklerden bile, birçok kişinin kurşuna dizileceğini anlayabilmektedirler.

Haydari Kampı'nda her yeni gün yeni acılarla başlarken, 1 Mayıs günü rehinerler için oldukça iyi başlar. 150 rehine serbest bırakılır. Her yana iyimserlik yayılmıştır. Rehinerler sayım için avluya çıktıkları zaman şaşırtıcı bir tabloyla karşılaşılır 1. Koğuş'taki 260'ların durumu oldukça gariptir. Her gün sayımda yüzlerli sıralar oluşturulurken, bugün 260'lar tek sıra halinde disiplinli bir şekilde durmaktadırlar. Hepsi oldukça neşeli görünmektedir. En yeni, en temiz elbiselerini giymiş, traşlarını olmuşlardır. Rehinerler buna bir türlü akıl erdiremezler, bir bildikleri var diye düşünürler.

Sonuçta mesele anlaşılır. Birkaç gün önce çıkan çatışmada iki Alman generali öldürülmüştür, buna misilleme olarak o gün 1. Koğuş'tan 200 kişi kurşuna dizilecektir. 1. Koğuş'taki tutsaklar haberi bir gün önce öğrenmişler ve ölümü temiz elbiseleriyle ve neşeli bir şekilde karşılama kararı almışlardır. Bu arada faşist SS komutanı hızla avluya girer. Elleri titremekte, konuşmakta güçlük çekmektedir. Kırbağını bile yanına almamıştır. Kimse onun bu haline anlam veremez. Beceriksizce cebindeki ölüm listelerini çıkartıp, titrek bir sesle okumaya başlar. İsmi okunan her tutsak bütün gücü ve inancıyla "burada" diye bağırıp, avluya dizilmiş binlerce tutsağa bir konuşma yapar ve onurlu bir biçimde ve görevini yerine getirmenin rahatlığıyla ölüm sırasındaki yerini alır. 1. Koğuş'daki tutsakların yüzlerindeki kin ve nefret, aynı zamanda sakin, güven verici yüz ifadesi, tebessüm, binlerce tutsağın yanısıra düşmanı da hayrete düşürmüştür. Ter içinde kalan komutan isimleri okumakta zorlanmakta, liste üzerinde sürekli değişiklik yapmaktadır. İşine yarayacak insanları (hizmet ekibi ve mutfak için) listeden çıkarıp, yerlerine başka isimler yazmaktadır.

Komutan Napolyon'un ismini de okur. Kendisi de böyle bir hatayı nasıl yaptığına şaşırmıştır. Çünkü Napolyon Haydari Kampı'nda tüm düzeni sağlayan biridir. Düşman rehinerleri öldüresiye döverek bile düzeni sağlayamazken, Napolyon'un tek bir konuşmasıyla sorunlar çözülmektedir. Bunun için düşmanın ona ihtiyacı vardır. Napolyon'un bu konumu, tutsakların ona olan saygı ve sevgisinden, yiğit bir savaşçı olmasından kaynaklanmaktadır.

Napolyon ismi okunur okunmaz dimdik bir şekilde sırasına geçer. Yardımcısı Tanaş'a dönerek, ona "bir Yunanlı olduğumu, bir rehine olduğumu, Yunanlı rehinerlere, esir savaşçılara hizmet ettiğimi unutmamasını, onlara karşı iyi, merhametli ve yumuşak davranmasını" söyler ve Tanaş şahsında tüm rehinerlerle vedalaşır. Komutan Napolyon'un yerine başka bir rehineyi göndermek ister, ama başarılı olamaz. Çünkü Napolyon kendisi yerine başkasının kurşuna dizilmesini asla kabul etmez.

Komutan çaresizce listeleri okumaya devam eder. İsimleri okunan tutsakların sanki düğüne gider gibi neşeli, aynı zamanda dimdik olmaları düşmanı ezer. Karşılarında tir tir titreyen, boynu bükük, yalvaran bakışlar görmeyi uman SS komutanı, bu tablo karşısında yerin dibine girmiştir. İnanç ve irade karşısında çaresizce kalmıştır.

Binlerce tutsak bu 200 yiğit devrimcinin, düşmanın saldırılarını, inançlarına bağlılıklarıyla, ölümü küçültmeleriyle nasıl tuz-buz ettiklerine tanık olur. Listenin okunmasının bitmesinin ardından bu 200 yiğit insan kurşuna dizilmek üzere boş alana götürülür. Koğuşlardaki tutsaklar neler olduğunu göremeseler de, kulakları sağır eden marş seslerini duymaktadırlar.

Daha sonra rehinerlerin tanıklardan (sarhoş SS askerlerinden) öğrendiklerine göre; düşman şok olmuş bir şekilde devrimcilerin birçok talebini kabul etmek zorunda kalmıştır. Normalde kurşuna dizilirken sadece iç çamaşırlar ile kalmırken, tutsaklar elbiseleriyle kurşuna dizilmeyi kabul ettirmişlerdir. Alan dar olduğu için kurşuna dizme 20'şerli gruplar halinde olmuş, kurşuna dizilmeden önce 200 kişi marşlar ve türkülerle büyük bir çember oluşturup halaya durmuşlar, ölümü böyle karşılamışlardır. Kurşuna dizilen her 20 kişiden sonra halaya ara vererek, düşmanın el sürmesine izin vermeden yoldaşlarını kendileri arabalara taşımışlardır. Ardından halaya devam edilmiştir. Sadece son 20 devrimcinin cesedini düşman askerleri taşımıştır. Taşıma sırasında ölümlere saygılı davranmadıklarından dolayı askerler SS subayı tarafından kırbaçlanmıştır. Ölümüne meydan okuyan bu onurlu devrimciler, insanlıktan uzak SS'lerin bile saygısını kazanmışlardır.

Alman askerlerinin tarif ettikleri ayak hareketlerinden, 200'lerin çektikleri halayın "Zalongo Halayı" olduğu anlaşılır.

200'lerin ölümünden sonra tüm koğuşlara derin bir hüznün ve sessizlik çöker. Herkes aylarca 200'lerin niçin mücadele ettiği, kahramanlıkları, ölümüne meydan okumaları üzerine konuşur. Binlerce rehine yaşamın her alanında onları örnek alır, onlar gibi olmak için çaba gösterir.

Bir süre sonra kampa dışarıdaki mücadelenin çok büyük bir ilerleme sağladığı haberleri gelir. 10-15 gün kadar sonra Almanlar apar topar kaçarlar. Artık Haydari Kampı'nın avlusunda in-cin kalmamıştır.

"Ama bazı geceler, hele hayaletlerden korkmayanlar, ay ışığının altında bazı gölgelerin Zalongo halayını çektiklerini görebilirler."

M. Okan

“Devrimci Taktiğin Sorunları”**Devrimci taktiğin teorik, pratik ve güncel sorunlarının ayrıntılı bir sunuluşu**

(Eksen Yayıncılık tarafından yayına hazırlanan “Devrimci Taktiğin Sorunları” kitabının “sunuş” metnidir...)

Devrimci politika ve taktiğin sorunlarının genel planda taşıdığı özel önem, herhangi bir açıklama gerektirmez. Devrimci bir teorik temele, programa ve bunların ürünü olan devrimci bir stratejik çizgiye sahip olan her devrimci işçi sınıfı partisinin temel amaç ve hedeflerine yürümedeki başarısı, devrimci politika ve taktiğin sorunlarında ne derece ustalaştığı ile sıkı sıkıya bağlantılıdır. TKİP Kuruluş Kongresi bunun bilincinde olarak soruna gereken önemi vermiş, konuyu çok yönlü ve ayrıntılı olarak ele almıştır. TKİP’nin öteki temel metinlerinde gördüğümüz, en temel üstünlüğü burada da, “devrimci taktiğin sorunları” olarak tanımlanmış bu konuda da görmekteyiz. Ele alınan konu hiçbir biçimde partinin kendi dar sorunlarına indirgenmediği gibi, salt belirli bir dönemle de sınırlanmamıştır. Tersine, genelden hareketle, öncelikle konuya ilişkin teorik ve ilkesel bakış açısı, enine boyuna irdelenerek ortaya konulmuş; bu yapılırken, Türkiye sol hareketinin ve partinin kendi kuruluş sürecinin deneyimlerinin eleştirel değerlendirilmesinden en iyi biçimde yararlanılmış; bu, dönemin çok yönlü bir siyasal tahliliyle birleştirilmiş; ve nihayet, tüm bunlardan hareketle partinin döneme ilişkin taktik çizgisi somutlanmıştır.

Burada sunulan kapsamlı metinlerin de tanıklık ettiği gibi, devrimci taktiğin sorunları TKİP Kuruluş Kongresi çalışmaları içerisinde özel ve ağırlıklı bir yer tutmuştur. Sorunun taşıdığı genel önemin yanısıra, partinin kuruluşunu önceleyen süreçle ilgili olarak devrimci politikayı somutlamadaki yetersizliklerine döne döne vurgu yapan bir hareket için, bu anlaşılır bir durumdur. Nitekim elinizdeki kitabın ilk ana bölümü temel bir sorun olarak, öteki bölümleri ise vesile doğdukça, bu yetersizlikler üzerinde özel bir tarzda durmaktadır.

Devrimci politika ve taktiğin sorunlarının genel planda taşıdığı özel önem, herhangi bir açıklama gerektirmez. Devrimci bir teorik temele, programa ve bunların ürünü olan devrimci bir stratejik çizgiye sahip olan her devrimci işçi sınıfı partisinin temel amaç ve hedeflerine yürümedeki başarısı, devrimci

politika ve taktiğin sorunlarında ne derece ustalaştığı ile sıkı sıkıya bağlantılıdır. TKİP Kuruluş Kongresi bunun bilincinde olarak soruna gereken önemi vermiş, konuyu çok yönlü ve ayrıntılı olarak ele almıştır.

TKİP’nin öteki temel metinlerinde gördüğümüz en temel üstünlüğü burada da, “devrimci taktiğin sorunları” olarak tanımlanmış bu konuda da görmekteyiz. Ele alınan konu hiçbir biçimde partinin kendi dar sorunlarına indirgenmediği gibi, salt belirli bir dönemle de sınırlanmamıştır. Tersine, genelden hareketle, öncelikle konuya ilişkin teorik ve ilkesel bakış açısı, enine boyuna irdelenerek ortaya konulmuş; bu yapılırken, Türkiye sol hareketinin ve partinin kendi kuruluş sürecinin deneyimlerinin eleştirel değerlendirilmesinden en iyi biçimde yararlanılmış; bu, dönemin çok yönlü bir siyasal tahliliyle birleştirilmiş; ve nihayet, tüm bunlardan hareketle partinin döneme ilişkin taktik çizgisi somutlanmıştır. Kitabın ilk üç ana bölümü bu açıdan birbirini tamamlamakta ve üçüncü bölüm partinin döneme ilişkin taktiğini irdelemekte ve somutlamaktadır.

Bu üç bölüm birbirini organik olarak bütünlemekle birlikte, bu kapsamlı materyal içinde TKİP Kuruluş Kongresi’nin döneme ilişkin tahlilini öncelikle incelemek isteyen okurlar, buna dosdoğru üçüncü bölümden başlayabilirler.

Kitabın dördüncü bölümünde, bazı özel konu ve alanlara ilişkin olarak partinin dönemsel yaklaşımları irdelenmektedir. Beşinci bölümde, kongrede oluşturulan taktik komisyonun sunduğu bir dizi taslak metin içinden yalnızca konunun genel çerçevesine ilişkin olan ikisine yer verilmektedir.

Altıncı bölüm, tümüyle ordu içinde parti çalışmasının sorunlarına ilişkin metinlere ayrılmıştır. Bunlardan ilk ikisi kongre metnidir. Sonuncusu ise bu konuda kongreye bir tartışma platformu hazırlayan Tuna yoldaşın (Ümit Altıntaş) kongre sonrasında aynı konuda kaleme aldığı bir makedir.

Yedinci bölümü oluşturan son metin, kongre hazırlık sürecinin başlangıç evresinde yapılmış temel önemde bir politik tartışmayı içermektedir. Konu o dönem gündemleşen seçimler vesilesiyle ele alınmış olsa bile, tartışmanın asıl eksenini reformist solun geniş ve çok yönlü bir perspektif içinde irdelenmesidir. Tartışmanın dayandığı temel perspektifler ve ortaya çıkardığı somut sonuçlar bu açıdan günümüze de ışık tutmaktadır.

İçeriğini oluşturan metinlerin tamamı kongreyi izleyen dönemde süreli yayınlar üzerinden kamuoyuna sunulmuş bulunan bu kitabın, devrimci taktiğin teorik-illesel ve pratik sorunlarına ilgi duyan her okur için özel bir anlam taşıdığına, umulan yararı fazlasıyla sağlayacağına inanıyoruz.

27 Ocak ‘01

Devrimci taktik çizginin zorunlu önkoşulları

Devrimci politika yapabilmek için herşeyden önce sağlam bir teorik temele, açık ve net bir programatik çerçeveye ve bunun bir parçası olarak, devrimci bir stratejik çizgiye sahip olabilmek gerekir. Elbette politika bunlarsız da yapılır. Ama bu dar ve kısır, gelecek perspektifinden yoksun, günübürlük, kendiliğindenci ve dar pratikçi bir politika olur...

Devrimci politika yapmanın temel koşulu, herşeyden önce, devrimci bir teorik temele ve programa, bu çerçevede devrimci bir stratejik çizgiye sahip olabilmektir. Çünkü devrimci politika ve taktikler, bu stratejik hedefe ulaşabilmek içindir. Ama, eğer genelde bir programınız ve stratejik çizginiz varsa, ve doğal olarak pratikte ona hayat vermek istiyorsanız, bu durumda politika yapmasını başarmak durumundasınız. Genel doğrularınızı kitlelere gündelik mücadele içerisinde kavratılabilmek, onları kendi stratejik hedef ve amaçlarınıza politika yaparak kazanmak, onların bilinç ve örgütlenmelerini aynı stratejik hedef çerçevesinde başarıyla geliştirmek, hoşnutsuzluk ve hareketliliklerini daha ileri noktalara yine başarıyla yönlendirebilmek durumundasınız.

Bu ise doğru ve isabetli devrimci taktiklerle, başarılı bir politika üretme pratiğiyle sağlanabilir ancak. Politika yapamadığınız ölçüde, taktik çizgi üretip bunu hayata geçiremediğiniz ölçüde, belirlediğiniz genel programatik hedefler, saptadığınız genel stratejik çizgi, kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur. Güç, politika yapılarak kazanılır. Devrimci politika ise, ancak bir stratejik perspektif içerisinde yapılabilir. Ama devrimci bir stratejik çizgiyi adım adım hayata geçirebilmek de, ancak doğru devrimci taktikler ile, ancak pratik politika üretmekle ve o politikayı başarıyla uygulamakla olanaklı olabilir.

(“Devrimci Taktiğin Sorunları” kitabının arka kapak metnidir...)

Yok saymak çözüm mü?

Kemal GÖKTAŞ

(Radikal İki/4 Şubat 2001)

Türkiye unutmaya çalışıyor. Unutmak için yok sayıyor. F tipi cezaevlerinde, yüzlerce tutuklu ve hükümlünün ölüm orucunda 100 günü aştığını ve ölüm karabasanının genç insanların üzerine çöktüğünü görmezden geliyor Türkiye. "Hayata Dönüş" operasyonunda 33 insanın ölümü unutuldu bile. FP'li Mehmet Bekaroğlu'nun deyişiyle "ölümleri seyretmeye mahkûm olduk". Hem de gönüllü olarak.

Acar TV muhabirlerinin "İçişleri Bakanlığı bu operasyona 'Hayata Dönüş' adını verdi" anonsları aslında yalnız cezaevlerinin değil, dışarısının da hayata döndürüleceğinin mesajını içeriyordu. "Hayata Dönüş" tanımlamasında buyurganlık her şeyi unutmamızı, hiçbir soru sormamamızı telkin ediyordu; öyle de oldu. Her şey sunulduğu gibi kabul edildi. Gazeteciliğin merak ve soru sorma dürtüsü nedense unutuldu. Her şey resmi ağzların anlattığı gibiydi, aksine bir soru sorulması, bir şüphe belirtilmesi, mazallah, F tipine karşı çıkan teröristlerle aynı kefeye konulmak demektir. Adalet Bakanı'nın deyişiyle "devlete karşı şüphe belirten sorular lütfen sorulmasın" dı.

Yine Bakan'ın deyişiyle "kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşlarının" F tipine "insan haklarına ciddi aykırılıklar" taşıdığı gerekçesiyle karşı çıkması da bir şey ifade etmiyordu. Bakan'ın tüm dünya önünde verdiği, "Uzlaşma olana kadar erteledik" sözünü unutup, F tiplerine sevklerin yapılması da. Hayata Dönüş olmuştu ve 33 "ölü"de "beklenenin altındaydı".

Ölüm oruçlarına son verilmesi gerekçesiyle yapılan operasyona rağmen ölüm oruçlarının F tipinde devam ettiğini açıklamak ise, yine Bakan'a düşüyordu. Dışarıda ise bir cadı avı başlatılmıştı. Bakanlık yetkilileri, tartışmanın başından beri "F tipi cezaevlerine karşı çıkanlar bilinçli ya da bilinçsiz, terör örgütlerine yardım etmektedir" diyorlardı ve bunun gereği yapılmalıydı.

F tipi cezaevlerine karşı yapılan sokak gösterilerinde gözaltına alınanlar "terör örgütüne yardım yataklık ettikleri" gerekçesiyle TCK'nın 169. maddesi işletilerek

birer birer tutuklandılar. Bunların arasında mahkum yakınları da vardı, hoş gitmeyen F tipi raporu hazırlayan Tüm Yargı Sen'liler de. Hatta TSİP Genel Başkanı ve iki yöneticisi, mahkum ailelerine binalarını açtıkları için "terör örgütüne yardım" etmiş oldular ve tutuklandılar.

Operasyondan önce Bakan'ın, uzlaşmanın muhatapları olarak açıkladığı sivil toplum örgütleri "terör örgütlerine lojistik destek vermekle" suçlandı. İstanbul Barosu'na F tipine karşı protesto gösterisi yapmak için "illegal" karar aldığı iddiasıyla soruşturma açıldı. Ankara Valiliği, sıkıyönetim dönemlerinde rastlanabilecek bir yöntemle, kendini yargı makamları yerine koyarak, sivil toplum örgütlerine ve bazı partilere F tipine karşı bir eylem yapacak olurlarsa, haklarında "yardım yataklık"tan dava açılacağını bildirdi.

Ve bunların hiçbiri halka ulaşmadı, ulaştırılmadı.

Bekaroğlu 'herkes düşman'

Ölüm oruçları sürecinin başından beri, bir uzlaşma için elinden geleni yaparak herkesin takdirini toplayan FP'li Mehmet Bekaroğlu da bu cadı avından nasibini alıyor. "Bana da, 'Medya TV'ye çıkıyor, hainlik yapıyor' gibi bazı söylentiler yayarak baskı kurmaya çalışıyorlar. Ama dokunulmazlığım olduğu için pek başarılı olamıyorlar" diyen Bekaroğlu, "Hükümet ve Adalet Bakanlığı normal devlet refleksini gösteriyor. Kendileri gibi düşünmeyen herkesi düşman olarak tanımlıyor. Son derece doğal talepleri 'düşman' diye boğmaya çalışıyor" yorumunu yapıyor.

Medyanın en karanlık dönemi

"Şimdi müthiş bir sessizlik var" diyen Bekaroğlu, medyanın cezaevleri operasyonları döneminde tarihinin en karanlık dönemini yaşadığını düşünüyor. Bekaroğlu, "Medyanın bir güvenlik güçleriyle operasyona katılıp, tankların üstünde cezaevine girmedikleri kaldı" diyor.

Bekaroğlu, F tiplerinde devam eden ölüm oruçları için de oldukça endişeli:

"Defalarca Bakan'a, Başbakan'a ulaşmaya çalıştım;

başarılı olmadım. (...) Bakanlık, ölüm orucunun son bulması için tüm çözüm yollarını kapattı, bizi ölümleri seyretmeye mahkûm etti. Ama, aklıktan ölmüş bir insanın görüntüsü, medyada mecburen yer bulacaktır. O zaman Türkiye bunun utancını yaşamak zorunda kalacak."

Bekaroğlu, F tipine karşı çıkılması için önemli gerekçelerin bulunduğunu belirterek, bugüne kadar konuşulmasına fırsat tanınmayan çarpıcı tespitlerini aktarıyor:

"Uluslararası standartlar tecriti kaldırmak için en az 15 kişinin bir araya gelip rahatça iletişim kurabileceği mekânlar öngörüyor. F tipinde tecrit ortadan kaldıracak iddia edilen kütüphane, iş yurdu, tiyatro salonu gibi ortak kullanım mekânları ise 'sessiz' alanlardır. Yani, buralarda konuşamaz, şakalaşamaz, dertleşemezsiniz, bunlarla tecriti kaldıramazsınız.

Kimlerin bu alanları kullanacağına da 'tretman' (ıslah) programı çerçevesinde İdare karar verecek. Ama ıslaktan ne anlaşıldığı belli değil. TMY kapsamında tutuklanan ve terörist diye adlandırılanların ancak yüzde 10'u silah kullanmıştır; büyük bir kısmı ise düşüncelerini açıkladığı, pankart, afiş astığı için içeri alınmış. Dünya standartlarına göre bunlar 'politik' tutuklulardır ve ıslahları söz konusu olamaz. Politik tutukluya 'düşünceni değiştir' demek en büyük insan hakkı ihlalidir."

Berlin'de zindan katliamı ile ilgili bilgilendirme toplantısı

Türkiye cezaevlerinde politik tutsakların katliamını durdurun, bilgilendirme toplantısı 3 Şubat günü Berlin'de yapıldı. Toplantıyı Çarşamba Platformu, Xoybun, Internationale Initiative-Berlin düzenledi. Konuşmacı olarak Av. Ercan Kanar, Brigitte Aston, Sedat Günçekti (eski politik tutuklu) ve Evrim Helin Baba (PDS milletvekili) katıldılar.

15 yıl cezaevinde kalmış bir politik tutsak olarak Sedat Günçekti, cezaevlerindeki gelişmeleri, kendi geçmişinde yaşadığı cezaevleri koşullarını, gözaltı sürecinden başlayarak yargı sistemi, cezaevi yaşamı ve direnişler üzerine yaşadıklarını anlattı. Brigitte Aston, 9 yıl Almanya'da tam ızalasyon koşullarında cezaevinde kalan bir politik tutsak olarak, Türkiye'deki cezaevi sorununun Almanya ve NATO ülkeleri aracılığıyla nasıl desteklendiğini kısaca anlattı ve bunu Alman devletinin benzer uygulamaları ile birleştirdi. Evrim Helin Baba ise, PDS milletvekili olarak 22-24 Aralık 2000 tarihinde Heide Litmann, Ancelika Viliams'la birlikte gözlemci heyet olarak Türkiye'ye gittiklerinde karşılaştıkları gerçekleri anlattı. PDS olarak Alman parlamentosuna bu konularla ilgili dilekçe verdik, meseleyi parlamentoda tartışacağız dedi.

Ercan Kanar yaptığı konuşmada şunları özetledi: Türkiye'de bugün ilan edilmemiş askeri bir darbenin yaşandığını, binlerce askerle devletin saldırdığını, 30 tutsağın öldüğünü, 150 tutsağın ağır yaralandığını, bini aşkın tutsağın da yaralandığını anlattı.

Toplumsal muhalefetin ezilmesi için 1500 insanın gözaltına alındığını, İHD'nin 6 şubesinin kapatıldığını, tutuklu ve hükümlü derneklerinin kapatıldığını, İstanbul Barosu hakkında soruşturma başlatıldığını, avukatların Adalet Bakanı tarafından hedef gösterildiğini, demokratik kurumların protestolarının yasaklandığını, tam da bu dönemde Güney Kürdistan'ın işgal edildiğini söyledi. Şartlı salıverme yasasının çıkarılmış olmasına rağmen, tüm tutsakların yararlanmasının yasal olarak engellendiğini, basın aracılığı ile yalanlar söylenerek yapılanların reform olarak sunulduğunu, Avrupa'nın bu yalanlara ortaklık ettiğini, Avrupa Parlamentosu'nun Strasburg'ta yaptığı açıklamada F tipi hücre sistemini reform olarak değerlendirdiğini vurguladı. Ölüm Orucu eyleminin 107. gününe girdiğini, 600 tutsağın ÖO'da, 2 bin tutsağın SAG'da olduğunu, 1 hafta içinde çözüme ulaşmazsa gruplar halinde ölümlerin geleceğini belirtti. Cezaevleri her devletin aynasıdır, Türkiye'de cezaevleri sorunu çözülmemiş, devletin söylediğinin aksine kangrenleşmiştir. 19-22 Aralık saldırısında devletin kullandığı 4 çeşit bombanın gaz, zehir, biber ve yangın bombaları olduğunu, ordu gücüyle saldırdığını bunların cezaevleri sorununu çözmediğini söyledi. Devrimci tutsaklara dönük yapılan insanlık dışı işkenceleri kısaca anlatan Ercan Kanar, yurtdışında yaşayanların yapabileceklerine işaret ederek konuşmasını tamamladı. 3 saat süren toplantı soru-cevap bölümüyle sona erdi.

Kızıl Bayrak/Berlin

Tutsak yakınlarından ölüm sınırındaki tutsaklar hakkında...

Ölüm Orucu ekibi direnişçisi TKP(ML) dava tutsağı Cem Yıldız'ın babası:

Oğlum Cem Yıldız bugün Ölüm Orucu'nun 111. gününde. Şu ana kadar hiç bir doktor kontrolünden geçmiş değil. Ölüm Orucu direnişinin bugüne kadar uzamasının nedeni, B-1 vitaminin kullanılmış olması idi. Ancak bir süreden itibaren B-1 vitamini bırakıldı ve bu haftadan itibaren toplu ölümlerin olacağını düşünüyorum.

Oğlum Cem, Ölüm Orucu'nun ileriki evresinin belirtilerinin '96'dakinden farklı olduğunu ve bunları mutlaka Tabip Odası doktorlarının tesbit etmesi gerektiğini belirtti. Yani süreç '96'dan farklı şekilde gelişiyor.

Ben Ölüm Orucu sürecine ilişkin karamsarlık taşıyorum. Sessizliğin nereye doğru gideceği konusunda belirsizlik var. Çocuklar ölüm sınırındalar. Tepki yok, hareketlilik yok. Ailelerde bile sessizlik var. Özellikle çocukları 1. ekipte olan ailelerin öncelikle birarada davranması gerekiyor. İçerideki çocuklar beklenti içerisindedir. Bizlerden bekliyorlar. Ölüm artık sinyallerini vermeye başlamış. Ben bu Pazartesi çocuğumla vedalaştım ve haftaya görüp göremeyeceğimi bile bilemiyorum.

Dışarıda büyük bir sessizlik var. Adalet Bakanlığı'nı ve MGK'yı uzlaşmaya yöneltecek basınç dışarıda yok. Sınırlı sayıda insan ile pasif eylemliliklerin çözüm getireceğini düşünmüyorum. Radikal eylemlilikler konulması lazım. 1. ekipteki aileler biraraya getirilerek daha ayrı planlamalara gidilmesi gerektiğini düşünüyorum.

Ölüm orucu direnişçisi TKİP dava tutsağı Servet Paksoy'un kardeşi:

Bugün 111. gün. Onu her görmeye gidişimizde annemin bir sözü aklıma geliyor. "İçerim kan su oluyor..." Tam da öyle, içimiz kan su oluyor; Açlık Grevleri ve Ölüm Oruçları'ndan beri. Onu gördükten sonra doyan bir çocuk gibi mutlu ve

uzun gözyaşlarından sonra doyanın kırıklığı, burukluğu ve kaybetmenin acısıyla ayrılıyor.

İşte bugün de onu ayakta ve bilinçli gördüm. Yine bana güç ve gerçeklik verdi. Açıkçası 60. günlerin ve ilk günlerin coşkusu durulmuş ve "böyle giderse kötü", "Ölümler çok olacak, yine de biz kazanacağız!" diyordu.

Aileleri toplayın sözünü geçen hafta söylemişti. Bu hafta sanki söz bitmişti. "Sizler bir şeyler yapmazsanız kötü diyordu; ben böyle anlıyordum, çok iyi tanıdığım ifadesinden, gözlerinden, sözlerinden. Çaresizliğimi ona hissettirmek istemiyordum, "dışarı sessiz ama baskı da öyle çok ki, yine de ailelerin oluşturduğu heyetler çeşitli görüşmeler için Ankara'ya gitti" diyorum. "Siz kazanacaksınız!" diyorum. Oysa başta hep "biz kazanacağız" diyordum. Yine umut olmuş, güçlenmiş olarak onu bırakıp, sokağın sessizliğine, karanlığına dönüyorum, 20 dakika sonunda.

Her an çözüm arayışı içindeyiz, konuşuyoruz görüşmelerle bir dolmuşun içinde, sokakta, "ne olacak bunun sonu?", "neden böyle oldu?" diye. Herkes başka başka cevaplar veriyor. Ben durum değerlendirmesi yapamıyorum. Sadece iki olasılıktan söz ediyorum; başta parlayan alev ya şimdi sönmeye doğru gidiyor, ya da kütüğü derinden yakmak için mavi alevlerle yanıyor. Parlayan kırmızı alevlerin yerini soğuk küller kaplar. Oysa şimdi mavi alevler görüyorum. Artık sokağın ürküntü verdiği bugünlerde yeniden alanlara çıkmak üzere biz de kurumlarla, salonlarda da geniş ve etkili tartışma alanlarında da var olmalıyız. İstanbul Barosu'nun geçtiğimiz hafta yaptığı toplantı da buna bir örnektir.

Artık DGM ve "Üçlü Protokol" tüm televizyon kanallarında açıkça dile getiriliyor. Ancak bu bizim için yetmiyor. F tipleri ve hücre hala gündeme getirilmemeye çalışılıyor. Bu durumu varolan zemini açarak çözebiliriz. Bir alan kısıtlanınca diğer alanları yaratmak zorundayız.

Tutuklu yakınlarının basın toplantısı

7 Şubat günü, İHD Cezaevi Komisyonu ailelerle birlikte İstanbul şubede bir basın toplantısı düzenledi. Gündemi, cezaevlerindeki tutsakların son durumu, ailelerin maruz kaldığı saldırılar ve 12 Şubat'ta ailelerin ve İHD'nin Ankara'da gerçekleştireceği eylem oluşturuyordu.

Hazırlanan basın metninin okunmasının ardından, Ölüm Orucu direnişçisi Cem Yıldız'ın babası İdris Yıldız, oğlu Cem'de zayıflama, hafıza kaybı, konuşma güçlüğü olduğunu, bir kez hastaneye götürüldüğünü, yalnızca Ölüm Orucu'nu bırakıp bırakmayacağını sorulduğunu, belirtilerin '96'dan farklı olduğunu ve Tabip Odası'nca tesbit edilmesi gerektiğini aktardığını söyledi.

Ardından söz alan Ahmet ve Bülent Özdemir'in babası ise, çocuklarından birinin Ölüm Orucu'nun 111. gününde olduğunu, diğerinin ise operasyon sonrası kurşunla yaralanması sonucu yaralarının tedavi edilmediğinden bahsetti.

Tutsak anası Gülnaz Türkmen ise konuşmasında, aileler üzerindeki baskılara, özellikle kendisine ve tüm bayanlara yönelik Edirne F Tipi Cezaevi'nde bayan polisin yaptığı aşağılık aramaya değindi. Operasyonun ardından Gebze Cezaevi'nden tahliye olan Firdevs Kırbıyık ise, İMF programı ile F tipleri arasındaki kopmaz bağdan bahsederek, devletin tüm muhalefeti imha etmek istediğini dile getirdi. Ayrıca Ankara'da 2 TUYAB'lı ailenin tutuklanmasının da hücre karşıtı güçlere gözdağı olduğunu söyledi. Tutsak yakınlarının gerçekleştireceği 9 Şubat'ta Edirne ve 12 Şubat'ta Ankara eylemlerine çağrı yaptı.

Son olarak sözü alan tutsak yakını Fatma Aslan ise, Edirne F Tipi Cezaevi'ndeki insanlık dışı uygulamalardan bahsetti.

DEKAD'ın basın açıklaması...

"Baskılar bizi yıldırılmaz!"

Pendik Aydos'ta faaliyette bulunan "Dolayoba Eğitim ve Kültür Araştırma Derneği" (DEKAD), 6 Şubat 2001 saat 20:30-21:00 tarihinde, jandarma tarafından basılarak, süresiz olarak kapatılmıştır.

Derneğimizin kapatılma gerekçesini "izinsiz lokal faaliyetinde bulunmak" olarak belirten jandarma kuvvetleri, kaymakamlık emri üzerine geldiklerini söylemişlerdir.

Son dönemde, kitle örgütlerine, derneklere, toplumun tüm muhalif seslerine karşı uygulanan baskıları protesto ediyoruz.

Baskılar bizi yıldırılmaz!

DEKAD

(Dolayoba Eğitim ve Kültür Araştırma Derneği)

İHD İstanbul Şubesi'nin "kardeş tutuklu" kampanyası

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi 8 Şubat'ta dernek binasında bir basın açıklaması düzenledi. Genel saldırıları kınayan, sessizliğin kırılmasını amaçlayan basın açıklamasının yanısıra, başlatacakları "kardeş tutuklu" kampanyası duyuruldu.

Basın toplantısını, 3 yıl önce Bayrampaşa Cezaevi'nden Yıldırım Alanbay'ın '96 Ölüm Orucu'na ilişkin düzenlediği bir türkü ile İlkey Akkaya açtı. Daha sonra

Eren Keskin, yönetmen Orhan Alkaya, Ressam Ayhan Sağcan, Cezmi Ersöz, Cumhuriyet Dergiden Berat Günçikan, İEP adına Enerji-Yapı Yol Sen'den Fikret Çolakoğulları, "kardeş tutuklu" kampanyasına yönelik konuşmalar gerçekleştirdiler, kampanyaya destek vereceklerini belirttiler.

Basın metninin okunmasının ardından cezaevlerine yönelik on yıllar önce yazılmış bir manifesto okundu ve toplantı sona erdi.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/ANKARA
Tel: 0 (312) 419 18 32

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 3
No:89 Gebze/KOCAELİ

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 KAYSERİ

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

İbrahim GÜMÜŞ adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0093240-0
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

F Tipi hücrelerde direniş
114. gününde!...

**Faşist devlet terörüne boyun eğmeyelim!
Hücrelerdeki ölümlere seyirci kalmayalım!**

Sokağa, eyleme, direnişe!